

Tussen dood en geboorte

~

Inzicht in de evolutie van een spirit

Door Steve Rother
Met informatie van de groep.

Copyright 2013 Steve Rother

Gepubliceerd in digitale vorm door **Espavo Publications**
Een afdeling van **Espavo LLC**

www.Paths2Empowerment.com

Voor het eerst uitgegeven in digitale vorm in januari 2013

Van de schrijver

Hoewel dit een relatief klein boek is had ik er enkele jaren voor nodig om het af te maken. Dit boekje werd oorspronkelijk geschreven als een geromantiseerd verhaal dat een toelichting kan geven op veel belangrijke waarheden die de groep door de jaren heen met ons heeft gedeeld. Pas toen het af was, werd ik me bewust dat dit het verhaal van mijn eigen vorige levens was. De verhalen en personen zijn sterk verweven met mijn eigen ervaringen als een spirit die pretendeert een mens te zijn. Ik ben er trots op om die ervaringen hier met jullie te delen.

Dit boek zou niet ontstaan kunnen zijn zonder de speciale leiding en hulp van de groep maar ook van een paar bijzondere spirits die doen alsof ze een mens zijn.

Elke Valkenaers - Assistente bij het schrijven, muze, inspirator en slavendrijver.

Barbara Rother - Waar mijn wereld de laatste 40 jaar om draait.

Austin Rother - Altijd klaar met het juiste antwoord op de juiste tijd.

Veronique Kaiser - Redacteur die ons vele jaren heeft geholpen er op ons best uit te zien.

Een heel speciale dankbetuiging aan

**Elrah
en
De Hoeder van Tijd**

die sinds het schrijven van dit boek dagelijks met mij communiceren.

Inhoud

De overgang	4
De begroeter	6
Zielsverankering	10
De poort binnengaan	13
Welkom Thuis	14
De begrafenis	25
De laatste levensfase: De assimilatie van levenservaringen	30
Thuis vieren.....	36
Afscheiding – integratie	41
Seks en passie	45
Ga naar rechts	49
Muziek	54
De cirkel rondmaken	56
Beginnen aan de laatste 27 maanden en de zoektocht naar spirituele familie	64
Op mamma's schouder	66
De geboorte	68
De evolutie van een sneeuwvlok.....	71

De overgang

Seth werd wakker uit een vredige slaap. Rondom hem hing de rust van een nieuwe morgen. Wetend dat zodra hij zijn ogen open zou doen, de dingen van de dag zijn aandacht waarschijnlijk zouden afleiden van zijn blijheid, hield hij ze langer dan gewoonlijk dicht. Uiteindelijk deed hij ze energiek wijd open, voorbereid om uit bed te springen en weer aan de dingen van het dagelijkse leven te beginnen. Terwijl de slaap langzaam uit zijn ogen verdween, werd hij zich bewust van zijn omgeving. Tot zijn verwondering was hij niet in zijn slaapkamer.

Er heerste nogal wat drukte in de kamer en mensen waren druk bezig met het verzorgen van de persoon die in het bed lag dicht bij de plek waar Seth nu stond. De antiseptische witte muren en het verchromde meubilair vertelden hem dat dit een ziekenhuis was. Alle aandacht in de kamer was gericht op de persoon in het bed. Onder normale omstandigheden zou dit Seth gehinderd hebben, hij had ziekenhuizen nooit prettig gevonden. Maar, zelfs bij al deze commotie, viel het hem op hoe ongewoon kalm hij zich voelde. Proberend niet in de weg te lopen, ging hij naar een hoek van de kamer van waaruit hij de dingen kon gadeslaan. Hij begon zich af te vragen wie die persoon in het bed was en waarom iedereen zo bezorgd was. Van de uitdrukking op ieders gezicht wist hij dat dit een levensbedreigende situatie was, en uit gewoonte deed hij een schietgebedje voor de persoon in het bed. Bijna op hetzelfde moment, begon hij zich echter af te vragen waarom *hij* nu precies in *deze* kamer was.

Precies op dat moment leek de tijd stil te staan en als een serie korte filmfragmenten begonnen belangrijke gebeurtenissen uit zijn leven plotseling in zijn herinnering voorbij te flitsen. Zelfs de 'echt slechte' herinneringen leken in een ander licht te verschijnen, alsof hij alles vanuit het perspectief van een neutrale waarnemer bekeek. Voordat hij zelfs maar kon verwerken wat hij zojuist had gezien, merkte Seth dat hij omhoog zweefde in de richting van het plafond. Hij schonk daar verder geen aandacht aan omdat hij dacht dat hij droomde. Hij was meer geïnteresseerd om te zien wie er nu in dat bed lag en zo van bovenaf kon hij bijna het wonderlijk vertrouwd gezicht zien. Het gezicht van de man was gedeeltelijk verborgen onder een zuurstofmasker, slangen en tape, maar het zag er bekend voor hem uit en hij zocht zijn geheugen af maar kon het niet thuisbrengen. Het personeel was druk bezig en ze leken erg bezorgd te zijn bij hun poging om de man te reanimeren, maar hij reageerde niet.

Hij keek de kamer eens rond en naar de gezichten van alle mensen die rondom het bed stonden. Seth herinnerde zich een van de zusters die nu probeerde haar tranen te verbergen. Plotseling dook haar naam op in zijn gedachten, hoewel hij haar naambadge niet kon zien. Precies op dat moment keek ze omhoog naar het plafond alsof ze direct naar hem keek. Seth voelde haar starende blik recht zijn hart ingaan en een seconde later haastte ze zich de kamer uit. De persoon die de leiding had keek naar de klok in de kamer en zei hardop de tijd terwijl ze haar donkerrode rubber handschoenen uittrok, ze teleurgesteld op een roestvrij stalen tafel gooide en de kamer uit liep. Een van de zusters die was gebleven sloot daarop de apparatuur af en leunde over het bed om het zuurstofmasker te verwijderen van het nu levenloze lichaam. Seth vond deze droom niet prettig en wilde dat hij zou ophouden. Hij herinnerde zich waarom hij ziekenhuizen zo haatte en was klaar om wakker te worden. Maar voordat hij dat deed, wilde hij zien wie het was. Hij ging naar het bed en bleef er recht boven hangen om hem eens beter te bekijken.

Seth had een vreemd afstandelijk en kalm gevoel terwijl herinneringen zijn geest begonnen binnen te stromen. Hij herinnerde zich plotseling het hartprobleem waarmee hij de afgelopen twee jaar had geworsteld, en al de mensen die in zijn leven waren gekomen om hem te helpen genezen. Nu wist hij waarom de zuster hem zo bekend voorkwam. Seth keek nog eens wat beter naar het lichaam dat in het bed beneden hem lag. Terwijl hij er heel dicht naartoe ging, kwam er een vreemde kalmte over hem omdat hij nu wist dat hij naar zijn eigen lichaam staarde. "Ik vermoed dat dit de dood is," zei hij hardop tegen zichzelf.

Hij bleef nog een tijdje kijken terwijl het ziekenhuispersoneel de apparatuur verwijderde en een van de zusters aan de roestvrij stalen tafel een aantal formulieren invulde. Seths levenloze lichaam lag nog altijd op het bed terwijl ze begonnen alle slangen en bedradingen te verwijderen. Hij verwachtte boos of geërgerd te zijn dat ze het hadden opgegeven en hem hadden laten sterven, maar dat was hij niet. Het lichaam daar beneden op het bed was voor hem niet *echt* en op de een of andere manier wist hij dat. Hij had het gevoel dat hij nog altijd leefde en nog altijd zijn lichaam had. Hij keek naar beneden, naar zijn eigen benen en voeten en alles zag er voor hem normaal uit. Hij zag dat hij zelfs zijn favoriete schoenen droeg.

De begroeter

Op dat moment kwam een jonge broeder in een wit uniform de kamer binnen. De zuster die met het formulierenwerk bezig was zei: "Hij is helemaal klaar." De broeder bevestigde iets aan de voet van het dode lichaam en ging weer weg. Alle anderen maakten hun taak af en verlieten een voor een de kamer. Even later was de kamer leeg. Met het besef dat dit *zijn* dood was begon Seth met andere gedachten te spelen. Net toen zijn bewustzijn zich bezig begon te houden met de implicaties van dit alles, hoorde hij een stem die veel leek op de stem van zijn oom Bob die meer dan 15 jaar geleden overleden was. Oom Bob was Seths favoriete oom en hij had altijd veel gehouden van zijn vrolijke, opgewekte houding tegenover het leven.

Seth hoorde oom Bobs stem. "Niet zo snel, Seth. Neem het allemaal in je op en blijf er een tijdje bij. Dit is een grote stap en geloof me, er is geen haast bij."

Seth begon in de kamer te zoeken waar oom Bobs stem vandaan kwam, maar pas toen hij zich volledig omdraaide kwam hij oog in oog met zijn oom te staan.

Oom Bob begon uit te leggen: "Ja Seth, dat lichaam bezit je niet langer."

Seth wierp een snelle blik op zijn lichaam en onderzocht zijn handen. "Ziet er volgens mij goed uit," zei hij.

Oom Bob antwoordde: "Ja, dat weet ik, maar zodra je jezelf begint te zien zoals je werkelijk bent, zul je de illusie van het lichaam niet langer nodig hebben. Geen zorg, er is meer dan genoeg tijd om je aan te passen." Oom Bob begon in zichzelf te grinniken en Seth begreep het niet. "Er zullen nu verschillende gebeurtenissen plaatshebben om je te helpen de overgang terug naar Huis te maken en ik ben hier om je op weg te helpen. Maar eerst: heb je vragen?"

Seth was bang om de vraag te stellen die als eerste in hem opkwam, maar op het moment dat hij erover dacht beantwoordde oom Bob hem. "Ja, je bent dood Seth. Eigenlijk gebruiken we dat woord hier niet. Zoals je al snel zult ontdekken, is het meer een geboorte dan een dood, zoals jullie het noemen. In elk geval is jouw tijd in de bel van biologie voor nu voorbij."

Seth reageerde enigszins geïrriteerd. "Hoe kun je daar nu zo oneerbiedig en vrolijk over doen, oom Bob? Dit is echt een heel serieuze zaak!"

Oom Bob glimlachte en deed een verwoede poging om niet te lachen. "Ja, je hebt absoluut gelijk Seth. Dit is zoals je zegt, echt een heel serieuze zaak. Maar je moet begrijpen dat dit voor ons een viering is. Laat me het uitleggen. Wanneer je Thuis bent, ervaar je precies het tegenovergestelde van wat je op Aarde ervaart. Geboorte en dood zijn de twee belangrijkste overgangen in elk mensenleven. Wanneer een ziel een lichaam aanneemt voor een van dit soort fysieke reizen, moet ze door de voor haar moeilijkste overgang heen. Die overgang is de geboorte. Het is niet gemakkelijk om je vibratie te verlagen en je Licht te beperken, en dan de illusie van de tijdlijn binnen te gaan om een menselijke ervaring te hebben. Wanneer een ziel een lichaam wil binnengaan om een menselijke ervaring te hebben, is alleen al de angst voor afscheiding voldoende om ervoor te zorgen

dat ze terugdeinst en Thuis blijft. Dat is de reden waarom de ziel heel langzaam, gedurende een periode van 11 tot 15 jaar, het lichaam binnengaat. Voor de mens is de geboorte de gemakkelijkste overgang en op Aarde wordt de geboorte gevierd als een nieuw begin. Je zult spoedig ontdekken dat aan deze kant van de sluier van vergetelheid wij op dezelfde manier de dood van een mens vieren. En wij weten heel goed hoe we een feestje moeten bouwen, zoals je zult ontdekken."

Oom Bob keek Seth eens aan en besepte dat dit waarschijnlijk te veel en te snel was en hij voegde eraan toe: "Je zult spoedig begrijpen dat het niet nodig is om iets overhaast te doen. Ik ben nu hier om je te helpen je lichaam los te laten en je een paar grondbeginselen uit te leggen."

"Dankjewel, oom Bob. Ik waardeer het echt heel erg dat je hier bent," zei Seth, niet zeker wat hij van dit alles moest denken.

Oom Bob antwoordde: "In feite heb je mij zelf gevraagd om je hier te ontmoeten wanneer je klaar zou zijn. Je vroeg me dit lang voordat je was geboren en het is voor mij een eer om je deze dienst te bewijzen. Ik kon toch zo'n belangrijke gebeurtenis niet zonder hulp voorbij laten gaan, vooral niet voor mijn favoriete neef. Het is echt goed om je te zien Seth, we hebben je gemist. Laat me nu eerst een paar vragen van je beantwoorden en je op de hoogte te brengen van enkele grondbeginselen."

Oom Bob legde zijn hand op Seths rug en de twee begonnen te lopen. Vreemd genoeg kon Seth echter de hand van oom Bob op zijn rug niet voelen. "Betekent dit nu dat ik in de Hemel ben?" flapte Seth eruit.

Oom Bob lachte en zei: "Niet precies, in feite kan het best zijn dat je tot de ontdekking komt dat bepaalde ideeën die je hebt over de zogenaamde Hemel niet overeenkomen met de ideeën die je had toen je in je 'bel van biologie' zat. De belangrijkste dingen die je voor dit moment moet weten, zal ik je vertellen. Je volledige herinnering zal snel genoeg terugkomen, maak je daar maar geen zorgen over. Weet voor nu dat je spirit het spel van vrije keuze binnenging in een menselijk lichaam. Het spel van vrije keuze bestaat alleen als gevolg van de illusie van wat jij kent als 'tijd'. Jouw spel is nu afgelopen en je hebt je lichaam verlaten; maar het speelbord heb je nog niet verlaten. Je hebt nog altijd volledige vrije keuze in alle zaken. Bijvoorbeeld: als je voor jezelf zou uitmaken dat dit gesprek niet echt is, zou ik onmiddellijk verdwijnen."

"Blijf alsjeblief, oom Bob."

"Geen zorg, Seth. Ik ben hier voor jou zoals we dat hadden afgesproken en je hoeft alleen maar aan me te denken en ik ben er weer. Dankjewel dat je me toestaat je te helpen, Seth. Zie je, veel mensen die overgaan zijn zo gehecht aan een menselijke emotie dat ze de personen waarmee ze dit soort afspraken hebben gemaakt, maar al te vaak niet opmerken. En als ze gehecht blijven aan menselijke emoties, blijven ze op het speelbord hangen zonder hun lichaam. Jullie noemen dat vaak spoken."

Seth keek zijn oom aan en vroeg: "Betekent dit dat ze vast zitten, oom Bob?"

"Niet echt," antwoordde oom Bob, "want ze hebben nog steeds de vrije keuze. Hun situatie wordt veroorzaakt door hun gehechtheid aan een menselijke emotie, aangezien deze

emoties alleen maar bestaan op het speelbord van planeet Aarde. Het moment waarop ze besluiten zich los te maken van hun gehechtheid aan de emotie, keren ze terug naar Huis. Laat me je een voorbeeld geven. Laten we zeggen dat alles echt heel goed gaat in je spel en dat dan plotseling iemand je van het leven berooft zonder dat daar een aanwijsbare reden voor is. Als je daar boos om wordt en die boosheid niet kan loslaten, zul je op Aarde blijven."

"Hoe lang kan dat duren?" vroeg Seth.

"Nee, je snapt het nog steeds niet Seth," antwoordde oom Bob. "Er zijn momenteel zielen op Aarde die in de 19^e eeuw in de Amerikaanse Burgeroorlog zijn omgekomen, maar in hun gedachten zijn ze pas een uur geleden gestorven. In feite spelen velen van hen hun eigen dood steeds weer opnieuw in een schijnbaar eindeloze spiraal. Deze uitleg moet voor nu voldoende voor je zijn. We zullen het daar later nog wel eens over hebben."

"Wat gaat er nu gebeuren, oom Bob?"

"Lieve Seth, dat hangt van jou af. Je kunt hier blijven of terugkeren naar Huis en de keuze die je maakt is niet goed of verkeerd, het is gewoon een keuze en alle keuzes worden gerespecteerd. Wanneer je klaar bent om naar Huis terug te keren, hoef je die gedachte alleen maar vast te houden en er zal voor je ogen een poort verschijnen. Ga die poort dan door zonder gehechtheid aan welke menselijke emotie ook en je zult Thuis zijn."

"Hoe zit het dan met de emotie van liefde, oom Bob?"

"Liefde is veel meer dan een emotie, Seth, zoals je zult ontdekken, maar ik zei *menselijke* emotie. Het is niet mogelijk om gehecht te zijn aan ware liefde, want die is onvoorwaardelijk. Alleen de menselijke interpretatie van liefde maakt de liefde voorwaardelijk, en dat kan een ziel gebonden houden aan het aardse rijk. En Seth, weet alsjeblieft dat zelfs de angst om niet naar Huis terug te kunnen een menselijke emotie is die een obstakel kan zijn op je pad. Angst in al zijn vormen is slechts de afwezigheid van liefde en is uniek voor de menselijke ervaring. Alles wat je een negatieve emotie noemt is gebaseerd op angst. Thuis bestaat angst niet. Het is bekend dat ieder mens op een bepaalde tijd zal sterven, en toch bespreken jullie dat onderwerp zelden. Mensen negeren het hun hele leven, totdat het zover is en dan zijn ze er bang voor. Deze overgangen zijn heel belangrijk voor de collectieve menselijke ervaring en als jullie er van tevoren over zouden praten, zou de angst verdwenen zijn. Stel je voor hoe anders ons gesprek op dit moment zou zijn als dit onderwerp op school al behandeld zou worden, naast rekenen en taal."

"En wat gebeurt er als ik echt vast kom te zitten op Aarde?"

"Het is belangrijk dat je begrijpt dat niemand ooit vast hoeft te blijven zitten. Als je niet door de poort gaat, heb je daar zelf voor gekozen. Als je besluit dat je niet gelukkig bent met je werkelijkheid, kun je altijd een nieuwe keuze maken. Het kan zijn dat dit punt gemakkelijker te begrijpen is dan het volgende dat ik met je wil delen. Aangezien elke keuze wordt gerespecteerd, is het niet *verkeerd* om bang te zijn of om op Aarde te blijven zonder lichaam. De begrippen van goed of verkeerd zijn slechts illusies van polariteit op het speelbord Aarde en ze houden je ziel gebonden aan het aardse rijk. Het is ook niet noodzakelijk om al je negatieve emoties op te ruimen voordat je de poort

binnengaat. Wat je ervan zal weerhouden om de poort binnen te gaan, is de gehechtheid aan deze emoties."

"Oké, oom Bob, nu heb ik een paar specifieke vragen. Je blijft maar praten over mensen alsof jij er geen bent. Jij was mijn oom en heel erg menselijk, dus waarom heb je het over ons alsof we verschillend zijn?"

"Goeie vraag Seth, niemand is echt een mens. Je bent een spirit die pretendeert een spel te spelen in een 'bel van biologie' en die bellen van biologie noemen jullie de mensheid. Je hebt dit spel gespeeld in een magnetisch veld en jullie noemen dat het veld van dualiteit. Binnen een veld van dualiteit zie je alles in tegenstelling met elkaar, zoals boven en beneden, zwart of wit, juist of verkeerd, goed of slecht, liefde of angst. Je bent een spirit die doet alsof hij mens is. Sinds ik weer terug ben Thuis en me alles heb herinnerd, weet ik wie en wat *ik ben* en hoewel ik in mijn laatste leven op Aarde de man was die jij kende als je oom Bob, heb ik me herenigd met alle aspecten van mijn ware wezen en dat zul jij ook doen."

"Je hebt het over deze plaats Thuis. Is dat de Hemel waar je het over hebt en hoe zit het dan met de Hel?"

"Opnieuw is je inzicht gekleurd door de polariteit die bestaat binnen het veld van dualiteit. Mensen splitsten het begrip Hemel op omdat de meeste mensen intuïtief weten dat ze niet van de Aarde zijn. Al snel nadat ze op Aarde waren aangekomen vonden ze het tegenovergestelde uit en dat wordt Hel genoemd. Het werd op grote schaal gebruikt als controlemiddel. Thuis werd daar heel wat om gelachen! Maar nogmaals, het is een vrije keuze, toch? Thuis is waar onze spirit woont. Je kunt dat de Hemel noemen als je dat wilt, maar er bestaat geen tegenovergesteld iets. Zelfs wanneer wij op Aarde bezig zijn met het spelen van het spel, blijft een deel van onze spirit Thuis. Dat deel wordt vaak het 'hoger zelf' genoemd en dat hoger zelf houdt je voortdurend verbonden met Thuis. Dit zal spoedig veel duidelijker voor je worden, dus nog even geduld, lieve jongen.

Seth, je hebt nu alles wat ik je bij deze ontmoeting kan geven. Denk aan mij en ik zal altijd verschijnen om je te helpen op je pad. Voor nu zijn er andere dingen die je aandacht nodig hebben. Denk eraan dat nu je uit je lichaam bent gestapt, je in een staat van verhoogd scheppingsvermogen bent, maar het omgaan met mensen op de manier waarop je dat voorheen deed, kan moeilijk zijn. Het beste advies dat ik je geven kan, is hetzelfde advies dat ik je gaf toen ik je oom was. Volg je hart, Seth, het kent de weg naar Huis."

En daarmee was oom Bob verdwenen.

Zielsverankering

Seth was zo verdiept in het gesprek met zijn oom dat hij nog geen seconde aan zijn eigen dood had gedacht. Nu begon hij na te denken over de grotere implicaties van zijn dood en zijn gedachten gingen onmiddellijk uit naar zijn jongste dochter, Jennifer. Seth had de laatste tijd aan hun relatie gewerkt en dacht dat ze daarin echt de nodige vorderingen hadden gemaakt. Hij had zich zorgen gemaakt over bepaalde keuzes die Jennifer aan het maken was. De spanning van Seths ziekte had haar meer aangegrepen dan wie dan ook in de familie. Op een keer had ze hem verteld dat ze zich verantwoordelijk voor hem voelde. En ook al wilde Seth niet dat ze zich verplicht voelde, hij vond de nieuwe relatie die ze met elkaar tot stand brachten heerlijk en ook zij genoot ervan. Hij vroeg zich af wat zijn overgang voor haar zou betekenen en waar ze op dit moment doorheen ging. En op datzelfde moment bevond Seth zich ineens in Jennifers slaapkamer. Het was laat in de avond en het hele huis was donker en stil. Ze lag in bed naast haar man en beiden waren vast in slaap.

Zonder te weten waarom of hoe begon Seth tegen Jennifer te praten terwijl ze sliep. Jennifers man draaide zich juist op dat moment om alsof hij hun de ruimte wilde geven om alleen te praten. Jennifer, half in slaap, mompelde terug tegen haar vader. Ook al gebruikte ze geen volledige woorden, hij verstond zijn dochter perfect.

"Is het goed met je pappa?" vroeg ze.

Seth werd overspoeld met alles wat hij met haar wilde delen. Hij wilde haar al de dingen zeggen die hij gedurende hun tijd samen niet had kunnen zeggen. Hij wilde haar alles vertellen van wat hij zojuist had geleerd van zijn ontmoeting met oom Bob. Hij wilde haar zijn hele hart laten zien en haar laten weten hoe verschrikkelijk belangrijk ze was in zijn leven. In plaats daarvan antwoordde hij haar onmiddellijk met de allerbelangrijkste boodschap die hij haar kon geven. "Ja, schat, ik voel me beter dan ooit. Ik voel me absoluut fantastisch en jij gaat je ook absoluut fantastisch voelen. Maak je over mij geen zorgen, schat, ik ben vrij. Vertel je broer en zus dat ik er altijd voor ze zal zijn, dat ik van jullie allemaal houd en dat we nog steeds een familie zijn.

Er verscheen een vragende blik op Jennifers gezicht terwijl ze probeerde het allemaal te begrijpen, nog steeds half in slaap en haar ogen gesloten. Ze begreep niet helemaal wat haar vader haar vertelde, maar op de een of andere manier was ze opgelucht en begon weer in slaap te vallen. "Wel, als jij dat zegt. Ik ben blij dat je je beter voelt. Ik houd van je, pappa," zei Jennifer terwijl ze de dekens tot aan haar nek optrok en eens diep ademhaalde.

In haar jonge jaren had Jennifer meer aandacht en goedkeuring van haar vader nodig gehad dan de andere kinderen. Maar hoe goed hij het ook probeerde, Seth vond het heel moeilijk om zich na de dood van zijn dochter Alison erg gevoelig te tonen. Pas de laatste drie jaar deed Seth een bewuste poging om de relatie met zijn dochter, die sterk van hem was vervreemd, te verstevigen. Toch had hij haar nooit echt verteld hoe trots hij op haar was. Terwijl hij hier nu zo zat en haar zag slapen, zag hij pas hoe bijzonder zijn dochter in werkelijkheid was.

Beseffend dat hij nog maar korte tijd over had, ging Seth dichterbij haar toe en fluisterde: "Ik houd van jullie kinderen en jullie mamma meer dan jullie ooit zullen weten, en Jennifer, ik ben vooral heel trots op jou. Ik heb het je niet vaak verteld maar ik heb altijd in je geloofd. Jennifer, je kunt alles, lieverd."

Jennifer reageerde niet, maar haar voorhoofd rimpelde zich in verwarring alsof ze meer voelde dan ze in zich kon opnemen. Zelfs met haar ogen stevig dicht, glimlachte ze en er rolde een enkele traan over haar wang. Toen, overweldigd door slaap, keerde ze zich om en keerde terug naar haar dromen.

Seth voelde zich heel goed, hij was verbaasd en vroeg zich af waarom hij dat nooit eerder tegen haar had gezegd. Hij hoopte maar dat ze het had gehoord. Hij bleef in haar kamer en keek naar haar terwijl ze sliep. Hij zat aan het voeteneind van haar bed en voelde een heel diepe liefde voor haar. Op de een of andere manier wist hij dat door hier zo bij haar te zijn en op deze manier van haar te houden, haar vervulde met de liefde die hij haar nooit had kunnen tonen toen hij nog leefde. Hij wilde ervan verzekerd zijn dat ze alles kreeg wat ze kon bevatten.

Terwijl Seth naar zijn slapende dochter zat te kijken, kon hij niet voorkomen dat hij zich een beetje triest voelde. Had hij dit inzicht maar gehad toen hij nog in leven was, dacht hij. Hij had haar dan zoveel liefde en vertrouwen kunnen geven dat ze zich nooit meer alleen zou voelen. Zijn gedachten dwaalden af naar zijn andere twee kinderen en hij vroeg zich af waarom het met hen zo anders was geweest. Het was belangwekkend voor Seth, hoewel hij veel hield van al zijn kinderen, Jennifer op de een of andere manier dichterbij hem stond. Terwijl de kinderen opgroeiden probeerde Seths vrouw altijd om haar aandacht gelijkmatig tussen al hun kinderen te verdelen. Ze verzekerde zich er zelfs van dat de cadeautjes met Kerstmis allemaal gelijkwaardig waren. De gevoelens die hij nu had betekenden niet dat hij meer van de een hield dan van de anderen, maar dat hij zich om de een of andere reden voor Jennifer meer verantwoordelijk voelde.

Seth voelde zich heel sterk en zelfverzekerd en besloot iets te gaan doen wat hij nooit eerder had gedaan. Hij stak zijn hand uit, raakte Jennifers voorhoofd aan en streelde haar haar. Hij deinsde achteruit toen zijn hand dwars door haar heen ging zonder dat hij iets voelde. Toen de kinderen jong waren was hij gewend om intiemer met ze om te gaan, maar sinds de dood van zijn dochter Alison, had hij zich teruggetrokken en afgesloten. Hij toonde hun zijn liefde door hard te werken en ervoor te zorgen dat ze een goed leven hadden, maar innerlijk was hij ook een beetje gestorven en nooit over de dood van Alison heen gekomen. Nu was het voor hem niet meer mogelijk om ze op die manier aan te raken.

Juist op dat moment werd de prachtige stilte ruw verscheurd door het schelle geluid van de overgaande telefoon. Jennifer vloog overeind alsof ze op dat telefoontje had liggen wachten. Ook al stond er een telefoon naast haar bed, ze ging haar bed uit en vloog naar de keuken om daar de telefoon op te pakken voordat hij opnieuw zou bellen. Seth volgde haar. Jennifer pakte de hoorn op en bracht met moeite een slaapdronken 'hallo' uit, waarna het stil werd terwijl ze luisterde.... "Ja, ik weet het. Ik wist het op het moment dat de telefoon ging." Na een lange stilte, herhaalde ze: "Ja, ik weet het, ik weet het. Dankjewel Jane, dat je daar voor gezorgd hebt. Ik zal het doen, wacht eventjes."

En daarmee begonnen de tranen over haar gezicht te stromen, ze hield de hoorn van zich af en keek naar haar man die nu naast haar in de keuken stond. Heel langzaam zei ze: "Het

is Jane. Het ziekenhuis belde, pappa is heengegaan. Hij stierf ongeveer een uur geleden in zijn slaap." Jennifers man sloeg zijn armen om haar heen en ze huilden samen. Ze pakte de telefoon weer op en vervolgde haar gesprek met haar zus. "Toen ik gisteren met de dokter sprak, zei hij zelfs dat pappa misschien wel even naar huis mocht. Ik heb er geen moment aan gedacht dat hij zou kunnen sterven. Ik weet niet wat ik moet denken of voelen. Ik ben verdoofd. Ik denk dat ik blij ben dat hij eindelijk geen pijn meer heeft en nu bij Alison zal zijn."

Jennifer veegde haar tranen af terwijl het telefoongesprek doorging. "Jane, ik moet je iets vreemds vertellen. Ik had een heel levendige droom dat pappa hier gisteravond was en mij vertelde dat het goed met hem was en dat hij van ons allemaal hield. Daarna zat hij gewoon op mijn bed en keek naar mij terwijl ik sliep. Jane, het was de mooiste ervaring die ik ooit heb gehad. Hij vertelde me dat we nog altijd een familie waren.

De poort binnengaan

Na een poosje hing Jennifer de telefoon op en omarmde haar man. Ze maakte aanstalten om haar broer te bellen toen Seths aandacht werd onderbroken door oom Bobs stem. "Ben je bijna klaar, chef?"

"Ja, ik ben klaar," antwoordde Seth. "Ik weet niet precies waar we naartoe gaan, maar na dit kan ik eerlijk zeggen dat ik klaar ben. Ik heb het gevoel dat ik alles heb afgerond. Maar kan ik hier ooit terugkomen?"

"O ja, ik heb het idee dat je hier heel vaak zult zijn."

Voor het eerst zag Seth oom Bob nu voor hem staan. Hij hield zijn hand uitgestoken zodat Seth die kon pakken, maar voordat hij hem pakte dacht Seth terug aan zijn aanwezigheid in zijn dochters kamer toen hij haar probeerde aan te raken en dat niet kon. Maar tot Seths verbazing voelde hij oom Bobs stevige greep. De liefde die Seth in die aanraking van zijn oom voelde was bijna overweldigend. Plotseling kwam er een reeks van vragen in Seth op en flapte hij ze eruit zonder te wachten op de antwoorden. "Wat gebeurt er wanneer we sterven? Wat komt er daarna? Gebeurt dit met iedereen? Brengen we altijd een bezoek aan iemand op deze manier? Hoe komt het..."

Oom Bob stopte Seth midden in een zin. "Langzaam aan. Het zal binnenkort allemaal duidelijk voor je worden. Er wachten een paar uitstekende mentors op je en zij zullen je helpen je alles te herinneren."

"Maar wat ga jij dan doen oom Bob, blijf jij niet bij me?"

"Nee, mijn taak zit er bijna op. We kunnen elkaar elk moment waarop jij dat wilt zien, maar mijn afspraak met jou, mijn contract, is bijna afgerond. Lange tijd geleden stemde ik ermee in om een heel belangrijke rol in je leven te spelen. Ik stemde ermee in je hier aan het eind van je leven te ontmoeten op het moment dat je overging. Op dit moment kun je het best verder gaan zodat je hier niet aan gehecht raakt. Dus, wanneer je klaar bent, neem dan drie stappen in deze richting."

Een beetje aarzelend deed Seth een stap naar voren. Bij de derde stap ontdekte hij dat hij moeiteloos door een lange tunnel liep die eindeloos door leek te gaan. De muziek die zijn hoofd vulde was iets dat hij nooit eerder had gehoord. Het was zo helder en zo volmaakt. Hij werd zich bewust dat hij zich voortbewoog met een onvoorstelbare snelheid, toch was hij helemaal niet bang. Juist op dat moment zag hij heel ver in de verte een puntje licht en hij besloot zich daarop te concentreren. Het licht werd snel groter en had een helderheid die hij, naar hij zich kon herinneren, nooit eerder had gezien. Even later vulde het liefdevolle licht elk deel van zijn wezen, en daarna werd alles stil, voor de eerste keer. Hij deed zijn ogen open en zag wuivend in de wind lange halmen groen gras die de meest levendige kleuren uitstraalden die Seth ooit had gezien.

Welkom Thuis

Seth zat rustig naar het wuivende gras te kijken maar sprong overeind toen hij een stem achter zich hoorde.

"Wel, wat zit je hier in godsnaam te doen? Schiet op nou, we hebben het nodige te doen."

Het was een vertrouwde stem en die trok Seths aandacht op het moment dat hij hem hoorde. Hij dacht even na, maar hij kon haar niet thuisbrengen. Hij draaide zich om, om achter hem te kijken, maar zag niemand. Weer naar voren kijkend schrok hij toen hij vlak voor zich een vrouw zag staan die hem vaag bekend voorkwam, alsof ze zojuist vanuit het niets te voorschijn was gekomen. Toen schoot het hem te binnen.

"Tante Ruth?"

"Ja, ik ben het inderdaad. Wie verwachtte je anders? Elvis?"

Een golf van herinneringen kwam bij hem boven toen hij zich tante Ruth herinnerde uit zijn kinderjaren. Zij was zijn moeders beste vriendin en een heel bijzonder figuur. Ze was vaak bij hen terwijl Seth opgroeide en ze had hem veel geleerd. Ze was zo intiem met de familie dat Seth haar altijd had gekend als 'tante' hoewel ze in feite helemaal niet aan elkaar verwant waren. Ze kon iedereen aan het lachen maken zodra ze de kamer binnenkwam. Ze was een van zijn favoriete mensen terwijl hij opgroeide, omdat ze altijd een rechtstreekse verbinding had met Seth en wist hoe ze hem het gevoel moest geven 'bijzonder' te zijn. Hij herinnerde zich dat hij als kleuter haar naam niet goed kon zeggen. 'Tante Boef' was het beste wat hij ervan kon maken. De eerste keer dat hij het zei, lachte iedereen zo hard dat vanaf dat moment Ruth altijd liefdevol 'Tante Boef' werd genoemd.

Tante Boef kon nogal rebels zijn en ze vond het heerlijk om verhalen te vertellen en gekscherend de eer op te eisen voor dingen die ze zojuist had uitgevonden, alleen maar om te zien of je wel oplette. Ze nam zichzelf of anderen nooit te serieus. Tante Boef woonde zelfs een tijdje bij Seths familie nadat haar man was overleden. Dat vond hij best, hoewel zijn moeder zich een beetje bedreigd voelde omdat Seth vaak naar Ruth ging voor advies in plaats van naar haar. Ze maakte zich ook zorgen dat Ruth meer aandacht aan Seth gaf dan aan de anderen, zelfs aan haar eigen twee kinderen. Toch gaven die paar maanden tante Ruth en Seth de tijd om een band te creëren die heel diep ging. Ruth koesterde de naam 'Tante Boef' omdat Seth haar die had gegeven. Ze had altijd deel uitgemaakt van zijn leven, zelfs nadat ze was gestorven. Seth vond het heerlijk haar weer te zien. Zijn herinneringen aan haar waren vervaagd nadat ze was gestorven aan kanker toen hij twaalf was, maar nu ze zo voor hem stond, glimlachend als alleen tante Boef dat kon, kwamen al die herinneringen terug.

"Schiet op nou. Sta op. We moeten gaan. Je wilt toch niet te laat zijn voor je begrafenis?" Terwijl ze de mist in liep met Seth achter zich aan, mompelde ze zachtjes: "Weet je, je vader zei altijd dat je te laat zou zijn voor je eigen begrafenis."

Even later waren ze in een heel gezellig huis met tapijten aan de wand, handgeweven gordijnen voor de ramen en drie grote zitzakken gevuld met gedroogde bonen op een warm houten vloer.

"Ga zitten, dan kunnen we beginnen," zei tante Ruth en ze drukte Seth in een van de zitzakken. "Heb ik je verteld dat ik de zitzak gevuld met bonen heb uitgevonden?" vroeg ze, met een halve glimlach. Seth trapte er niet in want hij wist dat het nutteloos was om met haar te argumenteren, dus glimlachte hij alleen maar.

Ruth ging verder: "Je hebt vragen en ik heb antwoorden. Daarom zijn we hier, dus vuur ze af wanneer je zover bent."

"Wel, om te beginnen, waar zijn we precies?"

"We zijn Thuis. Wel, mijn Thuis om precies te zijn."

"Ben ik dood? Is dit de Hemel?"

"Dat zijn twee vragen. Je weet wel beter," berispte Ruth rustig terwijl ze haar vinger ophief.

"Oké, ben ik dood?"

"Ja. Is dat niet prachtig?"

"Is dit de Hemel?"

"Wel, zo zou je het kunnen noemen. Ik noem het Thuis met een hoofdletter. Zie je, het woord 'Hemel' heeft door de jaren heen zijn betekenis verloren, maar het korte antwoord op je vraag is ja. Je bent teruggekeerd naar de plek waar je begon en dat wordt altijd Thuis genoemd. De plek waar je op dit moment bent is mijn Thuis en mijn meest geliefde omgeving, speciaal aangepast aan mijn wensen."

"Waarom zijn we hier?"

"Goeie vraag, ik ben wat wij noemen jouw 'mentor'. Het is mijn taak om je Thuis te helpen herinneren zodra je hier bent teruggekeerd. Het is een contract dat we lang geleden hebben opgemaakt, voordat je was geboren. Je zou kunnen zeggen dat ik hier ben om je te leren hoe je je uitrekt en het je hier Thuis gemakkelijk maakt."

"Is dat je enige doel?"

"Lieve hemel, nee! Een ieder van ons is als ziel op zijn eigen evolutionaire pad. Je zou kunnen zeggen dat wij de realisatie van God zijn. Ik verander gewoon mijn energie voor een tijdje om een afspraak na te komen die ik heel lang geleden heb gemaakt. Zie je, we hebben allemaal belangrijke dingen te doen, zelfs hier Thuis. Je dacht toch niet dat we hier de hele dag op een wolkje zouden zitten? Voor mij is de belangrijkste taak op dit moment jou te begeleiden."

"Oké, dus dat betekent dat ik elke vraag die ik heb kan stellen, ja?"

"Daar leef ik voor," zei tante Ruth met een glimlach terwijl ze dramatisch een buiging naar Seth maakte.

"Als dit jouw Thuis is, hoe heb je het gekregen en wat of wie bepaalt waar je leeft?"

"Dat doe ik. In feite bepaal ik zelf alles in mijn werkelijkheid. Je hoeft alleen maar een gedachte vast te houden en die manifesteert zich dan. Hetzelfde is trouwens ook waar wanneer je op het speelbord van de Aarde bent. Maar op Aarde heb je te maken met de sluier van vergetelheid en de tijdsvertraging en dat verknoeit de meeste scheppingen... wat vaak een zegen is gezien de chaotische gedachten die veel mensen hebben. Maar nu ben jij in mijn werkelijkheid omdat wij werk te doen hebben en jij je nog niet herinnert hoe de dingen hier werken. Daarom creëerde ik de werkelijkheid die wij op dit moment met elkaar delen. Beetje bij beetje zul jij je het scheppingsproces herinneren en je eigen werkelijkheid creëren. Dan zullen we elkaar ontmoeten in jouw huis."

Met dat antwoord sloot Seth zijn ogen omdat zijn verbeelding hem meevoerde naar de eindeloze mogelijkheden van tante Ruths uiteenzetting. Toen hij zijn ogen weer opendeed ontdekte hij dat hij tussen de sterren zweefde en naar de prachtigste sterrenclusters staarde. De ontstellende schoonheid ervan benam hem de adem. Hij dacht: *'Je kunt echt alles hebben wat je wilt door er gewoon aan te denken!'*

Juist op dat moment werd Seth zonder plichtplegingen met een ruk teruggebracht in de kamer waar hij in het strenge gezicht van tante Ruth keek. Hij voelde zich als een schuld bewust kind. De stilte was oorverdovend terwijl ze naar elkaar zaten te staren, wachtend tot de ander zijn ogen zou afwenden. Ze hadden dit spel vele malen gespeeld toen Seth nog een kind was, en ze waren er allebei heel goed in. Tante Ruth fluisterde zachtjes: "Je weet dat ik de uitvinder ben van iemand aanstaren totdat hij de ogen neerslaat, toch?"

Seth giechelde inwendig toen hij zich de momenten herinnerde waarop ze hem als kind die blik had gegeven. Het was een goed bestudeerde blik van intimidatie, met haar hoofd naar één kant en één oog half gesloten. Hij kon zich gewoon niet verbergen voor tante Ruth. Ze was de enige persoon die dwars door hem heen kon kijken. Ze vertelde hem altijd dat ze hem beter kende dan zichzelf. Om het even wanneer ze dacht dat Seth met iets weg dacht te komen, keek ze naar hem met één oog half gesloten en Seth wist dat het spel uit was. "Je kunt niets verborgen houden voor tante Boef," placht ze te zeggen. Ze was intimiderend, maar op een heel liefdevolle manier en ze liet er altijd een lach op volgen. Seths moeder probeerde die blik vele malen te imiteren, maar dat werkte nooit bij haar. Nu hij weer in tante Ruths strakke blik staarde, herinnerde Seth zich dat hij het altijd 'tante Ruths boze oog' noemde.

Plotseling deed tante Ruth iets heel ongebruikelijks. Ze verloor de starwedstrijd en verbrak de stilte terwijl ze ontzettend begon te lachen. "Ik heb deze fantastische woorden 'tante Boef' niet meer gehoord na de tijd dat ik op Aarde was. Wat een bron van vreugde was je voor me in dat leven Seth. Tante Boefs boze oog, hè? Wat een kick! Ik zou dat zelf uitgevonden moeten hebben!"

"Ik denk dat er geen twijfel mogelijk is dat je mijn gedachten kunt lezen?" zei Seth met een glimlach.

"Schat, ik kon je gedachten altijd al lezen. In feite kan iedereen de gedachten van iemand anders lezen, want de waarheid is dat we allemaal dezelfde geest delen. Elke gedachte die

ooit wordt gedacht vindt vroeg of laat zijn weg naar elke geest. Zelfs op Aarde wordt aldoor aan gedachten lezen gedaan. Het grappige is dat de meeste gedachten die mensen door hun hoofd laten spelen, het niet echt waard zijn om gelezen te worden. Het duurt bij de meeste mensen die op Aarde opgroeien niet lang of ze vervelen zich zo erg dat ze zelfs zijn vergeten dat ze dit kunnen. Het korte antwoord is ja. Wij communiceren in eerste instantie met onze gedachten en pas daarna met onze woorden." Het drong plotseling tot Seth door dat ze het laatste deel van haar zin had gecommuniceerd zonder haar mond te bewegen, toch had hij ieder woord perfect verstaan. "Gesnapt. Oké, laten we teruggaan naar dit creëeridee. Bedoel je dat ik elke werkelijkheid kan creëren die ik wil, op elk moment?"

"Ja, absoluut. Alles wat je wilt."

"Betekent dit dat ik een paleis als de Taj Mahal kan creëren als mijn persoonlijke residentie?"

"Dat is *precies* wat ik bedoel. Ga je gang maar. In feite creëren veel net teruggekeerde zielen — wij noemen ze groentjes — grote paleizen om in te leven, om later tot de ontdekking te komen dat ze zich veel prettiger voelen in een andere omgeving."

Op dat moment kwamen de herinneringen terug en kwamen er meer belangrijke vragen in Seths geest naar boven. "Waar is oom Bob? Ik dacht dat hij vlak achter me was."

"Oh, hij is hier, maar zijn contract met jou is afgewerkt. Na een poosje zul je hem kunnen zien, maar nu moeten we je gedachten wat ordenen. Hier Thuis, geen kwalijke gedachten, weet je."

"Wat bedoel je wanneer je 'contract' zegt?"

"Wel, zie je, het zit zo. Voordat je dit laatste aardse leven binnenging sloot je een enorm aantal contracten. Contracten zijn gewoon afspraken om dingen te doen. Je sloot een contract met je moeder — mijn beste vriendin — en je vader die je primaire oudercontract was. Je stelde duizenden van deze contracten op en werkte ze in je tijd op Aarde ook af. Een van de laatste contracten die je afwerkte was met de nachtzuster die bij je was in het ziekenhuis vlak voordat je stierf. Je zult haar zien op je begrafenis. Je weet het wellicht niet, maar je veranderde haar leven voor altijd. Deze contracten zijn allemaal potentiële mogelijkheden voor je ziel om een bepaalde richting op te gaan onder leiding van je hoger zelf. Ze zijn veel gedetailleerder dan je ooit kon weten. Zodra je voelt dat je met deze contracten voldoende richtlijnen hebt opgesteld, ga je de fysieke wereld binnen via de geboorte, de eerste overgang. Dat is het moment waarop alles in de war loopt. Zie je, er bestaat op het speelbord van het leven maar één regel: Vrije Keuze. En zelfs over de contracten die je hebt opgesteld, heb je vrije keuze, en *dat* is nu juist zo verwarrend! Je hoeft de contracten niet eens af te werken. Ze bestaan gewoon als potentiële mogelijkheden om je te helpen je weg te vinden. Maar het feit blijft dat we allemaal potentiële contracten hebben die ons hoger zelf helpen ons op Aarde in de richting te sturen van wat we willen ervaren. Aangezien we een vrije keuze hebben, moeten alle partijen van elk contract er bewust voor kiezen om dat contract in werking te stellen."

Na Seth tijd te hebben gegeven om al die informatie te verwerken ging tante Ruth verder. "Je contract met oom Bob was daar een voorbeeld van. Zie je, je oom Bob had het

contract om wat wij noemen je 'begroeter' te zijn. Hij maakte in de eerste levensfase met jou een afspraak dat hij er zou zijn wanneer je besloot om naar Huis terug te keren. Zie je, wanneer wij mens zijn, gaan we zo op in het overleven dat we vaak erg in de war raken wanneer het tijd is om te vertrekken. Bij een traumatische of plotselinge dood stapt de ziel uit het lichaam en blijft rondzwerven alsof ze nog steeds het spel van mens-zijn speelt. Ze heeft nog altijd vrije keuze, zie je. Wanneer je uit je lichaam stapt, vallen heel wat sluiers weg. Je bent dan in een verhoogde scheppingstaat en je kunt zelfs de illusie creëren van een werkelijkheid die je doet denken dat je nog steeds in leven bent. Daarom maken we een contract op met iemand die we kennen en ons voor zal gaan, om ons te begroeten zodra we uit het lichaam stappen. Het is in feite een van de favoriete contracten om met iemand te hebben. Want het houdt in dat we tijdens hun leven heel dicht bij hen zijn waardoor we een natuurlijke staat van liefde en vertrouwen kunnen opbouwen waartoe je je aangetrokken kunt voelen wanneer de tijd daar is."

"Hoe komt het dat oom Bob mij niet volgde door de tunnel?"

"Ach ja, die tunnel is een prachtuitvinding, vind je niet? Mijn uitvinding, weet je. Door de tunnel gaan is een heel persoonlijke ervaring en een ziel kan die tweede overgang alleen zelf volbrengen. Je weer verbinden met het Licht is een heel persoonlijke ervaring. Niemand kan met je meegaan en je moet die tunnel uit eigen vrije wil binnenstappen."

"Dat heb ik gedaan."

"Ja, Bob doet dat heel goed. Heeft hij zijn drie-stappen-truc met je gedaan?" Ruth wachtte het antwoord niet af. "Heb jij je afgevraagd waarom je niet bang was in de tunnel? Hij staat bekend als de Poort. Zie je, niet iedereen ziet het als een tunnel. Ieders overgangservaring kan een beetje anders zijn wat voortkomt uit hun eigen persoonlijke overtuigingen en verwachtingen.

Niet iedereen krijgt een speciale mentor als deze gekke tante Boef, weet je. Die is speciaal voor jou. Sommigen ervaren God. Anderen ervaren een duisternis en er zijn ook mensen die meemaken dat engelen met vleugels om ze heen vliegen. Sint Petrus is een favoriet, ook al bestaat er geen echte overeenstemming hoe hij eruit ziet. De ervaring van de Poort heeft altijd betrekking op een geleid pad, zoals een soort tunnel, een rivier of een vallei, en het eindigt altijd met een hereniging met het Licht. In sommige vroegere geschriften wordt dit nogal eens de 'Vallei des doods' genoemd. Nogal macaber, hè? Het is de taak van de begroeter om je te laten weten dat het goed is en je over te halen om uit vrije wil die Poort binnen te gaan.

Wil je een goede mop horen? Het hele verhaal van de 'Man met de zeis' begon bij een man die een bijna-doodervaring had. Hij zag zijn begroeter, werd bang en ging terug om iedereen te vertellen hoe angstaanjagend het was. Mensen vinden het heerlijk om zichzelf bang te maken. Je zult het gaan zien, het is echt heel interessant om naar te kijken."

"Betekent dit dat er nog steeds zielen op Aarde vastzitten die dood zijn maar niet de Poort zijn binnengegaan? Oom Bob en ik hadden het daar al over en ik ben nog altijd een beetje beduusd."

"Ja, massa's. In feite gebruiken wij het woord 'vastzitten' niet omdat ze daar in werkelijkheid uit eigen vrije wil zijn. Heb je ooit gehoord van een spook of een klopgeest? De geestigheid gaat ten koste van ons. We zijn allemaal precies hetzelfde, ongeacht aan

welke kant van de sluier we op een bepaald moment zijn. We zijn allemaal de realisatie van God. In feite, als je er goed over nadenkt, zijn jij en ik perfecte voorbeelden van onstoffelijke spirits. Door de Poort gaan vereist het loslaten van menselijke gehechtheden en sommige zielen weigeren dat direct te doen. Ze klampen zich vast aan hun overtuigingen, boosheid, wrok, een gevoel van er recht op te hebben, frustratie en de meest donkere van dat alles: angst. Al deze gevoelens kunnen een ziel ervan weerhouden door de Poort te gaan, omdat dit soort dingen hier Thuis niet bestaan."

"Ja, oom Bob heeft me dat al uitgelegd en had het over het gehecht zijn aan menselijke emoties die een ziel kunnen belemmeren om naar Huis te gaan."

Seth luisterde aandachtig terwijl tante Ruth verder ging. "De grootste uitdaging is dat zielen die niet langer in het lichaam zijn, van lineaire tijd naar circulaire of rondgaande tijd zijn overgegaan, hoewel heel weinigen van hen daar beseft hebben. Omdat ze uit de lineaire tijd zijn gestapt, hebben ze geen ervaringen meer die bij hun thuiskomst kunnen bijdragen aan hun kernpersoonlijkheid. Het is heel moeilijk om in die toestand iets tot stand te brengen en de meeste zielen leven voort om een of andere verwachting te bevredigen die nooit wordt bevredigd."

"Is er een manier om deze zielen te helpen?"

"Die is er, maar alleen vanaf de menselijke kant. Ze zijn nog steeds op het speelbord van de vrije keuze en, om dezelfde reden dat oom Bob je niet kon volgen door de tunnel, kunnen wij ons niet bemoeien met hun ervaring. Het is net zoiets als de hoofdrichtlijn in *Star Trek*. Wist je dat ik de spirit was die Gene Roddenberry het hele *Star Trek* idee gaf?"

Seth zei niets, schudde alleen maar zijn hoofd.

Ruth ging verder: "Aangezien zielen in het lichaam op hetzelfde speelbord zijn als de zielen die uit hun lichaam zijn gestapt, kunnen zij contact maken met degenen die niet door de Poort zijn gegaan en ze vertellen wat ze moeten doen. Heb je ooit de uitdrukking gehoord 'Ga naar het Licht'? Wel, die kwam van mij", schepte Ruth op, trots haar nagels oppoetsend aan haar blouse. "In feite zijn er op Aarde heel veel gelegenheden geweest die voor miljoenen van deze zielen de deur hebben opengezet om de Poort binnen te gaan. Alle grote tragedies dragen bij tot het openzetten van de deuren zodat die zielen kunnen terugkeren naar Huis. Het is het geschenk van tragedie."

"Hoe bedoel je dat?" vroeg een verblufte Seth.

'Wel, zie je, mensen leven in de illusie van polariteit. Wanneer wij mens zijn zien we de dingen alleen als boven of beneden, juist of verkeerd, goed of slecht, zwart of wit. Tragedie wordt gezien als 'iets ergs op grote schaal'. Feit is dat zodra een mens in zo'n tragedie een geschenk vindt, hoe klein het ook is, het niet langer een 'erge' gebeurtenis is. Het komt vaak voor dat het laatste contract van een ziel op Aarde bestaat uit een vroeg vertrek door een tragedie zodat ze andere mensen kunnen wakker schudden. Kinderen sterven niet toevallig. Het zijn heel dappere zielen die een bijzonder contract op zich hebben genomen om harten aan te raken op een manier waarop niemand anders dat kan. Ongeacht de omstandigheden van hun dood, geven ze onzelfzuchtig het geschenk van het

ware leven en de ware liefde. Kijk bijvoorbeeld maar eens naar een begrafenis. Wanneer iemand sterft, wordt iedereen spiritueel... tenminste, voor korte tijd."

"Wouw! Zo heb ik er nog nooit over gedacht."

"Neem nu de Twin Towers tragedie op 11 september. Een van de vele geschenken van de zielen die vertrokken, is dat ze de mensen die het spel nog steeds spelen besef bijbrachten. Zoveel mensen voelden zich zo beroerd dat ze allemaal gingen bidden en zo stuurden ze hun energie, geschenken en goede wensen naar de mensen die in de tragedie waren omgekomen en hun familieleden. Wanneer mensen hun gedachten richten op dingen buiten henzelf, openen ze letterlijk een deur die de weg zichtbaar maakt voor iedereen. Stel je voor een lange rij zielen die wachten tot ze de Poort door kunnen. Dat trekt heel veel aandacht. Tijdens de 9-11 gebeurtenis in Amerika bijvoorbeeld, keerden zielen terug naar Huis die al sinds de Burgeroorlog rondzwierven."

Seth bekende: "Ik ben in de war over dat hele tijdgebeuren."

"Wel, hoe laat denk je dat het nu is?"

Seth dacht even na en realiseerde zich dat hij sinds zijn overgang geen idee had van tijd. Hij wilde niet dat tante Ruth de overmacht had en daarom deed hij alsof hij precies wist hoe laat het was. "Half elf in de ochtend," antwoordde hij zonder aarzelen.

"Welke dag?"

"Dinsdag."

"Welk jaar?"

"2014 natuurlijk."

Plotseling vond Seth zichzelf zittend in een kamer met een vlamvend haardvuur en een oude vrouw die een boek zat te lezen. Hij schraapte zijn keel om de aandacht van de vrouw te trekken, maar ze hoorde hem niet.

"Waarom heb je me hier gebracht?" vroeg Seth aan tante Ruth, gebruikmakend van zijn pas gevonden telepathische vermogen.

"Kijk eens goed naar die vrouw," hoorde Seth tante Ruths stem in zijn hoofd zeggen. "Wie is ze?"

Over het boek heen kijkend zag Seth een hem bekend voorkomend gezicht maar hij kon er niet achterkomen wie ze was, alleen dat het een vrouw van een jaar of tachtig was.

"Wat is er met je? Herken je je eigen familieleden niet? Het is Jennifer, de dochter waar je naar zat te kijken terwijl ze sliep, domoor."

Opeens was Seth weer terug in de bonenzak stoel, de ogen neergeslagen deze keer en wanhopig proberend zich te rechtvaardigen. "Was dat Jennifer?" sputterde hij. "Dat zou

betekenen dat er zo'n vijftig jaar verstreken is na mijn dood. Maar ik dacht dat ik zo'n vier uur geleden was doodgegaan. Hoe kan dat dan?"

"Er is meer in Hemel en Aarde, vriend Horatio, dan dat waarvan uw hoge wijsheid droomt. Tussen haakjes, dat heb ik geschreven. Oké, dit is het spel. Jouw hele begrip van tijd is een illusie. Voordat jij hier Thuis op verkenning kunt gaan, moeten we een paar dingen op een rijtje zetten. Laten we bij het begin beginnen. Weet je wat oneindigheid is?"

"Ja, dat betekent dat er geen begin en geen eind is... denk ik."

"Wel, dat is goed genoeg voor het moment. Laten we beginnen met te zeggen dat alles Thuis oneindig is en de meeste dingen op het speelbord dat jullie Aarde noemen de illusie hebben van eindig te zijn. Zelfs je lichaam heeft de illusie eindig te zijn aangezien het een begin en een einde heeft. Het is allemaal dat van stof tot stof en van as tot as gedoe."

"Dat heb jij toch geschreven?"

"Steek je de draak met mij, jongeman?" zei Ruth en keek hem aan met het boze oog. "Thuis kun je overal in de tijd zijn waar je maar wilt omdat je in feite een oneindig wezen bent. Laten we dit niet te moeilijk maken, oké? Wanneer je eindig bent, ervaar je tijd als lineair, met verleden, heden en toekomst. Wanneer je oneindig bent — wat je normale staat is — ervaar je tijd als *nu* of circulair, waar verleden, heden en toekomst allemaal tegelijk gebeuren."

Ruth liet dat even bezinken voordat ze verder ging. "Nu je dat besef hebt, zal ik je zeggen dat een echt begrip van oneindigheid zelfs niet mogelijk is wanneer je aan de eindige kant van de sluier bent. Toch zijn er enkele dingen die aan beide kanten van de sluier bestaan die oneindig zijn en de twee kanten met elkaar verbinden."

"Wat zijn die dingen dan?"

"Het hoger zelf is het deel van je spirit dat oneindig blijft en overbrugt de kloof om je verbonden te houden met je ware, oneindige zelf terwijl je het spel op het speelbord Aarde speelt. Alle vormen van energie zijn in feite oneindig. Ook het fysieke deel van je lichaam dat bekend staat als de pijnappelklier is gedeeltelijk oneindig en overbrugt constant de kloof tussen beide werelden. Emoties zijn ook oneindig, waarvan liefde de sterkste is aan de Thuis kant van de sluier en angst de sterkste aan de Aarde kant."

"Wacht eens even, wil je zeggen dat angst sterker is dan liefde?"

"Nee. Wat ik zeg is dat op het moment dat jij het spel op Aarde verliet, angst veel meer levens beheerste dan liefde. Thuis bestaat de illusie van polariteit niet, dus daar bestaat alleen liefde. De realiteit is dat angst een illusie is die wordt gecreëerd door het veld van polariteit waarin wij het spel op Aarde spelen. Op Aarde is angst nog altijd sterker, maar er komt een dag waarop dat zal veranderen. Let op mijn woorden, Seth, er zal op Aarde een dag komen waarop liefde meer aanspreekt dan angst."

Op dat moment liep een grote grijze Perzische kat de kamer binnen en sprong op Seths schoot. "Wouw, hij ziet er net zo uit als Mer..."

"Het *is* Merlin, domoor. Thuis zou Thuis niet zijn zonder onze geliefde dieren. Hij woont nu bij mij, maar zodra jij je hebt gevestigd, kan hij bij jou gaan wonen, als je dat wilt."

"Maar hij is jaren geleden gestorven..."

Tante Boef keek hem weer aan met het boze oog en Seth pakte het snel op. "Oké, dat tijdgebeuren weer. Sorry. Je hebt het steeds over het spel. Vertel me meer over het spel, tante Ruth. Wat is het en hoe wordt het gespeeld?"

Ruth glimlachte bij de gretigheid die haar protégé tentoonspreidde, en legde uit: "Stel je God voor als een oneindig wezen, dat geen begin en geen eind heeft, als een enorme bol. Oneindige wezens in een bol kunnen heel wat doen. Ze kunnen rollen en ronddraaien en slippen als autobanden. Ze kunnen tegen dingen opbotsen en allerlei vormen aannemen. Maar wat ze ook proberen, ze kunnen zichzelf niet zien en niet bestuderen. Zonder begin en einde bestaat er geen begrenzing, geen contrast waardoor ze zichzelf kunnen zien. Dus om God te bestuderen, moest een deel van God doen alsof het eindig werd en geloven dat het afgescheiden was van het geheel, om zo terug te kunnen kijken en te ontdekken wat God werkelijk is. In die zin is God hemzelf/haarzelf aan het verwerklijken. Wij noemen het een spel omdat de hele zaak een illusie is van rook en spiegels. Natuurlijk kun je je niet echt afscheiden van het geheel van God, maar je kunt een sluier van vergetelheid voordoen die ervoor zorgt dat je *denkt* dat je afgescheiden bent van God en van elkaar. Dus net als kleine kinderen die een spel spelen, is het hele spel van eindig zijn één groot verstoppertjesspel."

"Bestaat God dan echt? Bestaat er werkelijk een alomtegenwoordig wezen dat alwetend en alziend is, dat Hemel en Aarde heeft geschapen?"

"God bestaat echt, net zo echt als jij en ik. Je zou zelfs kunnen zeggen dat het jij en ik het zijn. Wij zijn de delen die gedaan hebben alsof we waren afgescheiden zodat we objectief het geheel kunnen bestuderen en definiëren. Je vroeg of God de Hemel en Aarde heeft geschapen. Ja, maar dat is slechts een heel klein deel van de schepping, want er bestaan vele spellen in veel verschillende werkelijkheden. Die zijn allemaal bedoeld om het bewustzijn dat jij god noemt te definiëren en te verwerklijken. Als je nu vraagt of het een man is met een witte baard en een lang gewaad die eruit ziet als Charlton Heston, op zijn troon zit en oordeelt, de wind laat blazen en vuur uit zijn neusgaten laat komen wanneer hij boos is, dan kun je beter gemakkelijk gaan zitten, want dan hebben we heel wat meer werk te doen dan ik dacht."

"Wat is dan het geheim, tante Ruth? Wat *is* de betekenis van het leven?"

"Sjonge, jij gaat recht op je doel af, hè? Laten we het zo zeggen, want we zijn bijna aan het eind van deze sessie gekomen. Stel je voor dat elke ziel een kernpersoonlijkheid heeft. Het is de basis van wie ze werkelijk zijn; ze zijn stuk voor stuk net zo mooi en uniek als een sneeuwvlok. De gecombineerde schoonheid van alle sneeuwvlokken die ooit zijn gevallen, nu vallen of ooit zullen vallen, vormt de oorspronkelijke schoonheid, of dat wat je kent als God. In dit geval is de oorspronkelijke schoonheid de schoonheid van water in het meer waar de sneeuwvlok aan zijn reis begon. Elke sneeuwvlok valt in een poging om de ware schoonheid van het meer van waaruit hij voortkwam te evenaren. Na een relatief korte tijd in het bestaan of de verwerklijking, smelten de sneeuwvlokken en vinden hun weg terug naar het meer aan de voet van de berg, om daarna weer te vallen en opnieuw te

proberen de mooiste sneeuwvlok ooit te zijn. Kun je me nog volgen?" Seth knikte met zijn hoofd.

"Oké. Stel je dan nu voor dat telkens als de sneeuwvlok valt, zij meer te weten komt over haar oorspronkelijke schoonheid. Terwijl ze naar beneden dwarrelt, kan ze tijdens haar hele val het meer vanuit een hoger perspectief bekijken en bestuderen. Iedere keer dat ze valt, krijgt ze een nieuw perspectief van de schoonheid van het meer en dat brengt ze mee terug wanneer ze is gesmolten. Dat inzicht wordt dan in het water van het meer gebracht, vermengt zich ermee en verandert het water voor altijd. Met dat nieuwe inzicht ontwikkelt de sneeuwvlok zich iedere keer dat ze valt tot een mooiere en volmaaktere sneeuwvlok. Maar het is ook belangrijk om niet te vergeten dat de sneeuwvlok in feite een druppel water is die deel uitmaakt van het meer waarnaar ze uiteindelijk zal terugkeren. Telkens als ze uit de lucht dwarrelt, *doet* zij alleen maar *alsof* ze een sneeuwvlok is en *alsof* ze is afgescheiden van het meer. Maar omdat het meer de kennis van alle sneeuwvlokken met elkaar vermengt, worden *alle* sneeuwvlokken overal mooier telkens wanneer een sneeuwvlok naar beneden dwarrelt en aan schoonheid wint. En zo komen alle sneeuwvlokken een beetje dichterbij het tot uitdrukking brengen van de ware schoonheid van het water in het meer van waaruit ze oorspronkelijk kwamen."

"Wouw, ik denk dat ik het begrijp. Dat is dus evolutie. Ik kan niet zeggen dat ik alles wat je uitlegt volledig begrijp, maar je helpt me een stuk verder. Hoe komt het dat ik dit niet begreep toen ik op Aarde leefde?"

"Het is moeilijk te begrijpen dat je een deel van het meer bent wanneer je doet alsof je een sneeuwvlok bent," lachte tante Ruth.

Seth richtte zijn blik op zijn lachende tante. Hij zag duidelijk haar spirit en hield van de manier waarop ze hem op zijn gemak stelde. Hij had zijn favoriete tante altijd gekend, maar vanwege hun leeftijdverschil werden ze door haar overgang van elkaar gescheiden toen hij nog jong was. Nu zag Seth zijn tante Ruth niet alleen als een medereiziger maar ook als een aspect van zichzelf op een ander pad. Seth verbrak de stilte. "Tante Ruth, ik weet dat dit een contract is dat jij en ik hebben, maar omdat alle contracten zijn gebaseerd op vrije keuze, wil ik je bedanken dat je mijn mentor bent en dat je deze rol hebt geaccepteerd. Je hebt altijd een heel bijzonder plekje in mijn hart gehad."

"Dankjewel daarvoor, Seth. Ik geef alleen maar een klein stukje terug van wat jij mij hebt gegeven toen we nog op Aarde leefden. Zelfs als kind ontroerde en inspireerde jij me meer dan je ooit zult weten. Ik kan haast niet wachten om je naar het volgende niveau te brengen, maar voor nu moeten wij afscheid nemen. Het is tijd dat je gaat ervaren en verwerken wat ik je heb verteld. Ga spelen, creëren en heb een heerlijke tijd. Er zijn ook twee gebeurtenissen waaraan je je aandacht zult moeten schenken. Maar laat me je eerst vertellen waarom onze band altijd zo sterk was en waarom jij voor mij zo bijzonder bent. Herinner je je nog dat we het hadden over contracten?"

"Ja."

"Omdat we het spel spelen met volledige vrije wil, zijn er veel contracten waar nooit voor gekozen wordt... de meeste in feite. Daar is niets juist of verkeerd aan, het is gewoon omdat we veel back-up of onvoorziene contracten opmaken voor het geval we iets anders kiezen. Jij en ik hadden zo'n contract. In feite hebben we elkaar in ontelbare levens

gekend en in dit leven hadden wij een contract dat jij mijn kind zou zijn. Toen de tijd kwam om dat contract in werking te stellen, besloot ik het niet te doen. Mijn man was ziek en ik besloot geen kinderen meer te hebben. Ik voelde daarna altijd een bepaald verlangen. Ook al had ik twee prachtige jongens, ik had altijd het gevoel dat er een derde was die miste. Stel je mijn verrassing voor toen mijn beste vriendin, jouw moeder, een kind kreeg wiens ogen de mijne ontmoetten na de geboorte en mijn ziel beroerden. Ik wist zelfs toen al dat jij het was. Dat was het moment waarop wij beiden besloten dat ik de rol van mentor voor je op me zou nemen in plaats van moeder."

Seths ogen vulden zich met tranen terwijl hij probeerde te reageren. "Tante Ruth, wat je zegt roert me diep en ik weet dat wat je zegt waar is. Ik houd van je met alles wat ik ben en ik kijk uit naar onze tijd samen. We zullen nog meer sessies zoals deze hebben, toch?"

"Oh ja, genoeg. Aangezien hier geen echte tijd bestaat, kunnen we dat doen wanneer je maar wilt. Je hoeft alleen maar aan me te denken en je zult ineens met je ogen neergeslagen in een van mijn beroemde bonenzak-stoelen zitten."

"Dank je. Oh, tussen twee haakjes, wat zijn de twee gebeurtenissen die nu vlak voor me liggen?"

"De ene is dat je aanwezig zult zijn op je eigen begrafenis. Dat is een fantastische tijd voor de meeste mensen, maar dat hangt af van hoeveel verdriet de mensen hebben die nog steeds op Aarde zijn. Het is een tijd om de mensen die zijn achtergebleven te helpen hun verdriet te verwerken en hun gehechtheid aan jouw ziel los te laten, zodat zij het kunnen integreren en jij verder kunt gaan. De andere gebeurtenis is je zevende levensfase en je verwerking. Herinner je je de sneeuwvlok? Het is een tijd om te beslissen wat je van je laatste ervaring op Aarde wilt opnemen in je kernpersoonlijkheid en wat je wilt loslaten. Met andere woorden: het is een tijd om te beslissen welke schoonheid die je als sneeuwvlok hebt verkregen, je wilt terugbrengen naar het meer. Je zult genieten van elk moment ervan, dat beloof ik je. Het is het hoogtepunt van elk leven. Sommigen zeggen dat dit in feite het echte doel is achter het waarom we zelfs maar incarneren."

Terwijl de twee zielen elkaar omhelsden, trok Seth zich lang genoeg terug om zijn eigen versie van het 'boze oog' te proberen, maar die smolt al gauw tot een innige glimlach en hij fluisterde: "Dank je, tante Boef."

"Welkom Thuis, zoon."

De begrafenis

De geur van bloemen vulde Seths zintuigen. Natuurlijk had hij heel wat begrafenis bijgewoond maar ze hadden hem altijd doen denken aan verdriet of verlies. Deze begrafenis zou heel anders zijn.

Seth stond op de preekstoel en keek neer op de verzamelde groep mensen. Op de eerste rij zag hij zijn twee dochters met hun man en kinderen en zijn zoon David met zijn vrouw. Naast hen zat zijn beste vriend met zijn vrouw. Seth had niet echt verwacht dat hij zijn zoon zou zien, want de twee hadden al sinds Seths scheiding, enkele jaren geleden, geen contact meer met elkaar omdat David boos was. Toch zat hij daar.

Iedereen was in het zwart gekleed. De priester stond op het punt met de dienst te beginnen, dus verhuisde Seth naar de trappen van het altaar en bestudeerde de aanwezigen terwijl ze luisterden. Hij vond dit veel interessanter dan wat de priester over hem te zeggen had. In feite was Seth er zelfs niet langer zeker van wie die man was.

Kijkend naar de rij achter zijn kinderen, zag Seth zijn ex-vrouw, Helen, met haar nieuwe echtgenoot. Ze veegde tranen uit haar ogen. Zelfs met alles wat er tussen hen was gebeurd, bestond er een liefde die heel diep ging. Het verlies van hun eerste dochter, Alison, had hun leven voor altijd veranderd. Ze hielden allebei zoveel van haar dat het verlies van haar op de jonge leeftijd van twaalf teveel was om te aanvaarden. Telkens als ze naar elkaar keken zagen ze allebei Alison. De pijn was groter dan een van beiden kon dragen, en dus ging Seth na een tijdje uit wanhoop het huis uit. Nu zag Seth enkel zijn ex-vrouw en herinnerde hij zich de liefde die ze eens met elkaar hadden gedeeld. Hij merkte dat hij tegen haar glimachte alsof ze hem kon zien. Eventjes keek ze in Seths richting, alsof ze oogcontact met hem maakte. Ze staarde zo aandachtig dat Seth van zijn stuk was gebracht en zich afvroeg of ze hem echt *kon* zien. Maar toen was het moment voorbij en ze keek weg.

Opeens ontdekte Seth een bekend gezicht. Het was van een vrouw die helemaal alleen zat. Hij werd zich bewust dat ze zich niet op haar gemak voelde, geen deel uitmaakte van het gebeuren, maar dat ze hier toch wilde zijn. Toen wist hij het weer — de zuster die hem geholpen had bij het overgaan. De twee hadden de maanden dat hij in het ziekenhuis lag heel wat afgepraat. Ze bracht een zonnestraal in zijn wereld die laatste weken. Hij herinnerde zich ook wat tante Ruth over haar had gezegd, dat ze een laatste contract was dat hij had afgewerkt. Wat Seth tot op nu niet wist was hoeveel verschil *hij* had gemaakt in *haar* leven. Opeens herinnerde Seth zich tante Ruths opmerking. "Je vader zei altijd dat je te laat zou zijn voor je eigen begrafenis," en hij moest glimlachen want de dienst was al in volle gang en hij had het begin gemist.

"Die had ik inderdaad goed, niet, zoon?" onderbrak een stem zijn overpeinzingen.

"Pap, ben jij dat?" vroeg Seth, niet helemaal gelovend wat hij hoorde.

"Jazeker, zoon. Goed om je te zien."

Seths hele relatie met zijn vader flitste door zijn gedachten. Hij en zijn vader hadden een hechte band met elkaar gehad. In feite leek hij Seth altijd beter te begrijpen dan wie

ook. Seth had ook een hechte band met zijn moeder. Maar de band met zijn vader was altijd heel hecht geweest, al direct vanaf het begin, terwijl Seth en zijn moeder eraan moesten werken. Pap was altijd Seths held, niet alleen toen hij een kind was maar ook als volwassene.

Seth keek naar rechts en schrok toen hij zijn vader op de altaartrap naast zich zag zitten. Zijn pappa zag er weer uit als een jonge man, fit en gebruind. Vragen borrelden op in Seths gedachten. "Pap, vertel me eens, wordt er van mij verwacht dat ik hier iets doe of ben ik alleen maar hier om iedereen te zien?"

"Wel, de bedoeling is deze zoon. Deze bijeenkomst is niet echt voor jou. Ze is voor hen. Maar elk moment dat mensen in het spel aan jou denken, wordt je spirit opgeroepen. Soms hoef je alleen maar toe te kijken; een andere keer ben je er om hen met iets te helpen waar zij mee bezig zijn. Als je er bent om iemand te helpen met een probleem, zal dat meestal een situatie zijn waarbij jij hebt meegeholpen aan het ontstaan ervan. De eind-van-het-leven bijeenkomst is echter een beetje anders. Niet alleen denken veel mensen aan jou op dit moment, maar dit is ook een tijd om mensen te helpen het geschenk van je overgang te ontvangen."

"Ja, tante Ruth had het al over het geschenk. Betekent dit dat het verdriet dat deze mensen ervaren op de een of andere manier een geschenk is? Weten ze dat?"

"Dat is moeilijk te begrijpen wanneer je nog in een veld van polariteit leeft omdat je dan alles ziet als goed en slecht. Positieve energie is niet goed, noch is negatieve energie slecht. Iedereen die omgaat met energie kan je dat vertellen. Vraag het maar aan iemand die werkt met elektriciteit. Laten we het er maar op houden dat op elke negatieve actie er een positieve reactie is, en omgekeerd. Terwijl je mens bent, draag je de sluier van vergetelheid en alles wat je ziet is gekleurd door de illusie van polariteit. Door het spel te spelen in een veld van polariteit zie je alles in die samenhang. En dus zie je, tijdens het spelen van het spel, nooit de hele waarheid, maar slechts een klein gedeelte ervan."

"Wacht even, pap. Betekent dit dan ook dat er in elke positieve gebeurtenis ook iets negatiefs zit? Waarin zit dan het geschenk?"

"Zeker. Het enige probleem waar je daarmee in terecht komt is dat je het ene goed noemt en het andere slecht. Onderdeel van wat je vergeet tijdens het dragen van de sluier van vergetelheid is dat je de schepper van je eigen werkelijkheid bent. Jij kiest op welke manier je naar elke gebeurtenis wilt kijken, ongeacht welke vorm die aanneemt wanneer je er voor het eerst mee geconfronteerd wordt. Wanneer je weet dat in alles een geschenk ligt, wordt het leven een zoektocht naar dat geschenk in alles."

"Betekent dit dan dat mensen in hun leven kunnen kiezen voor alleen positieve gebeurtenissen?"

"Ja, dat betekent het. Je zult het waarschijnlijk nu nog niet volledig kunnen bevatten, maar het zou erg saai worden als je in je leven alleen maar positieve gebeurtenissen zou kiezen. Laten we het eens van een andere kant benaderen. Herinner jij je nog de tijd dat je moeder en ik met jou en Helen naar Las Vegas gingen? Een van onze favoriete bezigheden was het proberen van alle verschillende buffetten in de vele hotels. Stel je nu je leven eens voor als een fantastisch buffet. Als je naar het buffet toegaat heb je een

leeg bord in je hand en op dat moment is alles mogelijk. De engelen lachen je toe en als je in de rij langs het buffet loopt, neem je een beetje van dit en een beetje van dat. Je laat in feite zien wie je bent door de keuzes die je maakt. Dat is waar het in het leven om gaat. Als je nu alleen maar zou kiezen voor allerlei dingen uit de dessertsfeer, had je geen evenwichtige maaltijd. En als gevolg daarvan zou je waarschijnlijk niet zo van het eten genieten als je had gedacht. Dus, als je langs het buffet gaat, maak je een evenwichtige keuze, je neemt iets van dit en je neemt iets van dat.

Je neemt een kleine portie vreugde, want daar houd je zoveel van, dan een gezonde portie liefde, want dat is een hoofdbestanddeel voor elk dieet. Het hoofdgerecht is het middelpunt van de maaltijd en je primaire focus. Dat zou je primaire levensles kunnen zijn. Al het andere op je bord zal deze keuze op de een of andere manier completeren. Je voegt dan een beetje drama toe voor de smaak. Voeg in elk geval wat drama toe, maar wees voorzichtig, want te veel drama op je bord kan invloed hebben op alle andere smaken. En dan, wanneer je bord vol is, ga je de maaltijd gebruiken. Laten we nu eens zeggen dat je iets op je bord hebt gelegd dat er interessant uitziet maar vies smaakt. Je schuift het naar de rand zodat het niet in contact komt met de rest van het voedsel. Wat ik je probeer te vertellen is dat wanneer je het spel als mens speelt, je dat zou zien als 'slecht' voedsel of een 'slechte' ervaring. Wanneer je het veld van polariteit echter uit je visie verwijdert, zul je zien dat zelfs dat ene ding dat je niet lekker vond, de hele maaltijd veel plezieriger maakte. Het gaf je het contrast en hielp je te bepalen wat je lekker vond en wat niet. Wie je bent en wie je niet bent."

Seths vader wachtte even om dat te laten bezinken en ging toen verder. "En wat hier nu op jouw begrafenis gebeurt, is dat al deze mensen een keuze maken welke herinneringen zij op hun bord willen meenemen als gevolg van hun band met jou. Juist op dit moment ontdekken velen van hen de positieve reactie op de negatieve gebeurtenis van jouw dood."

"Ik weet niet zeker of ik dat laatste wel begrijp."

"Wel, kijk bijvoorbeeld eens naar Helen, je eerste partner en de moeder van je kinderen. Ze zit te huilen. Weet je waarom?"

"Ze is verdrietig omdat ik dood gegaan ben, denk ik."

"Oh, het is meer, veel meer dan dat, zoon. Ze is bezig een deel van zichzelf los te laten, en dat is het deel waar de pijn zit. Ze is bezig dat deel van zichzelf los te laten dat zoveel prachtige ervaringen met jou had en ze treurt om het verlies ervan, en daar komen de tranen vandaan. Op dit moment herinnert ze zich al die kleine dingen die onopgelost bleven in haar relatie met jou. Met elk detail dat omhoog komt moet ze zich op de een of andere manier verzoenen. Anders kan ze niet verder. Op dit moment herinnert ze zich een van de grote ruzies die jullie hadden die leidde tot het einde van jullie huwelijk. Haar eerste reactie is verdriet en een gevoel van gefaald te hebben, want ze denkt dat het in veel opzichten haar schuld was. Terwijl ze nu door de ervaring heen werkt, begint ze het te zien als het enige wat *kon* gebeuren. Vervolgens zal ze alles in een doos stoppen en zeggen: 'Ondanks dit alles hebben we samen toch een prachtige tijd gehad.' Wat ze doet, is begrijpen dat de gebeurtenissen die plaatsvonden niet goed noch verkeerd waren. Ze waren gewoon. Al deze gebeurtenissen, ook de onopgeloste, dragen bij tot de totale ervaring en maken die ervaring bijzonder. Ze is dus bezig het geschenk te vinden in al haar interacties met jou. Wanneer dat gebeurt, kunnen zowel zij als jij verder gaan.

Je zou kunnen zeggen dat jij nu hier bent om al deze mensen te helpen de negatieve actie van je dood om te zetten in een positieve reactie. De mensen die van je hielden gaan door een proces van verlies of rouw. Rouw vindt plaats in een veld van polariteit want de sluier van vergetelheid doet je denken dat jullie van elkaar gescheiden zijn. In een tijd als deze, is dus de reactie van veel mensen het gevoel alsof ze iets of iemand hebben verloren. Het rouwproces is een belangrijk deel van de menselijke ervaring, want het is vrede maken met alle onopgeloste kwesties in je relatie met de persoon die is gestorven. Rouwen is niet het helen van een wond, want deze wonden helen nooit. Rouwen is niet leren hoe je iemand moet vergeten. Nee, het is ruimte maken om de liefde die de gestorvene in jou naar boven bracht, met je mee te dragen. Als je begrijpt dat die persoon en de liefde voor altijd een deel van je zijn, bestaat er geen verlies en geen verdriet."

"Maar hoe kan ik hen helpen met rouwen?"

"Wel zoon, er zijn enkele dingen die je moet weten over rouwen. Ten eerste: als een persoon op Aarde nog steeds rouwt, maak daar dan liever geen contact mee omdat dit het rouwproces moeilijker maakt. Je hebt echter op dit moment een unieke gelegenheid om je hand door de sluier te steken en hen te helpen het geschenk van de overgang te ontvangen. Wanneer mensen bij elkaar komen om te rouwen, is het gemakkelijker om dit te laten gebeuren.

Als ze het geschenk in zich opnemen en dat deel van jou met zich meedragen, bestaat er geen angst meer voor scheiding. Ze voelen zich dan heel, ook al ben jij niet langer in een fysiek lichaam bij hen. Het gaat er niet om je te vergeten, maar meer om het opnemen van een deel van jou in *zichzelf*."

"Dus wat kan ik op dit moment doen, pap?"

"In feite hebben de mensen uit *jouw* leven een voorsprong. Toen je voor het eerst ontdekte dat je ziek was, begonnen mensen om je heen al aan het rouwproces. Had je besloten om nog een poosje langer in je ziekte te blijven, zou er een tijd gekomen zijn waarop ze hun rouwproces hadden afgerond, zelfs al voordat je was gestorven.

Ten tweede: met betrekking tot wat je op dit moment kunt doen, zou ik willen voorstellen dat je probeert door te komen bij je zoon en Helen, je ex-vrouw. Je zoon ontkent dat hij nog iets voor je voelt en Helen draagt heel wat schuld met zich mee waarvoor ze geen uitlaatklep heeft. Je hebt je al gegrond met je jongste dochter, Jennifer, in de nacht dat je stierf. Het proces van gronding is een speciaal geschenk dat een ziel bij haar vertrek kan geven. Dat was goed voor jullie allebei en het weten dat je het goed maakt, hielp haar een groot deel van haar verdriet achter zich te laten. Omdat de meisjes elkaar zo na staan, werkte dat voor hen beiden, ook al grondde je maar met één. Allebei je dochters hebben een speciaal geschenk ontvangen als gevolg van die ervaring. Ze hebben vandaag zowaar een schittering van opwinding in hun ogen en dat is een direct gevolg van die ervaring. Wij noemen dat zielsgronding en je hebt op dit moment weer een kans om dat te doen. Doordat iedereen hier bij elkaar is gekomen om te rouwen, kun je ze in feite aanraken met je vreugde. Het is nu mogelijk om door de sluier heen te reiken en hun hart aan te raken. Dat zal jou helpen met het afronden en het zal hen helpen met rouwen."

Opeens voelde Seth een ruk en werd zijn aandacht ergens anders naartoe geleid. De dienst was zojuist beëindigd en zijn twee dochters, Jennifer en Jane, zijn zoon David en

zijn ex-vrouw stonden bij de deur, elkaar omarmend voordat ze zouden vertrekken voor de dodenwake. Toen de laatste treurende was vertrokken, waren ze met z'n vieren alleen.

"Wel zusje, kun je het nog volhouden?" vroeg David aan zijn jongste zusje, Jennifer.

"Met mij gaat het goed, David, maar ik moet jullie iets vertellen."

Juist op dat moment kwam hun oudere zus, Jane, naar hen toe. "Ik weet dat het gek klinkt," ging Jennifer verder, "maar pappa kwam naar me toe in de nacht dat hij stierf. Hij was in mijn kamer en praatte tegen mij. Hij vertelde me dat hij zich beter dan ooit voelde. Hij zei dat hij zich echt geweldig voelde en dat wij dat ook zouden doen. Hij zei dat ik jullie moest vertellen dat hij er is en dat we nog altijd een familie zijn."

Tranen begonnen te stromen toen ze allemaal de liefde voelde. De meisjes omarmden hun broer en Helen sloot zich bij hun omarming aan.

"Ik was zo boos op hem over de scheiding dat ik hem al die tijd niet meer wilde zien. Ik heb daar zo'n spijt van, jongens," zei David met tranen in zijn ogen.

Helen begon toen ook te huilen en zei: "Ik heb me altijd afgevraagd of ik iets meer had kunnen doen om de dingen te laten werken tussen ons. Na het verlies van Alison was ik gewoon dood vanbinnen. Het enige wat ik wilde was jullie kinderen een goed gezinsleven geven."

"Dat heb je gedaan, mam," zei David.

"Dat hebben jullie allebei gedaan," reageerden de meisjes in koor. Terwijl ze elkaar allemaal omarmden kwam Seth naar hen toe om zijn energie met die van hen te vermengen en hij liet de vreugde die hij voelde over hen heen stromen. Ze glimlachten allemaal en daarna vertrok Helen om zich bij haar wachtende echtgenoot te voegen.

De drie kinderen omarmden elkaar nog een keer terwijl Seth doorging zijn liefde in de kring uit te storten. "We zijn nog altijd een familie, oké," herhaalde David. Toen, net als de kleine kinderen die Seth zich zo goed herinnerde, begon een van de zusjes te giechelen en de twee anderen deden mee.

"Ik vermoed dat we er een beetje dwaas uitzien, hè?" zei Jane en ze begonnen allemaal te lachen.

Terwijl ze naar buiten naar de wachtende auto liepen, zei David: "Het is eigenlijk vreemd, maar ik heb de hele dag aan opa moeten denken. Herinneren jullie je nog dat opa altijd zei dat pappa te laat zou zijn voor zijn eigen begrafenis? Ik vraag me af..."

Een enorme glimlach verspreidde zich over Seths vaders gezicht terwijl hij zijn arm om de schouders van zijn zoon legde en samen keken ze toe hoe de kinderen vertrokken, met hun armen om elkaar heen geslagen als een familie.

"Het ziet er naar uit dat ze het geschenk te pakken hebben. Goed werk, zoon. Nu op naar de volgende gebeurtenis."

De laatste levensfase: De assimilatie van de levenservaringen

Lopend door de straat met zijn vader naast hem, voelde Seth een grote vrede in zijn hart. Hij wist nog niet helemaal hoe alles Thuis werkte, maar hij begon zich op zijn gemak te voelen in zijn nieuwe omgeving. Hij vroeg zijn vader: "Hoe lang zal het duren om me aan te passen aan de dingen hier Thuis zoals tante Ruth het noemt?"

"Oh, dat is verschillend, zoon. Er zullen momenten komen waarop je ineens terugkeert naar je oude menselijke ideeën en denken. Het is gek hoe we zelfs Thuis nog altijd de neiging hebben ons een tijdje vast te houden aan de oude manieren. Waarschijnlijk zal het veranderen van je idee van lineaire tijd het moeilijkst zijn. Je hele wereld als mens draaide om verleden, heden en toekomst. Zelfs in informele gesprekken merk je dat dit oude begrip nog steeds in je leeft. Je begint een zin met: 'Toen ik nog een mens was...' of 'Lange tijd geleden...'.

Iedereen lacht wanneer je je vergist en je die strikt menselijke begrippen in een gesprek gebruikt. Ze lachen omdat ook zij het moeilijk hadden om deze begrippen los te laten toen zij teruggekeerd waren naar Huis. Het is voor iedereen hier grappig dat de sluier zo goed werkt. Wanneer je Thuis bent en volledig geacclimatiseerd, is het erg moeilijk om je voor te stellen hoe het zou zijn om de sluier te dragen en je je kernpersoonlijkheid of je ware vermogens niet te herinneren. Het is net zoiets als wanneer een hypnotiseur op het toneel iemand uit het publiek zijn of haar naam doet vergeten. Wanneer je erover nadent, is dat echt grappig.

Dat brengt me op een ander ding over Thuis — het gelach is heel opgewekt. Je zult ontdekken dat het enige woord om dat te omschrijven 'opgewekt' is. Het gelach Thuis heeft een andere kwaliteit. Het is in feite een manier om liefde te delen zoals je dat op Aarde zou doen door iemand een knuffel te geven. Wanneer op Aarde iemand lacht, ga je in eerste instantie vaak in de verdediging totdat je ontdekt om wie of wat er wordt gelachen. Op een bepaalde manier kleurt dat op Aarde de ervaring van humor. Thuis zijn we allemaal een deel van elkaar en dus wordt alle humor gedeeld. Wanneer Thuis iemand of iets grappig is, is dat zoiets als lachen om jezelf. Daarom is een van de meest bekrachtigende dingen die wij op Aarde kunnen doen, lachen om onszelf. Humor heeft een verkwikkende kwaliteit die alles rechtzet en lachen is de taal van engelen. Daarom is er hier Thuis *heel wat* humor. In feite kan ik op dit moment het gelach horen dat me terugroept. Ik laat je voor nu alleen, Seth. Denk eraan om te lachen."

Opeens hoorde Seth de mooiste en warmste lach die hij ooit had gehoord en hij voelde zich sterk aangetrokken tot de zuiverheid van de klank. Om zich heen kijkend kon hij echter geen spoor van de bron ervan ontdekken. Daar hoorde hij het weer, een lach die zijn zintuigen streelde en de opgewektheid ervan deed zijn ziel opspringen. Toen voelde hij hoe een hand zachtjes zijn schouder beroerde. Hij draaide zich om en keek op naar een lange man wiens ogen liefdevol in de zijne keken. Hij voelde de opwindende groei in zich maar wist niet precies waarom. Het gezicht van de man was gegroefd door de wijsheid van eeuwen. Instinctief voelde Seth dat hij hem heel goed kende, ook al kon hij hem nog niet helemaal plaatsen. Op dat moment gingen de mondhoeken van de man omhoog en plotseling schoot het Seth te binnen.

"Elrah!" riep hij uit terwijl de twee elkaar omhelsden.

Elrah was zo sterk met Seth verbonden als een ziel maar kan zijn. Vele levens was Elrah Seths leraar geweest en in één leven was Seth zijn leraar geweest. Ze hadden een diep begrip voor elkaar, een wederzijds vertrouwen en een manier om elkaars gedachten te lezen die nogal uniek was, zelfs Thuis. De twee hadden elkaar niet gezien sinds Elrah was gestopt met incarneren, nadat hij zijn ongewone ritmische en magnetische gaven had ontwikkeld.

Elrah vervulde Thuis een rol van grote betekenis en werd gezien als een geëerde en gerespecteerde autoriteit. Hij had het unieke vermogen om op Aarde de ruimte te creëren om gebeurtenissen te laten plaatsvinden. Niet zozeer dat hij invloed uitoefende op de gebeurtenissen, maar meer dat hij de ruimte creëerde zodat het hoogst mogelijke potentieel gerealiseerd kon worden. De laatste tijd had hij meestal vanuit Thuis gewerkt, wat de reden was waarom hij was gestopt met incarneren. Mensen zagen hem als een engel met goddelijke interventie.

"Dat is lang geleden, mijn vriend," glimlachte Elrah. Seth haalde eens diep adem en voelde een diepe rust over zich komen terwijl onverwachts de tranen over zijn wangen stroomden. Voor de eerste keer sinds hij Thuis was gekomen, voelde Seth zich volledig op zijn gemak. Ineens snapte hij de grap. Elrahs verwijzing naar lineaire tijd was bedoeld om hem op zijn gemak te stellen.

"Ja, dat is het, lieve vriend," straalde Seth. "Ik was me niet bewust hoezeer ik je heb gemist, tot op dit moment."

De twee stonden met de armen om elkaar heen. Toen fluisterde Elrah de woorden die recht Seths hart binnengingen: "Je kunt je nu ontspannen, Seraha. Je bent weer Thuis."

Het horen van de naam 'Seraha' drong tot diep in de kern van Seths wezen door, maar hij had geen idee waarom. "Wie of wat is een Seraha?" vroeg hij.

"Het is je zielsnaam," zei Elrah lachend. "Het is de vibratie waarbij je ziel bekend is bij alle andere delen van God. Een zielsnaam is een heel persoonlijke vibratie, net zoiets als de signatuur van de ziel. Het is de naam die je in het oor van je aanstaande ouders fluistert wanneer ze bezig zijn een naam voor hun baby uit te zoeken. Als de overtuigingen van je ouders het niet in de weg staan, lijkt de naam die je krijgt meestal veel op je zielsnaam. In het geval van je moeder kreeg je uiteindelijk de naam 'Seth' in plaats van 'Seraha' omdat ze niet zo'n goede luisteraar was." Ze lachten beiden.

Arm in arm begonnen de twee te lopen. "Deze straat komt me vaag bekend voor," zei Seth.

"Ja, jij en ik zijn samen al heel wat keren door deze straat gelopen. Het zal allemaal bij je terugkomen zodra je je begint aan te passen. Uit de illusie van het afgescheiden zijn stappen, is geen gemakkelijke overgang. Zodra je je begint aan te passen, kun je aan de laatste fase van je aardse leven beginnen."

Ze sloegen een hoek om en Elrah stond stil. Met een kleine buiging strekte hij zijn arm uit als een hoofdkelner van een chic restaurant die iemand een tafel wijst. Seth voelde een tinteling van opwinding gemengd met een tikje vrees. De scène voor hem was

huiveringwekkend vertrouwd. Elrah wees naar een groot oud gebouw, met een stoepje van drie treden dat naar de ingang leidde waarboven een bord hing met de woorden: HAL DER LICHTARCHIEVEN.

Op Elrahs aansporing klom Seth de massief stenen treden op en duwde langzaam de reusachtige houten deur open. Hij stapte naar binnen en werd begroet door een menigte mensen die vol verwachting naar hem opkeken. Een glimlach van pure vreugde verscheen op hun gezicht. Seths hele familie van zijn meest recente incarnatie was aanwezig om hem te begroeten, waaronder velen die nog in leven waren op Aarde. Hun hoger zelf had zich bij Seth gevoegd voor deze heel bijzondere gelegenheid. Seth zag zijn vader, moeder, broer, tante Ruth en oom Bob. In het gezelschap bevonden zich ook de hogere zelden van zijn dochters, zijn zoon, zijn ex-vrouw en nog veel meer mensen die een belangrijke rol in Seths meest recente leven hadden gespeeld. Het was een indrukwekkende verzameling zielen die bij elkaar waren gekomen om zijn aankomst Thuis te vieren.

Seth besteedde veel prachtige momenten aan het ophalen van oude herinneringen met al zijn geliefden, ook met degenen waarmee zijn plannen nooit helemaal goed tot hun recht waren gekomen. Hij had nergens spijt van, beschuldigde niemand van pijn die hem was aangedaan of onrecht dat hij anderen misschien had aangedaan. Want Thuis valt er niets te vergeven en alle liefde is onvoorwaardelijk.

Tijdens dit prachtige feest met al zijn beste vrienden, maakte Seth contact met iedereen die aanwezig was. Een voor een begroette hij hen en haalden ze herinneringen op uit de menselijke ervaringen die ze hadden gedeeld en alles werd vanuit een totaal ander perspectief onder de loep genomen.

Al gauw stond hij te praten met zijn broer, Joseph. Het gesprek kwam op de tijd dat Seth begon om te gaan met Anna, het meisje waarop hij verliefd was. Seth was er zeker van dat zij de liefde van zijn leven was en dat hij haar zelfs ten huwelijk zou vragen. Hij wist altijd dat ze de rest van hun leven met elkaar zouden doorbrengen. Maar hoewel ze een jaar lang met elkaar omgingen, wist Seth niet dat ze een geheime liefdesaffaire had met zijn broer. Seth had zich nooit kunnen voorstellen dat Anna en Joseph op deze manier zijn hart zouden breken. Seth sprak daarna vier jaar lang niet met zijn broer. Anna en Joseph hadden een heel intense maar kortstondige relatie. Nadat ze uit elkaar waren gegaan probeerde Anna de omgang met Seth te herstellen maar hij voelde zich altijd tweede keus.

Nu Seth en zijn broer uitvoerig over de details van dit gebeuren praatten, lachten ze beiden breed. Seth keek zijn broer in de ogen die zei: "Was dat geen prachtige ervaring? Eerst voelde jij de pijn en daarna voelde ik de pijn omdat ik je zo diep had gekwetst. Anna en ik waren verschrikkelijk verliefd. We hadden nooit gepland om zo verliefd te worden en we wisten echt niet goed wat we moesten doen toen het gebeurde. Kun jij je dat gevoel herinneren. Wat een prachtige menselijke ervaring heeft dat ons gegeven. Het was zo'n zoete ervaring, zelfs de pijn. Dankjewel dat je me daar een rol in hebt laten spelen."

Alsof ze vooraan in de rij stond liep Anna nu naar de broers toe. Ze was hetzelfde prachtige meisje van 22, de leeftijd die ze had toen het allemaal gebeurde. Wanneer je Thuis bent kun je kiezen in welke vorm je je energie wilt laten zien. Nog altijd een aantrekkelijke schoonheid, glimlachte ze en sloeg haar armen om de beide broers heen. Alle drie voelden ze de intense liefde van het met elkaar verbonden zijn, wat in menselijke

termen beschreven wordt als sterke seksuele energie of kundalini, maar Thuis is dat alleen maar de stroming van intense liefde.

Seth was geïntrigeerd door het feit dat wanneer je Thuis je liefde voor iemand laat zien, de liefde die je voelt voor anderen niet minder wordt. De stroom van liefde in *welke vorm ook* maakt *alle* uitingen van liefde intenser. De drie omhelsden elkaar en de intensiteit van de liefde die tussen hen heen en weer stroomde liet hen op de een of andere manier begrijpen dat dit verhaal nog niet over was. Ze wisten intuïtief dat ze deze liefdesdriehoeksverhouding in toekomstige levens alle drie weer zouden meemaken. Maar voor nu was het zo samen staan voldoende om Seths hart te laten overlopen van liefde. Zonder een woord van uitleg zei hij gewoon: "En ik kan er bijna niet op wachten." Op dat moment was het afgerond.

Terwijl Seth bezig was zijn kalmte te herwinnen, verstoorde de bekende, oneerbiedige stem die hij zo goed kende zijn sereniteit. "Nu begin je de slag ervan te pakken te krijgen."

"Tante Ruth?"

"Wie verwachtte je anders, Elvis?"

"Waar begin ik de slag van te pakken te krijgen?"

"Assimilatie, natuurlijk. Dat is de laatste fase van je leven waarover ik je heb verteld. Hierin wordt elke belangrijke gebeurtenis in je leven onder de loep genomen en herleefd, precies zoals je zojuist met Anna en Joseph hebt gedaan."

"Doe je dat met alle ervaringen in je leven?"

"Nee, het is niet nodig om alles nog eens dunnetjes over te doen, alleen de belangrijke dingen. Tijdens de assimilatie beleef je opnieuw de ervaringen die de meeste invloed hebben gehad in je leven, de ervaringen die je hebben gemaakt tot wat je nu bent. Je zult elke gebeurtenis onderzoeken en dan zul je beslissen welke zijn afgewerkt en afgesloten kunnen worden, en welke meer aandacht nodig hebben in je volgende incarnatie. Daarna neem je de essentie van die ervaringen op in je kernpersoonlijkheid. Je zou kunnen zeggen dat wie je werkelijk bent gewoon een verzameling is van al de ervaringen die je ziel ooit heeft geassimileerd."

"Is dat de reden waarom sommige mensen zich hun hele leven bezig blijven houden met een gebeurtenis die ze hebben meegemaakt?"

"Ja, ze zitten gevangen in het drama en vinden nooit het geschenk. Het stempel dat door die ervaring is gecreëerd, is de manier waarop wij de energie in ons wezen meedragen. Vind het geschenk in die ervaring en je hoeft het stempel niet langer mee te dragen. Wanneer je een ervaring verwerkt, betekent dit dat je het geschenk hebt ontvangen en dat het voor altijd een deel van je wordt. In elke ervaring ligt een geschenk. Vind het geschenk terwijl je nog mens bent en je zult het eerder begrijpen. Zo niet, dan krijg je de kans om het te vinden wanneer je weer Thuis bent."

"Oké, maar wat gebeurt er als je nog altijd het geschenk niet kunt vinden, zelfs wanneer je Thuis bent?"

"Heel eenvoudig. Je houdt het energiestempel vast in je wezen en het wordt een deel van je cellulaire herinneringen bij de volgende keer dat je naar het speelbord gaat. Net zoals het drama dat tot dusver drie keer heeft gespeeld tussen Anna, je broer en jij."

"Het was voor mij heel verrassend dat zo'n negatieve ervaring in mijn leven nu zo'n prachtige, diepe betekenis heeft."

"Ha! Jij denkt dat *dit* negatief was! De eerste keer dat jullie je kleine driehoeksverhouding uitspeelden, resulteerde dat in een oorlog die vijf jaar heeft geduurd. Duizenden levens gingen verloren doordat twee *landen* verweekeld raakten in jullie *persoonlijke* drama. Ik zou dus kunnen zeggen dat jullie vooruitgang boeken, toch? Deze keer ging er in elk geval niemand dood."

"Het is afschuwelijk om te denken dat ik betrokken was in het beginnen van een oorlog vanwege jaloezie."

"Niet betrokken was; je begon er in feite mee! Dat gebeurt telkens weer. De geschiedenis zit vol met kleine drama's die op het grote toneel uit hun verband zijn gerukt."

"Is dat de basis van Karma?"

"Karma kan daar een rol in spelen, maar karma wordt ook schromelijk overschat; vele malen wordt het als een excuus gebruikt om geen verantwoording te hoeven nemen voor je eigen daden — of gebrek aan daden. We hebben echt veel meer de hand in het bepalen wie we zijn dan we ons realiseren. Karma is alleen een instrument om iets in evenwicht te brengen en dat we in overweging nemen bij het plannen van een nieuw leven. Zie je, wanneer we mens zijn, is het moeilijk om te zien dat we alles wat er gebeurt zelf creëren. Het is veel gemakkelijker om een overtuiging aan te nemen die ons een aantal regels geeft die we kunnen volgen, zoals 'dit is goed en dat is slecht'."

"Zou het daarom niet goed zijn dat we ons onze vorige levens herinneren terwijl we mens zijn?"

"Och, niet altijd. De sluier is zo dicht dat heel weinig mensen op het speelbord bij hun vorige levens kunnen. Zelfs als ze herinneringen aan vorige levens hebben, zijn het niet dezelfde mensen. Dus kunnen ze niet gewoon de draad weer oppakken waar ze zijn gebleven. De manier waarop het werkt is simpel: als je besluit om een energiestempel met je mee te nemen, zet je voor elk nieuw leven altijd weer een ervaring op om dat stempel te activeren. Ook al kunnen die herinneringen uit vorige levens nuttig zijn, je hebt altijd alles bij de hand wat je binnen de structuur van elk afzonderlijk leven nodig hebt."

Hoe dan ook, nu je meer op je gemak bent met de dingen hier, is het tijd om te beginnen met de assimilatiefase van je leven. Dit betekent dat je terugkeert naar elk energiestempel dat je hebt gekregen en besluit wat je ermee gaat doen. Eén voor één onderzoek je ze en besluit je of je er klaar mee bent of dat je er in een toekomstig leven nog nut van kunt hebben. Tijdens het assimilatieproces roep je alle zielen die in je drama's een rol hebben gespeeld op en dan komen jullie bij elkaar, net zoals je dat deed met Anna

en Joseph. Als ze nog op Aarde zijn, zul je hun hoger zelf ontmoeten, maar je zult het verschil niet echt merken. Je zult versteld kunnen staan wie iedereen werkelijk is nu de sluier is verdwenen."

"Hoe bedoel je dat?"

"Wel, je zult hoogstwaarschijnlijk ontdekken dat de zielen die de moeilijkste rollen hebben gespeeld in je leven op Aarde in feite degenen zijn waar je hier Thuis het meest van houdt. Zie je, wie anders dan degene die heel veel van je houdt, zou de boosdoener willen spelen in je drama?"

"Op de een of andere manier wist ik dat altijd al, tante Boef. Tussen twee haakjes, je vindt het toch niet erg dat ik je tante Boef noem?"

"Grappig dat jij dat moet zeggen. Tante Boef komt in feite dichter bij mijn spiritnaam dan de bijbelse naam die mijn aardse moeder mij gaf. Toen jij als kind mij zo begon te noemen, vond ik dat direct fantastisch. Pas toen ik weer Thuis was, begreep ik waarom. Die naam ligt me in feite heel na aan het hart. Oké, nu is het jouw beurt, jochie. Het is tijd om aan het wat serieuzere, maar leuke werk te beginnen. Het is een combinatie van spelen en werken. Ik noem dat Spelwerk! Geniet van wat je te wachten staat." Met een knipoog en een warme glimlach draaide ze zich om en wandelde weg.

Alsof ze netjes in de rij stonden kwam iedereen bij Seth langs in de Hal der Lichtarchieven. Jane stapte naar voren en pakte een van zijn handen terwijl Jennifer de andere greep. David omhelsde hem van achteren en eventjes vroeg hij zich af of ook zij gestorven waren, maar toen herinnerde hij zich wat tante Boef hem had verteld over het samenkomen met de hogere zelve van degenen die nog op Aarde waren. Terwijl zijn kinderen hem door een aantal gouden deuren leidden naar een plaats waar het volledig donker was, hoorde hij David zeggen: "Pap, we *zijn* een familie en dat zullen we altijd zijn. Daar moeten wij jou voor bedanken."

Thuis vieren

Even stilstaand in het donker, voelde Seth de liefde die van zijn drie kinderen uitging. Die was veel intenser dan hij zich herinnerde. Hij wilde van alles zeggen, maar eerst wilde hij hun alleen zeggen hoe het hem speet. Toen hij begon te spreken, bedekte een kleine hand die van achteren kwam zijn mond. Een vertrouwde geur maakte een pijnlijke herinnering in hem wakker. Toen voelde hij, meer dan hij zag, een kleine gedaante die voor hem kwam staan. Zijn hart sprong op terwijl hij de moed verzamelde om een vraag te stellen. "Alison? Ben jij het?"

"Hallo, pappa, ik heb op je gewacht."

"Oh, Alison! Liefje, ik heb je zo verschrikkelijk gemist." Seths stem begaf het toen hij het kleine meisje dat hij zolang niet had gezien oppakte en haar in zijn armen tegen zijn borst drukte.

"Ik ben hier, pappa," zei ze. Terwijl ze sprak bracht haar stem op magische wijze licht te midden van de duisternis. "Ik ben hier," herhaalde ze zachtjes. "En ik ben zo verschrikkelijk trots op je. Ik houd van je, meer dan je ooit zult weten."

"Is het goed met je, schat?" vroeg Seth terwijl hij de tranen van geluk terugdrong.

"Ik voel me beter dan ooit, pappa. In feite voel ik me absoluut fantastisch en dat zul jij je ook gaan voelen. Ik fluisterde die woorden altijd elke avond in je oor wanneer jij jezelf in slaap hield. Heb je me wel eens gehoord, pappa?"

Seth probeerde iets te zeggen maar de woorden bleven in zijn keel steken.

Jennifer sprak door haar tranen heen: "Pappa, dat waren dezelfde woorden die je zei toen je in mijn kamer kwam die nacht dat je stierf."

Opeens begon Seth er meer van te begrijpen terwijl kleine Alison verder ging: "Pappa, je deed het zo goed. Je liet mij doen waarvoor ik kwam en ik weet dat het voor jou heel moeilijk was. Ik weet hoeveel schuld je voelde toen ik vertrok en hoe het mamma en jou tegen elkaar opzette. Waarom ik echter het meest trots op je ben, is dat je genoeg van me hield om me te laten gaan. Toen je me eenmaal had losgelaten, was ik vrij om weer om je heen te zijn en dat was zo fantastisch. Zoveel mensen klampen zich vast aan hun geliefden. Wisten ze het maar, pappa."

Met tranen van vreugde nu openlijk over zijn gezicht stromend, omarmde Seth alle vier zijn geliefde kinderen één voor één. Terwijl hij dat deed voelde hij de liefdevolle warmte van Helens armen om zich heen. Nu wist hij dat de familiereünie compleet was. Hij draaide zich om, om Helen in de ogen te kunnen kijken terwijl hij zocht naar de woorden om haar te zeggen hoe het hem speet. Met een vinger op zijn lippen liet ze hem weten dat hij dacht als een mens en dat verontschuldigen een aards begrip waren dat Thuis niet bestond.

Op dat moment drong het tot hem door dat hij de grootste les van het leven dat zojuist was geëindigd, had geassimileerd. Alisons contract met hem en Helen was een heel groot

deel van zijn reis, en nu was hij eindelijk vrij om alle pijn en boosheid los te laten die hij stilletjes met zich mee had gedragen sinds Alison naar Huis was gegaan. Hij kon bijna horen hoe tante Boef hem aanmoedigde nu hij zich bevrijdde van het grootste energiestempel van het laatste leven.

Seth had altijd gedacht dat hij er een knoeiboel van had gemaakt en dat hij een slechte vader was geweest. Maar nu ze allemaal weer bij elkaar waren, was de liefde overweldigend. Instinctief wist hij dat hij ergens in de toekomst het spel opnieuw zou spelen met deze zielen en vanwege datgene wat hij zojuist had geleerd, de rollen die ze voor elkaar zouden spelen dan anders zouden zijn.

Toen Seth daar zo stond, zich koesterend in de liefde van zijn familie, begon Jane opeens te giechelen en de anderen deden met haar mee. Plotseling hoorde Seth een vrolijk lachsalvo dat ergens van de andere kant van een enorm gordijn kwam. Ze deden allemaal een stap naar voren en terwijl het gordijn opging werden ze even verblind door een intens helderwit licht.

Toen Seths zicht helder begon te worden, zag hij een enorme hal vol met duizenden mensen die opstonden in een stille staande ovatie. Ze hadden hier allemaal op hem gewacht. Terwijl hij om zich heen keek naar de zee van gezichten, herkende hij velen van hen... sommigen van andere levens, anderen waren goede vrienden van Thuis die nooit gelijk met hem geïncarneerd waren. Maar wetend dat ze hier allemaal voor *hem* waren was overweldigend.

Terwijl Seth de grote hal in liep, geflankeerd door zijn kinderen en Helen, was hij zich bewust dat Elrah vlak achter hem aan kwam en in een gestaag ritme in zijn handen begon te klappen. Al snel deden duizenden handen met hem mee terwijl het tempo snel hoger werd en naar een crescendo ging. Op het hoogtepunt ervan hoorde Seth geloei, gefluit en gejuich. Terwijl hij aan de ronde tafel voor hem ging zitten, groeide het applaus aan tot een donderend geweld. Iedereen juichte alsof hij een soort held was. Na wat leek uren te hebben geduurd, begon het applaus eindelijk langzaam af te nemen.

Een man met een lange, grijze baard in een lang gewaad stapte naar voren. Seth herinnerde zich hem goed: De Hoeder van Tijd. Terwijl hij voor Seth langs liep om zich tot de menigte te richten, gaf hij Seth een plagerige knipoog en fluisterde: "Goed gedaan, kerel... en nog perfect getimed ook." De eerbiedwaardige nestor stak één hand in de lucht en Seth merkte met een brede glimlach de bekende naar boven wijzende vinger op. Onmiddellijk viel er een verwachtingsvolle stilte in de hal. Langzaam liet de Hoeder van Tijd zijn hand zakken en terwijl hij dat deed, richtte iedereen zijn aandacht op de ingang van de grote hal. Daar stond Elrah omringd door de hele staf van de Hal der Lichtarchieven. Een voor een namen hij en de medewerkers hun plaats aan de tafel in: Merlia, de Hoeder van de Archieven, de Procureur van Licht, de Hoeder van Tijd en een speciale plaats voor Elrah.

De een na de ander nam het woord en sprak over het leven dat Seth zojuist had voltooid. Ieder had zijn eigen terrein van deskundigheid en dus liet ieder andere scènes van zijn leven de revue passeren op een reusachtig driedimensionaal scherm dat duidelijk door alle aanwezigen kon worden gezien. Seth merkte met grote interesse op dat in plaats van de scènes te tonen waarvan *hij* dacht dat ze het belangrijkste zouden zijn, toonden ze degenen die hij beschouwde als de moeilijkste... met andere woorden, zijn momenten van de

grootste mislukkingen. Hij vond het nogal vreemd dat soms het grootste gejuich werd opgeroepen door zijn donkerste uren op Aarde. De Hoeder van de Archieven legde Seth uit dat in feite tijdens deze donkerste momenten het collectief van Al-dat-is de belangrijkste dingen over zichzelf leerde.

Toen iedereen aan de beurt was geweest vroeg de Hoeder van de Archieven aan Seth om op te staan. Opnieuw barstte een donderend applaus los terwijl het hele publiek als één wezen opstond. Elrahs stem was boven alles uit te horen toen hij vlak voor Seth ging staan. De menigte werd stil toen Elrah zich tot Seth richtte: "Je hebt het goed gedaan, mijn vriend. Je reis naar het speelbord heeft vreugde naar Huis gebracht. Het is mij een genoegen om je je echte vibrationele zielsnaam terug te geven. Je zult opnieuw gekend zijn als de ziel Seraha. Wij zeggen allemaal: Welkom Thuis, Seraha." De menigte stond in stil respect en iedereen stuurde liefde en dankbaarheid naar Seraha.

Seraha dacht: "Als ik nog steeds op Aarde was, zou dit meer zijn dan ik had aangekund."

Toen was het alsof hij tante Boef eraan toe hoorde voegen: "Hier gaat het niet om het ego, maar meer om de band die een ieder van ons heeft met de ander. Het is heel eenvoudig, iedereen applaudisseert voor dat deel van zichzelf dat is vertegenwoordigd in jou."

Met dat inzicht, bleef Seraha staan en liet het respect, de liefde en de dankbaarheid bescheiden over zich heen komen. Toen hij een laatste gracieuze buiging maakte, brak er in de menigte een donderend applaus los.

Toen het lawaai was weggestorven en de rust teruggekeerd, trok een kleine groep zich terug naar de Hal der Archieven om te praten over wat er zojuist was gebeurd. De Hal der Archieven was Thuis een favoriete vergaderplaats, omdat de verslagen van alle gebeurtenissen die ooit hadden plaatsgevonden er waren gearchiveerd. Het was ook de plaats waar iedereen bij elkaar kwam voor de planningsfase van een nieuw leven. Je kunt in de Hal der Archieven altijd een gesprek beginnen. Toen Seraha de grote houten deur opende, zag hij dat zijn favoriete tafel bij de open haard praktisch leeg was, alleen Elrah zat er alsof hij op hem en zijn vrienden wachtte.

Met een stralende glimlach van vreugde keek Elrah van achter de tafel naar hem op en zei: "Je hebt het goed gedaan, Seraha. Dankjewel. Wij weten hoe moeilijk dat voor jou te accepteren is. Nogmaals, je hebt je rol goed gespeeld, en wij hebben allemaal heel veel profijt gehad van jouw ervaringen. Wat je misschien echter niet begrijpt, is wat een held je voor ons allemaal bent. De Aarde is een harde en moeilijke leerschool. Door daar naartoe te gaan en te doen alsof je afgescheiden bent, kun je zoveel meer bereiken. Daarom kunnen alleen zielen met de hoogste vibratie naar de Aarde worden gestuurd om de illusie van afgescheidenheid te ervaren. Dat is wat we vieren, en wat niet mogelijk was voordat je weer gewend was aan de energie van Thuis. Nu dat is afgerond, kun je doorgaan met de zevende en laatste fase van je leven en alle ervaringen die je hebt gehad assimileren. In feite doe je het al heel goed. Je zult genieten van deze ervaring, meer dan je ooit kon weten. Als degenen die nog op Aarde zijn af zouden weten van deze gebeurtenis, zouden ze elke dag dansen in hun passie en spelen in hun vreugde."

Elrah stond op, schoof zijn stoel terug onder de tafel en klopte Seraha vriendelijk op zijn schouder. "Nogmaals, als het gemakkelijk zou zijn, zou iedereen mens willen zijn, toch?"

Nu alleen aan zijn favoriete tafel zittend zag Seraha dat iedereen vertrok, met uitzondering van de Hoeder van de Archieven die onverstoorbaar achter zijn grote balie stond, klaar om iedereen te helpen met het vinden van informatie. Een snelle blik in zijn richting werd beantwoord met een kleine giechel.

"De dingen moeten een beetje tot rust komen," veronderstelde Seraha. Toen hoorde hij het geschuif van twee stoelen... en een stem. "Je dacht dat je me kwijt was, hè?" zei oom Bob terwijl hij en tante Ruth hun stoel bijtrokken en aan Seraha's tafel kwamen zitten.

"Het is goed om jullie beiden weer te zien. Fijn dat je me hebt opgehaald, oom Bob. Je weet niet hoe het me geholpen heeft een bekend gezicht te zien toen ik overging. Ik was echt in de war."

"Je zou verbaasd staan hoeveel mensen ons begroeters helemaal niet zien. Ze zijn heel druk aan het zoeken naar de Man met de Zeis gekleed in een zwarte cape," lachte oom Bob. "Hoe dan ook," ging hij wat serieuzer verder, "het was echt een groot genoegen om jou te kunnen begroeten. Je bent echt een held voor ons, voor het geval je dat zojuist in de grote hal niet hebt begrepen."

"Ja, ik heb dat echt wel meegekregen. Maar ik kan niet zeggen dat ik het volledig begrijp. Per slot van rekening was mijn leven nu niet zo heel erg bijzonder. Ik heb echt niet meer tot stand gebracht dan een ander."

Oom Bob snoof van verontwaardiging en tante Boef kwam bijna over de tafel heen, draaide haar hoofd naar één kant en keek Seraha aan met het perfecte 'boze oog van tante Boef'. "Vertel me nu niet dat je nooit het verhaal hebt gehoord van de lange rij."

"Nee, tante Boef, ik kan niet zeggen dat ik dat verhaal heb gehoord. Heb jij dat verzonnen?"

"Nee, dat kan ik niet zeggen. Het is echt gebeurd. Zie je, hier Thuis kijken we elke seconde naar wat er op Aarde gebeurt en de dingen zijn heel opwindend geworden de laatste vijftig jaar of zo. Het lijkt alsof de mensheid zo'n zestig of zeventig jaar geleden is gaan evolueren in een verbazingwekkend tempo dat in de hele kosmos nog niet eerder is vertoond. In die tijd wilden alle zielen die overal rondzwierven heel snel terug om aanwezig te zijn in de magische tijd waarop de mensheid echt zou kunnen ontwaken uit de droom. Daardoor vormde zich een lange rij zielen die terug wilden om te kunnen helpen. En toen gebeurde het. De persoon die voor in de rij stond, keerde zich om en zag dat de persoon achter hem beter in staat zou zijn om de mensheid vooruit te helpen dan hijzelf. Zie je, zoon, hier Thuis zijn we allemaal met elkaar verbonden en bestaat er geen ego. Je zou dus kunnen zeggen dat we allemaal samenwerken. Hoe dan ook, hetzelfde gebeurde door de hele rij heen met zielen die een stapje opzij deden zodat de meest geschikte zielen die in staat waren om voor verschil te zorgen op de juiste plaats zouden zijn. Zij gingen naar de Aarde, maar ze droegen de sluier van vergetelheid en hadden zelfs geen idee dat ze het hoogste potentieel bezaten. Maar dat maakte niets uit, het werkte."

"Hoe kun je weten dat het werkte, tante Boef?"

"Wie denk je dat die mensen waren die je in de grote hal toejuichten? Zij waren degenen die een stapje opzij deden zodat jij naar de Aarde kon gaan. Ze keken naar elke stap die

je zette terwijl je mens was, omdat ze voelden dat je het voor hen deed. Zelfs degenen die jong sterven zijn helden en dat gaat het begrip van de meeste mensen te boven. Ze zijn heel trots op je, zoon, en terecht. Zie je, het is allemaal gewoon een grote cirkel. Wat gaat, komt ook weer terug. Wist je dat ik dat gezegde heb bedacht?" Seraha haalde zijn schouders maar eens op.

Afscheiding – integratie

Saraha genoot met volle teugen van zijn ervaringen Thuis. Het was heel stimulerend om zoveel licht te bezitten en zoveel te doen. Hij ontdekte dat de illusie van tijd hem op Aarde sterk had beperkt. Zonder die illusie ging hij gewoon verder met groeien en expanderen.

Seraha begon een nieuwe routine aan te nemen. Zonder slaap of rust nodig te hebben, besloot hij om van alles uit te proberen. Dit is in feite heel normaal voor een groentje en wordt beschouwd als een natuurlijk deel van het integratieproces. In deze fase probeert de teruggekeerde ziel al haar aardse verlangens te creëren.

Seraha begon alles te creëren wat hij ooit had willen hebben. Hij probeerde alle smaken ijs die ooit waren gemaakt. Hij klom naar de top van de Mount Everest in de ochtend en was terug in de middag. Hij ontdekte een nieuwe liefde voor vliegen en vloog overal naartoe. Hij was in staat meer te onderzoeken dan hij ooit voor mogelijk had gehouden en vergaarde kennis over de geheimen van het universum die op Aarde alleen te doorgronden waren voor een paar bewuste wezens.

Hij richtte zijn aandacht naar binnen, wat normaal is voor een groentje, maar al snel begonnen typische problemen duidelijk te worden. Er ontbrak iets. Seraha vroeg zich af of hij zich begon te vervelen en of het wel mogelijk was om zich Thuis te vervelen. Toen die gedachte in hem opkwam, hoorde hij Elrahs stem in zijn hoofd.

"Blij te zien dat je te voorschijn komt, beste vriend. Je was bezig een kluizenaar te worden."

Seraha keek om zich heen. Hij en Elrah bleken plotseling op een bank in een park te zitten en Seraha herinnerde zich dat dit een van Elrahs favoriete plekken was. Elrah begon te praten en was zo Seraha's vraag voor. "Dat overkomt iedereen. Het eerste verlangen na de terugkeer Thuis is het ontrafelen van de geheimen die op Aarde ondoorgroendelijk voor je waren. Het volgende is het vervullen van je aardse dromen. Maar om dat te doen moet je naar binnen gaan en alles en iedereen om je heen vergeten, je van alles losmaken, wat voortkomt uit het feit dat je probeert je aardse manier van denken hier Thuis te gebruiken. Omdat het vervullen van je aardse dromen zo'n persoonlijke ervaring is, is er Thuis niemand bij betrokken. Die vervreemding veroorzaakt een vertekend beeld omdat niemand iets naar je terugspiegelt. Zonder die terugspiegeling, die gronding, vormt de energiestroom geen volledige cirkel en is daardoor leeg.

Om Thuis echt iets te ervaren heb je mensen nodig om je reis mee te delen, mensen die je energie kunnen terugspiegelen. Met andere woorden, hier Thuis is het van essentieel belang dat je sociaal bent. Op Aarde moet je constant ademhalen om te overleven, hier moet je constant contact maken met anderen."

Onmiddellijk daarna stonden de twee mannen op van de parkbank en begonnen te lopen. Seraha voelde zich zoveel beter en evenwichtiger. Het duurde niet lang of hij zag een man aankomen. Hij zag er bekend uit en met elke stap die hij dichterbij kwam, kreeg Seraha een beter beeld van wie hij was. Hij zou kunnen zweren dat het Jamie was. Jamie was Seraha's automonteur en vriend geweest in het leven dat hij zojuist had beëindigd. Ze

hadden elkaar gedurende een aantal jaren goed leren kennen totdat Jamie's bedrijf plotseling dichtging en hij hem uit het oog had verloren.

Jamie's stem verbrak de stilte. "Seraha, ben jij het? Wat goed om je te zien. Hoe ben je gestorven?"

"Hoe ben *jij* gestorven?" kaatste Seraha de bal terug. De twee mannen lachten omdat de techniek van het een vraag beantwoorden met een wedervraag iets was wat Jamie altijd met Seraha had gedaan.

Op Aarde waren Jamie en Seraha altijd bezig geweest met plannen maken om naar de Grand Canyon te gaan in de rode Mustang met open dak, aan het herstel waarvan Jamie jaren had gewerkt. Het leek er nooit van te komen. Jamie zei altijd dat zijn vrouw er niets voor voelde, maar Seraha wist dat het gewoon een leuke droom was die ze samen deelden en die de basis was geworden voor hun vriendschap.

Opeens voelde Seraha dat hij over de snelweg reed met de wind in zijn haar. Hij wierp een blik opzij en zag Jamie achter het stuur zitten van de mooiste rode Mustang. "Wel, hoe *ben* jij gestorven?" vroeg Seraha.

"Oh, dat was heel vreemd. Ze konden maar niet ontdekken wat het was, maar het ene moment was ik gezond en het volgende moment was ik stervende. In feite had ik er maar drie dagen voor nodig om te sterven, wat goed was want ik wilde liever geen langzame dood. En hoe is dat met jou gegaan, Seraha?"

"Het was een kwestie van een aangeboren hartziekte. Die ontwikkelde zich behoorlijk snel, maar het duurde wel ongeveer twee jaar. Dat gaf me de tijd om wat meer bij Jennifer te zijn en een paar dingen af te ronden die niet af waren."

"Ben je daarin geslaagd?"

"Ja, ik denk dat ik het behoorlijk goed heb gedaan. Ik zou graag wat meer tijd hebben gehad, maar ik was in staat om heel wat dingen af te maken voordat ik vertrok. Ik wou dat ik geweten had wat er zou gebeuren."

De rit was inmiddels heel spectaculair geworden. Om hen heen waren de dieprode bergen verschenen en naarmate ze verder kwamen werden die steeds mooier. Seraha wist dat de schoonheid die hij voor zich zag zijn eigen creatie was en voor het eerst merkte hij hoe dat ging. Niet alleen begon deze creatie hem nu niet te vervelen, maar hij leek ook echter en levendiger. Doordat Jamie naast hem zat, kreeg het plezier, de vreugde en de passie pas echt betekenis. In Jamie's ogen zag hij zijn ervaring naar hem teruggespiegeld.

Elrah, die de vervelende gewoonte had om elk moment dat hij dat wilde in Seraha's hoofd op te duiken, maakte deze keer geen uitzondering en zei tegen hem: "Nu zie je wat ik bedoelde. Het is zoveel mooier om dat wat je hebt gecreëerd, te delen met een ander dan het alleen te ervaren."

Seraha zei: "Weet je, Jamie, niemand heeft ooit een auto gemaakt die zo opwindend is als deze rode Mustang van 1968."

Juist op dat moment begon Jamie vaart te minderen om de bocht door te gaan en daar zagen ze een enorme parkeerplaats vol met rode Mustangs van 1968.

Beide mannen keken elkaar aan en wisten wat ze nu zouden gaan doen. Als twee kleine jongens in een Mustang hemel, vertelden ze elkaar verhalen over hun leven op Aarde en de relatie die ze hadden met hun auto. Nadat ze genoeg hadden van het praten over auto's vervolgden de twee mannen hun reis. Het duurde niet lang of ze kwamen op een heel lange en rechte autobaan, waar geen einde aan leek te komen.

Jamie werd heel serieus en keek Seraha lange tijd aan. Eindelijk begon hij te praten: "Terugkomen Thuis is een behoorlijk zware overgang, vind je niet? Hoe stel jij je in op het weer Thuis zijn?"

"Kun je hier iets niet prettig vinden? Je kunt alles hebben wat je wenst en op elk moment je dat wilt."

Jamie ging daar direct op in: "Heb jij je ook al een keer verveeld?"

Seraha dacht even na. "Ja, ik denk het wel. Ik had niet gedacht dat het mogelijk was om je Thuis te vervelen."

Jamie reageerde: "Het is alleen mogelijk om je te vervelen wanneer je alleen bent. Zie je, Seraha, hier Thuis zijn we een deel van elkaar en die band moet constant worden gevoed. Op Aarde zijn er momenten waarop je alleen moet zijn om je centrum te vinden en weer in balans te komen. Hier doen we hetzelfde maar dan met elkaar in plaats van te pretenderen dat we van elkaar gescheiden zijn. Jij probeerde het hier Thuis alleen te doen. Daarom ondervond je leegte en verveling. En daarbij komt nog dat wat je aan het creëren was voortkwam uit je menselijke verlangens. Naarmate je je beter aanpast aan Thuis, zullen die verlangens langzaam verdwijnen en zul je leren je creaties in harmonie te brengen met anderen hier Thuis op een veel dieper niveau."

Op dat moment zagen ze in de verte gebouwen en geparkeerde auto's opdoemen. Ze wisten dat ze hun bestemming, een van de zeven wereldwonderen, hadden bereikt. Ze verlieten hun rode Mustang en liepen naar het bezoekerscentrum. Ineens kregen beide mannen op hetzelfde moment de Grand Canyon in het oog. Ze stonden naar het leek uren in volledig stilzwijgen alleen maar te kijken en de schoonheid in zich op te nemen.

Seraha was de eerste die de stilte verbrak: "Jamie, wat was het belangrijkste wat jou op Aarde overkomen is?"

"Wel Seraha, hoeveel tijd hebben we?" Als een automatische reactie tilde Seraha zijn arm op om op zijn horloge te kijken. De twee mannen brulden van het lachen toen Seraha antwoordde: "Het ziet er uit als twee sproeten naast een haar."

"Nu krijg je de slag van deze tijdgrap te pakken. Maar om op je vraag terug te komen: het is heel moeilijk om er maar één te kiezen. Maar de ontmoeting met Jane toen we 26 waren, was heel bijzonder." Seraha was in de war want Jane was niet de naam van Jamie's vrouw.

"Het was een korte relatie die slechts drie jaar duurde met hoogoplopende emoties, maar ik heb toen echt veel geleerd over mijzelf en over liefde. We zijn uit elkaar gegaan omdat

ik haar niet kon bijhouden. Haar geest was te vrij en ik moest haar laten gaan. Is het niet grappig dat we op Aarde relaties alleen maar herinneren aan de manier waarop ze geëindigd zijn?"

Terwijl de twee mannen hun gesprek voortzetten, wandelden ze zonder enige angst naar de rand van de Grand Canyon. Ze voelden echter wel de bekende vlinders in hun buik toen ze naar beneden keken naar het schouwspel voor hen. Opeens vroeg Seraha zich af hoe het zou zijn om in plaats van naar beneden naar boven te kijken.

En zoals met alle dingen Thuis, zijn gedachten en waarneming hetzelfde. Seraha en Jamie vonden zichzelf opeens terug aan de voet van de Grand Canyon met achter zich de donderende Colorado rivier.

Jamie schreeuwde boven het geraas van de rivier uit: "Seraha, je zult je gedachten meer onder controle moeten houden. Je bent niet meer op Aarde — waar het tijd vraagt voordat een creatie gemanifesteerd wordt — en bovendien ben ik bij je. Wat jij ervaart, ervaar ik ook. Dat is wat ik bedoel met het in harmonie brengen van je creaties."

Seks en passie

Seraha stond een tijdje in gedachten verzonken en plotseling kwam er een herinnering in hem boven aan tante Boef die het had over het hebben van een picknick aan de voet van de Grand Canyon.

"Dus eindelijk hoor je me, hè? Het zal tijd worden. Ik heb geroepen en geroepen maar er kwam geen antwoord."

Jamie zei: "Hallo schat, goed om je te zien. Hoe gaat het met de geintjes?"

"Hallo lieverd, de geintjes werken beter dan ooit. Fijn dat je hem te pakken hebt gekregen," zei tante Boef wijzend op Seraha. "Hij dreef van ons weg. Ik heb alles gedaan om contact met hem te krijgen, maar hij was van het netwerk verdwenen. Zoiets gebeurt wanneer je er alleen op uit gaat om te creëren," voegde tante Boef eraan toe terwijl ze naar voren leunde en Seraha het 'boze oog' gaf.

Jamie lachte terug en zei: "Het was me echt een groot genoegen." In de war gebracht door wat hij hoorde, vroeg Seraha: "Waar gaat dit over? Ik wist niet dat jullie elkaar zelfs maar kenden."

"Ik kende hem ook helemaal niet op Aarde, maar hij heeft echt een heel speciaal plaatsje in mijn hart en dat weet hij." Boef richtte haar blik op Jamie en knipoogde. Seraha had Jamie nog niet eerder zien blozen, maar op dit moment deed hij dat zeker. Seraha kon zich absoluut niets seksueels voorstellen tussen Jamie en tante Boef, maar er zijn vreemdere dingen gebeurd. Alle twee begonnen ze te lachen als reactie op wat Seraha dacht zijn eigen privé-gedachten te zijn.

"Laat ons even uitleggen, Seraha," zei Jamie terwijl het geraas van de rivier tot rust kwam alsof hij een afstandsbediening had. "Boef en ik hebben in het verleden heel wat dingen gedeeld. We zijn een heel belangrijk deel van elkaar hoewel we nooit tegelijk geïncarneerd zijn op Aarde."

Seraha viel hem in de rede: "Betekent dit dat jullie een seksuele relatie met elkaar hebben?"

"Ja, dat zou je kunnen zeggen. Maar om het een seksuele relatie te noemen zoals je die op Aarde hebt, zou technisch gezien niet juist zijn. We zijn zo'n harmonieus geheel geworden dat het hebben van een fysieke seksuele relatie in feite een stap terug zou zijn. Ik heb gemakkelijk praten, dat weet ik. Maar daarom houd ik van deze vrouw. Al het andere is illusie."

Seraha vond het moeilijk om deze twee samen te zien omdat hij ze alleen kende zoals ze op Aarde waren. Jamie zei: "Ik weet dat het verwarrend is, maar wanneer ik in haar ogen kijk, houd ik van de weerspiegeling die ik zie van mijzelf. Wanneer je in de ogen van iemand anders kijkt en je houdt van de persoon die je weerspiegeld ziet, noem je dat een liefdesrelatie. In feite is het je eigen spiegelbeeld waarop je verliefd wordt. Op Aarde had je hier niet zoveel mee te maken vanwege de sluier. Wanneer de sluier is verwijderd, zie je wie de persoon werkelijk is. Je kunt hun ziel zien en je kunt niet anders dan verliefd

worden. Je hebt zelfs geen keuze. Dat is zelfs zo op Aarde, maar dat besef je niet omdat de sluier je gezichtsvermogen gedeeltelijk belemmert. De manier waarop het werkt is eenvoudig: Zie een ziel — wordt verliefd."

Tante Boef mengde zich in het gesprek. "Laat mij je iets vertellen over de bloemetjes en de bijtjes en hoe dat hier Thuis in zijn werk gaat. Ik ben daar een expert in want ik heb het systeem uitgevonden." Seraha gaf haar zijn versie van het 'boze oog'.

"Seks brengt zoveel mensen op Aarde in de war omdat ze geloven dat het afkomstig is van hun dierlijke natuur en niet van hun spirit. Dus wordt erop neergekeken. Niets kan verder van de waarheid verwijderd zijn. In feite begon seksuele energie als een eenvoudige manier voor mensen om een energetische band met Thuis vast te houden. De vroege mensen bezaten een kleiner deel van hun spirit en moesten daarom geregeld een energie-infusie van Thuis hebben. Dat was in het fysieke lichaam voelbaar als seksuele energie en het verzekerde in die vroege tijd ook de overleving van de soort."

Jamie legde zijn hand op tante Boefs schouder en stapte naar voren om te spreken. Terwijl hij dat deed veranderde tante Boef op magische wijze in een aantrekkelijke, knappe 20-jarige die een grote seksuele energie uitstraalde. Seraha had nooit aan zijn tante Boef gedacht als een Marilyn Monroe type, maar daar stond ze voor hem.

Jamie ging verder: "Kijk er eens op deze manier naar, Seraha. Op Aarde is de energie die je ervaart tijdens momenten van seksueel genot, dezelfde energie waarin we hier Thuis aldoor leven." Seraha stond versteld en opeens begreep hij waarom hij op Aarde zoveel van zijn energie had gespendeerd rondom seksualiteit en hij daar Thuis totaal geen behoefte aan had. Het was niet alsof hij geen seks kon ervaren, want dat deed hij wel terwijl hij zijn aardse verlangens aan het creëren was. Hier Thuis was het een belangrijke innerlijke verbinding maar geen overweldigende aanslag op zijn aandacht.

Het gebrul van de rivier keerde in volle hevigheid terug. Toen het was weggestorven vonden de drie zich terug zittend aan Seraha's favoriete tafel in de Hal der Archieven. Jamie gebaarde naar de Hoeder van de Archieven achter de balie die daarop een hartverwarmende lach liet horen. "Een goede reis gehad? Ik had het gevoel dat jullie vandaag in de Canyon waren. Hoe was het weer?"

Tante Boef, weer haar oude zelf, kaatste terug: "Precies zoals we het hadden gecreëerd, sufkop."

"Goed om je weer te zien Ruth... of is het Boef?"

Niet wachtend op een antwoord en zijn taak, het afstemmen van de energie, te hebben gedaan, draaide de Hoeder van de Archieven zich om en keerde terug naar zijn plaats achter de balie, waar hij de energie in de ruimte in de gaten kon houden.

Jamie leunde over de tafel, keek Seraha recht in de ogen en zei: "Nu je mijn ervaring met Jane kent, zou ik willen weten wat jouw grootste gebeurtenis op Aarde was."

Zonder een moment te aarzelen zei Seraha: "Dat was het stichten van mijn gezin. Ik dacht dat ik werkelijk wist wat ik wilde en ging aan de slag om het op te bouwen. De dingen gingen behoorlijk goed. Tenminste, dat dacht ik, tot aan de dood van mijn jongste dochter.

Dat zette mijn wereld op zijn kop en ik reageerde mijn boosheid af op degenen die mij het naast stonden. Maar toch, ook met al die problemen, was het stichten van dat gezin de prachtigste ervaring van mijn leven."

Jamie knikte zonder een woord te zeggen. "En hoe zat het met je passie? Wat vond je het fijnst om te doen?"

"Wat bedoel je, Jamie?"

"Gewoon. Je ging op reis naar de Aarde om ervaringen op te doen. Wat deed je hart zingen?"

Seraha leunde achterover in de stoel en zette al zijn gedachten even stil. Zou het zo eenvoudig kunnen zijn dat alle worstelingen in het leven alleen maar bedoeld zijn om je hart te laten zingen? Hij liet het even tot zich doordringen en merkte toen dat hij naar Jamie zat te staren die probeerde een lach terug te dringen. Seraha was in de war en zei: "Wat gebeurt hier? Ik snap het niet."

Daarop barstte tante Boef uit in zo'n bulderend gelach dat zelfs de Hoeder van de Archieven achter de balie een goedkeurend knikje gaf. Toen het gelach was weggestorven, legde Jamie uit. "We doen het allemaal. Er is niets om je voor te schamen. We denken allemaal dat het leven ergens anders omgaat totdat we Thuis komen. Het spel draait alleen maar om het hebben van een menselijke ervaring. Je verzamelt ervaringen, brengt ze naar Huis en deelt ze met ons allemaal. De mooiste ervaringen die je ons kunt brengen zijn die van vreugde en passie. Dus, vertel me eens beste vriend, waar lag jouw passie? Wat deed jij voor je plezier?"

Seraha zag dat Jamie en tante Boef zich nu naar voren bogen in afwachting van zijn antwoord. Hij haalde eens diep adem en dacht terug aan zijn leven. Iets heel vreemds kwam bij hem op, iets dat hij totaal niet verwachtte. Hij dacht aan zijn verzameling. Jarenlang had het Seraha veel plezier gedaan om speeldozen te verzamelen. Wanneer hij in een nieuwe plaats kwam, ging hij op zoek naar een speeldoos die de herinnering aan die reis zou vasthouden. Hij had allerlei soorten verzameld, grote en kleine, uiteenlopend van klassieke muziek tot rock.

Jamie en tante Boef zagen Seraha voor hun ogen veranderen. Terwijl hij praatte over zijn collectie speeldozen, schitterden zijn ogen. Hoe meer hij erover sprak, hoe opgewondener hij werd.

"Nu licht je helemaal op, schat. Dit is precies waar we op doelden met die vraag over passie. Zie je, wanneer een ziel vreugde en passie ervaart, komt dat iedereen ten goede. Je licht en vreugde gaan op ons en op iedereen hier Thuis over." Het viel Seraha op dat zowel Jamie als tante Boef lichter, helderder en levendiger werden terwijl ze tegenover hem zaten.

Tante Boef zei: "Nu begin je het door te krijgen. Wij nemen op dit moment energie van jou over. Dat is tussen twee haakjes verrukkelijk! Zie je, er bestaat verschil tussen de manier waarop dingen werken op Aarde en hier Thuis. Hier vermenigvuldigt passie zich wanneer je haar deelt."

Seraha was nog steeds in de war toen Jamie begon: "Laat mij dit gesprek overnemen. Seraha, stel je dit eens voor. Al deze zielen hier zijn met elkaar verbonden maar hebben wel los van elkaar allerlei ervaringen. Wanneer een van hen Thuis heeft verlaten om ervaringen op te doen, keren ze terug met een passie die uniek is voor hen, wat in feite een gecompriëerde vorm is van al je levenservaringen. Nadat een terugkerende ziel is geacclimatiseerd en hier Thuis weer is verankerd, laten ze die passie los die zich dan overal verspreid en alle zielen hier stimuleert."

Tante Boef reageerde gevat: "Om het op z'n Boefs te zeggen: Het lijkt heel veel op het droppen van een atoombom van passie en dat laadt ons allemaal op. Dankjewel, lieve Seraha."

Ga naar rechts

Jamie, tante Boef en Seraha bleven die dag in elkaars gezelschap. Seraha was in een rustig gesprek verwickeld met Jamie, toen Elrah plotseling zijn aandacht afleidde. Elrah had een directe lijn met Seraha. Hij sprak tot hem op afstand. "Natuurlijk," herinnerde Seraha zich, "hier Thuis is alles mogelijk." Het was een vreemde sensatie en het kostte Seraha even tijd om zich aan te passen aangezien hij zowel Elrah als Jamie heel duidelijk hoorde en begreep. Echter nog niet helemaal vertrouwd met de manieren van Thuis, wist hij niet zeker tot wie hij zich het eerst moest richten. Wat Seraha vergat was dat iedereen Thuis al met elkaar verbonden was. Jamie, die wist wat er gebeurde, stak zijn hand uit en raakte Seraha's hand aan om hem te laten weten dat het goed was om met hun gesprek te stoppen en met Elrah verder te gaan. Zijn lachende gezicht verdween snel uit het zicht.

Opeens bevond Seraha zich in de aanwezigheid van de stralend lachende Elrah. Seraha koesterde zich in de pure liefde die nu voor hem stond. Elrah had een wat formele persoonlijkheid maar zijn gevatheid bracht je aan het lachen wanneer hij ongemerkt overging naar een diepgaande waarheid. Toch was hij zo vol gratie en vriendelijkheid dat Seraha gelukkig kon zijn alleen maar door tegenover hem te staan.

Elrah had altijd al een speciaal plaatsje in Seraha's hart gehad. Je zou zelfs kunnen zeggen dat Elrah het dichtst bij Seraha stond, maar Seraha kon nog steeds niet verklaren waarom.

Die gedachte horend kwam Elrah er tussendoor: "Ik ben veel meer een deel van jou dan alle anderen hier. Ik weet dat je dat voelt en ik wil je helpen je te herinneren waarom. Wij hebben het spel nu zo vaak gespeeld dat we bijna alle delen van elkaar hebben gezien. Wij zijn man en vrouw geweest, vader en zoon, vader en dochter, grootvader en kleinzoon, beste vrienden, zakenpartners, burens... De waarheid is dat we een manier hebben gevonden om vele levens lang een deel van elkaars ervaringen te zijn.

Seraha sprak vrijuit: "Ik herinner me je niet in het laatste leven. Was je daar wel Elrah?"

"Nee, op Aarde ben ik nooit geïncarneerd. De reizen waarover ik het had, die we samen maakten, waren op verschillende andere speelborden maar je bent er nog niet klaar voor om je dat te herinneren. Weet alleen dat de wegen van onze spirits elkaar vele malen hebben gekruist en dat we elkaars ziel hebben gezien.

Je zult ervaren dat je de andere persoon pas echt ziet wanneer je de sluier verwijdert. Weet je nog: zie een ziel — word verliefd. In elke gebeurtenis, Seraha, zijn we een integraal deel van elkaar en weet gewoon dat wij er altijd voor je zijn, het doet er niet toe waar of wanneer."

Seraha glimlachte, de tijdgrap snappend. "En ik zal er altijd voor jou zijn."

"Heb je zin om mee te gaan spelen?" Terwijl Elrah de woorden uitsprak vulde de kamer zich met licht. Seraha flapte er bijna uit: "Natuurlijk!" Opeens voelde hij hoe zijn hele hart licht werd, alsof het explodeerde.

"Voel je dat?" vroeg Elrah.

"Ja, ik voel het. Wat is dat?"

"Het is de passie waarmee ik aldoor werk, dezelfde passie die je deelde met Jamie en tante Boef. Ga mee en neem alles in je op wat je wilt. Te zijner tijd zal ik je de geheimen van passie openbaren."

Seraha glimlachte en vroeg: "En wat bedoelde je met spelen?"

"Ah, bravo kerel," zei Elrah en klopte hem op zijn schouder. "Kom mee, Seraha."

Dat gezegd hebbend stonden de twee mannen opeens uit te kijken over een vallei. De mensen, de bomen, huizen, auto's... alles zag er precies zo uit als je dat in het dagelijkse leven zou verwachten. Alleen was alles in miniatuur, behalve het geluid. Ze konden duidelijk horen wat twee mensen daar beneden tegen elkaar zeiden. Bovendien ontdekte Seraha dat hij alle gesprekken tegelijk kon horen en ze ook allemaal kon verstaan. Hij keek verbluft naar zijn vriend en vroeg: "Wat is dit?"

"De Aarde! Je kwam daar zojuist vandaan. Herken je het niet?"

"Ik begrijp het niet. Waar zijn we en wat doen we hier?"

"Momenteel ben ik aan het werk, Seraha. Zie je, we bestaan uit vele delen. Een ervan is het spel dat we Planeet Aarde hebben genoemd, wat het enige spel met totale vrije keuze is. Dat is het deel waarvoor ik de verantwoording heb."

"Je bedoelt dat je verantwoordelijk bent voor de hele Aarde?"

"Natuurlijk niet. Velen van ons doen dit werk, maar ik schijn er een speciale gave voor te hebben. Ik zal het je laten zien."

Zonder verdere aankondiging zoemden ze in op een bepaalde werkelijkheid waarin een man een auto bestuurde. Elrah zei: "Let op! John hier gaat naar zijn werk en daarvoor moet hij bij het volgende stoplicht linksaf slaan."

Daarop zag Seraha dat John de linkerrijbaan verliet en drie rijbanen met verkeer kruiste om rechtsaf te slaan.

"Hoe heb je dat gedaan?"

"Belangrijker is, waarom heb ik het gedaan. Het antwoord op je vraag is dat het mijn gave is. Ik ben in staat om verandering te bewerkstelligen in mensen die ervoor openstaan."

"Betekent dat dan dat je een gids of een engel bent?"

Elrah lachte. "Nee, dat is niet de omschrijving van mijn taak. Maar het betekent dat ik een gave heb om langs magnetische weg liefde naar mensen op Aarde te sturen. Laten we het een magnetische gave noemen. Het is gebaseerd op magnetisme en wordt overgebracht in ritme."

"Hoe kan dat nou, het is toch een planeet met vrije keuze en zijn die activiteiten daar niet in tegenstelling mee?"

"Prima vraag. Dat is me in twee millennia niet gevraagd." Beide mannen lachten om de tijdgrap.

"Laat me het uitleggen. Een vrije keuze planeet betekent dat er op de planeet geen voorbeschikking is. Maar het betekent niet dat iemand op het speelbord niet kan ontwaken uit de droom en met ons kan communiceren of om hulp vragen. In dat geval ben ik de eerste die ter plaatse is," zei Elrah trots, ondertussen zijn vingernagels oppoetsend tegen zijn borst. "Ik stuurde die man niet voor de grap naar de rechterrijbaan of als een punt om het jou duidelijk te maken. Ik heb met hem gewerkt omdat hij om hulp en leiding heeft gevraagd. Ik heb hem hiermee geholpen een ziel te ontmoeten die een heel belangrijke rol in zijn leven zal spelen. Hij vraagt zich nog steeds af wat hem rechtsaf deed slaan maar hij is heel blij dat hij het heeft gedaan."

"Dus jij beantwoordt gebeden?"

"Je zou kunnen zeggen dat ik op de een of andere manier gebeden hoor. Niemand hoeft een gebed te beantwoorden omdat het vragen het antwoord al in zich heeft en het vragen zelf creëert een volmaakt vacuüm om het antwoord naar boven te halen. Wat ik doe is het proces mogelijk maken en het in de gaten houden. Kom, laat me je meer laten zien."

En daarmee leidde Elrah Seraha naar een nieuwe waarnemingspost. Hier zoomde Elrah in op een vrouw. Ze maakte zich verschrikkelijk veel zorgen en stond op het punt om vanuit wanhoop een heel slechte keuze te maken. Seraha keek toe hoe Elrah zijn hand uitstak alsof hij haar haar wilde strelen. Ze voelde hem onmiddellijk en een moment werd ze vervuld met hoop. "Dat is de gave, Seraha, en ik vind het heerlijk wat ik moet doen. Soms hoeven ze alleen maar te voelen dat ze niet alleen zijn. Niet dat ik probeer iedereen aan te raken, alleen degenen die erom vragen. Weet je, Seraha, je hebt geen idee van de dingen waar mensen voor bidden. Het is ongelooflijk."

"Houd me nu niet in het ongewisse. Vertel me meer."

"Ik zal je later meer vertellen. Waarom probeer je het zelf niet eens?"

"Echt? Kan ik dat?"

"Ik wist niet dat ik de gave had totdat iemand me overhaalde het te proberen. Kom hier en laten we eens kijken wat je kunt." Seraha ging rechtop staan alsof hij de leiding op zich nam.

"Laat me je introduceren bij Jeannie. Ik heb met haar gewerkt omdat ze om leiding heeft gevraagd om haar dochter te helpen. Ze heeft haar ondersteund met geld en is nu ten einde raad omdat het niet werkt."

"Hoe kan ik haar helpen?"

"Wel, probeer dit eens. Zorg dat ze rechtsaf slaat."

"Hoe doe ik dat? Denk ik dat gewoon?"

"Precies. Stuur haar je gedachten vanuit je hart. Stuur een golf van liefde vanuit jouw hart naar het hare. Je zult zien dat die golf een ritmisch patroon aanneemt dat jouw intentie meeneemt om haar te helpen vinden waar ze naar op zoek is."

"Ze staat op je afgestemd omdat haar kanaal al open is sinds ik met haar gewerkt heb. Creëer gewoon een ruimte aan haar rechterkant en kijk of ze die ruimte zal ingaan."

Elrah legde verder uit: "Alles in het leven is ritme, vanaf de kleinste subatomische deeltjes die rondom een kern vliegen tot aan de hartslag van het Universum. Alles bestaat uit een ritme en alles wat bestaat heeft zijn eigen ritmesignatuur. Mensen hebben ritme altijd gebruikt om te communiceren, doorgaans onbewust, hoewel jij, vanwege je recente ervaringen, je er nu van bewust kunt worden hoe je dit kunt gebruiken, zelfs op Aarde."

Dit is mijn gave. Ik kan bewust communiceren door ritme en dat doe ik voortdurend om te communiceren met mensen op Aarde. Ik heb geen woorden nodig. Veel energie op Aarde wordt gespenseerd om je woorden en gedachten in harmonie te brengen met andere mensen. En omdat je voortdurend je ritme in harmonie moet brengen met anderen, denk je dat je ritme verkeerd is en verlies je het vertrouwen erin omdat je het voortdurend moet veranderen. Dit vraagt zoveel van je energie dat je je zelfvertrouwen kwijt raakt.

Met mijn ritmische communicatie ga ik aan al die dingen voorbij. Ik kan je helpen je goed te voelen met je eigen ritme en dat vertrouwen weer terug te krijgen. En dat is wat ik van hieruit voortdurend doe. Spoedig zullen mensen leren om bewust op deze manier te communiceren. Uiteindelijk zullen jullie leren dit voor elkaar te doen. Wij noemen dat diep contact."

Alsof ze door een camera keken, zoemden Seraha en Elrah in op de plek waar Jeannie zich bevond. Ze vonden haar in een supermarkt, in gedachten verzonken over hoe ze haar dochter zou kunnen helpen om te breken met enkele vrienden die, in haar idee, een slechte invloed op haar hadden.

"Als je haar bereikt en ze gaat naar rechts, zal ze een van haar dochters vriendinnen tegenkomen die haar terloops zal vertellen dat haar dochter een drugsprobleem heeft en in feite de bron van drugs is voor haar vrienden."

Als dat gebeurt, zal ze begrijpen dat ze met haar financiële ondersteuning in feite een deel is geweest van het probleem in plaats van een deel van de oplossing. Met dat inzicht zal ze veranderen."

Seraha wreef zijn handen tegen elkaar ter voorbereiding, opende zijn hart en stuurde een ritmische golf van liefde naar Jeannie terwijl hij fluisterde: "Ga naar rechts, ga naar rechts...". Even stond ze als aan de grond genageld stil en ging toen verder naar links... in plaats van naar rechts zoals Seraha had bedoeld.

"Wel verdorie! Ik vermoed dat het niet werkte, wel?" zei Seraha terwijl hij Elrah een klap op zijn schouder gaf. De mannen lachten eens hartelijk over Seraha's mislukte poging. Nog verschillende malen probeerde hij om Jeannie in de supermarkt haar dochters vriendin te

laten ontmoeten, alle zonder succes. Toen hij de vriendin de supermarkt zag verlaten, gaf hij het op.

"Wat nu?"

Elrah imiteerde het gebaar dat Seraha maakte door zijn handen tegen elkaar te wrijven en stuurde daarna een straal van liefde uit. De straal pulseerde in een repeterend ritme en het was fascinerend om te zien hoe hij de ruimte voor Jeannie begon te creëren om de leiding waarom ze had gebeden te ontvangen. Ze was onderweg naar haar auto op de parkeerplaats toen ze het ritme van liefde over zich heen voelde spoelen, en plotseling stond ze stil. Ze keek omhoog naar de lucht en ademde de warmte van de zonneschijn in terwijl ze rechtstreeks naar Elrah keek alsof ze hem kon zien. Met een ruk werd ze uit het serene moment gehaald toen ze een winkelwagentje tegen zich aan voelde botsen. Terwijl ze zich omdraaide zag ze haar dochters vriendin en het gesprek begon.

"Zie je nou?" zei Elrah en wreef zijn vingernagels tegen zijn borst. Seraha was verbaasd. "Bravo, vriend. Je kunt duidelijk zien dat jij een speciale gave hebt. Het is goed om te weten dat jij in mijn team zit. Je hebt me trouwens niets meer verteld over de vreemde dingen waar mensen om bidden."

Elrah glimlachte terwijl hij zijn geheugen afzocht op de beste verhalen toen er eentje in hem opkwam. "Laat me je een verhaal vertellen van een klaslokaal vol studenten die ieder afzonderlijk baden dat de verwarming het zou begeven, hoewel het midden in de winter was, zodat ze naar huis konden. Niet één, maar iedereen in het klaslokaal. We krijgen ook vaak gebeden van mensen aan pokertafels of andere 'gelukbrengende' plaatsen, om maar niet te spreken van de deals die ze aanbieden wanneer ze iets willen. Je hoort: 'Als je mij dit geeft, geef ik jou dat.' Het is soms absoluut hilarisch. We horen van meisjes die zich afvragen of ze zwanger zijn en jongens die alles willen geven alleen maar om hun basketbalspel te winnen."

Seraha dacht bij zichzelf dat toen hij die leeftijd had, hij had gebeden om meisjes te krijgen. Elrah begon hard te lachen toen hij Seraha's gedachte hoorde.

"Soms is het echt een hotline, maar ik moet je zeggen dat er soms ook prachtige gebeden hiernaartoe komen. Het is verbazingwekkend om te zien hoe snel iemand kan groeien. En dan zijn er de momenten waarop vanuit het niets een mens je kan zien. Dat is echt onverklaarbaar aangezien ze ons hier Thuis niet kunnen zien, toch stemt zo af en toe een mens op ons af en begint rechtstreeks tegen ons te praten. Dat is verbazingwekkend en geeft heel wat plezier."

De twee mannen glimlachten.

Muziek

Seraha genoot van zijn verzameling speeldozen. Ze brachten zoveel herinneringen in hem terug en de muziek die ze hier Thuis produceerden was heel anders dan toen hij er op Aarde naar luisterde. Ook al was hij al een poosje Thuis, hij was nog steeds niet gewend aan de zielsverrukkend mooie muziek die een deel van zijn leven was. Het was bijna alsof zijn leven Thuis in verband stond met de meest fantastische muziek. Dus creëerde Seraha zijn collectie opnieuw aangezien die de enige verbinding met muziek was die hij in dit laatste leven had gehad.

Terwijl hij in de schommelstoel in zijn muziekkamer zat, werd zijn aandacht afgeleid door een lichtflits die zo snel langs hem heenging dat hij niet kon ontdekken wat het was. En daar had je het weer. Seraha had geleerd om niet opgewonden te raken over de vreemde dingen die hier Thuis gebeurden en hij bereidde zich vol verwachting voor op zijn volgende ervaring.

Er werd op de deur geklopt. Voordat Seraha echter kon opstaan vloog de deur open en stormde een jonge jongen binnen, klein van stuk en met een grote bos blond, krullend haar. Hij bewoog zich sneller dan Seraha kon volgen en dat leek zijn normale tempo te zijn. Heel snel sprekend zei hij: "Kerel, ik hoorde de muziek die uit je speeldozen kwam en ik moest gewoon even langskomen om ze eens van dichtbij te bekijken. Gaaf! Kan ik met je meeluisteren?"

"En wie ben jij?"

"Oh, ik geloof dat ik vergat me voor te stellen. Tommy Twee-Toon. Gave naam, vind je niet? Gekregen in Atlanta, Georgia, toen mijn eerste elpee werd opgenomen. Ik was de enige die in harmonie kon zingen met zichzelf. Vandaar Tommy Twee-Toon."

Seraha wist niet goed wat hij ervan moest denken en merkte dat hij op het puntje van zijn stoel zat proberend Tommy's tempo bij te houden. Opeens realiseerde hij zich dat hij precies de juiste persoon was om iets over de muziek te vragen.

"Wacht eventjes. Kom even op adem, jongen. Je zou wel eens de persoon kunnen zijn die ik zoek. Ik was aan het luisteren naar de muziek hier Thuis en vond die veel helderder en levendiger dan op Aarde. Kun jij me misschien vertellen waarom?"

"Is het niet geweldig, man? De muziek is zoveel rijker, je wordt er helemaal in ondergedompeld. Dit is echte muziek en alle muziek vindt zijn oorsprong Thuis. Volg je me nog? Wanneer je het spel binnenspringt, neem je je muziekcollectie met je mee." Seraha onderbrak hem: "Maar ik was helemaal niet muzikaal. Ik deed in mijn laatste leven niets met muziek."

Tommy deed een stap achteruit en maakte een buiging naar de speeldozen. "Wat denk je dat dit zijn, kerel? Dit is in feite waarom je ze hier weer hebt gecreëerd. Iedereen heeft de muziek van Thuis elk moment van iedere dag bij zich. Snap je wat ik bedoel? Nee? Sommigen kiezen ervoor om haar tot uitdrukking te brengen als musici, anderen als dansers, componisten, zangers of DJ's. Degenen die haar niet op een van deze directe manieren tot uitdrukking brengen, doen dat weer op een andere manier. Bijvoorbeeld,

zelfs enthousiaste radioluisteraars kunnen hun muziek op Aarde verankeren. Jij bracht het over met deze verschrikkelijk gave speeldozen. Luister naar dit... Man, je moet absoluut een meester zijn. Wil je jammen?"

Seraha probeerde het allemaal in zich op te nemen terwijl Tommy Twee-Toon maar door kletste. "Wanneer je op Aarde bent, kun je de Thuisradio gewoon niet afzetten. Jullie dragen allemaal denkbeeldige oortelefoons zodat je de muziek van Thuis altijd kunt herinneren, mits je natuurlijk niet vergeet te luisteren. Die gekke sluier weer. Je kunt de muziek gewoon niet uit je hoofd zetten. Dus moet je haar na een tijdje wel tot uitdrukking brengen. Het moet er gewoon uit, weet je? En aangezien alles op Aarde imperfect moet zijn, is de muziek dat ook. Daarom ben je zo gefascineerd wanneer je na je terugkeer Thuis voor het eerst muziek hoort. Maar dat is nog niet het gaafst, want het wordt nog beter. Wanneer je een bepaald muziekniveau meester bent, breng je dat over naar toekomstige levens zonder dat je opnieuw hoeft te beginnen."

Seraha dacht even na en zei: "Kon Beethoven daarom piano spelen toen hij drie was?"

"Ja, precies. Hij had de toonladders van dat instrument in vorige levens eigen gemaakt en pakte gewoon de draad weer op waar hij was gebleven. Hoe gaaf is dat? Hé, man, je hebt me nog geen antwoord gegeven. Wil je jammen?"

En daarmee verscheen er een piano en verschillende elektrische gitaren, twee daarvan droegen Tommy Twee-Toons naam. Seraha wist dat Thuis alles mogelijk was, maar dit had hij nooit verwacht. Terwijl zijn vingers gemakkelijk over de toetsen dansten, creëerde hij de prachtigste harmonieuze muziek. Het klonk niet zoals hij had verwacht maar het was leuk en expressief en ging moeiteloos. Het was alsof Seraha's handen zich de muziek herinnerden en het gaf een heerlijk gevoel om die schoonheid door hem heen te voelen stromen. Het was goed om Thuis te zijn.

De cirkel rondmaken

Na wat mensen zouden zien als talloze jaren en avonturen in de vele gebieden van Thuis, kreeg Seraha het gevoel dat een volgende Aarde-ervaring goed voor hem zou zijn. Hij had zo het gevoel alsof hij zich had opgeladen en dat hij nu een manier moest vinden om die energie te gebruiken en te verankeren. De favoriete manier om dat Thuis te doen is door een incarnatie en Seraha merkte dat hij eraan dacht terug te gaan naar de Aarde. Vele gesprekken met Elrah en anderen die dichtbij hem stonden, zetten hem onder een constante druk om de schoonheid die hij had ervaren over te brengen. Het was bijna alsof hij zijn batterijen had opgeladen met de schoonheid van Thuis en nu ze vol waren, moesten ze die schoonheid weer vrijgeven.

Er hing opwinding in de lucht. Een golf van energie werd uitgezonden met het nieuws en dat werd door iedereen gevoeld. Seraha's naaste vrienden begonnen zich te verzamelen. Met ogen vol verwachting kwamen ze bij elkaar om het opwindende nieuws te vieren: Seraha zou weer teruggaan naar het spel.

Iedereen kwam naar buiten want dit was Seraha's dag en zijn planningsessie. *Zijn* gedachten creëerden de werkelijkheid die zich voor ieders ogen zou onvouwen. Er verscheen een ongeplaveide weg. Seraha herkende die onmiddellijk als de weg die leidde naar een van zijn favoriete ontmoetingsplaatsen. Terwijl hij de Hal der Archieven naderde, stond hij even stil aan de voet van de drie treden die omhoog leidden naar de grote houten deur. Iedereen achter hem stopte en wachtte tot hij weer verder ging. Seraha keek om zich heen en zijn blik ontmoette die van Angela. Zij was een van de eerste mensen waar Seraha een plek voor wilde vinden in zijn nieuwe leven. Toen hun ogen elkaar ontmoetten, trok ze plagerig haar wenkbrauwen op. Zonder een woord te zeggen, liet ze hem weten dat ze echt hoopte dat zijn spel deze keer anders zou zijn dan het laatste. De laatste keer speelde Angela de rol van een 'probleememployee' die helemaal alleen zijn bedrijf saboteerde, wat hem heel wat problemen had gegeven.

Nu wilde Angela echter een andere rol in zijn leven spelen. Ze hield genoeg van Seraha om in zijn vorige leven de 'schurk' te hebben gespeeld, wat niet zo gemakkelijk was geweest. Toch had ze ermee ingestemd omdat ze veel van hem hield en omdat het precies aansloot bij haar eigen levensles. Seraha prentte dit goed in zijn geheugen.

Terwijl hij de treden opliep werd elke ademhaling langer en dieper. Hij pakte de klink en de grote, gebeeldhouwde houten deur zwaaide moeiteloos open. Een golf van herinneringen deed een aanval op zijn zintuigen en er gleed een glimlach over zijn gezicht toen hij zich de vele heerlijke momenten herinnerde die hij in deze magische hal had doorgebracht. Juist op dat moment kwam een lange, stevig gebouwde man met lang donker krullend haar de zaal binnen. Hij was de Hoeder van de Archieven en had de leiding over de Hal der Archieven. Zijn ogen schitterden vrolijk. Seraha glimlachte, wetend dat dit een veilige plaats was. Al snel verbreedde de glimlach van de Hoeder zich tot een brede grijns, gevolgd door een bulderend gelach dat heel de Hal der Archieven vulde. Naast het mensen helpen de archiefstukken te vinden, bestond een deel van zijn taak uit het gebruiken van zijn gave om met zijn aanstekelijke lach de energie te veranderen als hij vond dat iedereen het 'leven' te serieus nam. Hij glimlachte terwijl zijn ogen die van Seraha ontmoetten en hij gebaarde hem om naar zijn favoriete tafel bij de open haard te gaan.

Terwijl Seraha zich installeerde merkte hij een helder licht op dat uit elke hoek van de zaal leek te komen. Al de mensen die hem op straat hadden gevolgd, namen nu hun plaatsen in voor de gebeurtenissen. Hij was hier voor de planningsfase van zijn volgende incarnatie.

Zo gauw als iemand zich voorbereidt om het spel weer binnen te gaan, worden alle betrokkenen ervan op de hoogte gesteld en weten ze allemaal op magische wijze op welke plaats ze aan de tafel moeten gaan zitten. Degenen die een contract waren aangegaan om Seraha te helpen met het leren van de belangrijkste levenslessen, waren het dichtst bij hem komen zitten. Nu waren alle ogen gericht op Seraha en hij voelde de opwinding stijgen.

Seraha wierp een vluchtige blik op de Hoeder van de Archieven en kreeg een brede glimlach terug die hem vertelde dat het tijd was. Nu kwam er een lange, statige man vlak voor Seraha staan. Het was Elrah en doordat Seraha achter hem stond kon hij voor het eerst zien wat een effect hij op iedereen om hem heen had. Als Elrah sprak, luisterden de anderen en hij sprak meestal voor het collectief. Door zijn status vertegenwoordigde hij de hele staf van de Hal der Archieven. Met een vloeiend handgebaar gaf Elrah nu te kennen dat alles in gereedheid was.

Zich omkerend zag Seraha dat veel mensen zich rond de houten tafel bij de open haard hadden verzameld. Seraha kon zich herinneren dat hij in al zijn levens een grote voorliefde had gehad voor ronde, houten tafels. Een ander staflid nam plaats op een van de stoelen naast Merlia, een van Seraha's adviseurs. Merlia vertegenwoordigde de vrouwelijke energie van magie. Het was haar taak om ervoor te zorgen dat Seraha's werk hier vandaag plannen bevatten die hem in staat zouden stellen een behoorlijk deel van zijn eigen magie te zien tijdens het spelen van het spel. Ze glimlachte tegen Seraha en hij voelde Merlia's onvoorstelbare liefde. De hele staf van de Hal der Archieven leek op een aparte familie binnen een familie. Ze maakten deel uit van de grote familie die een speciale rol in ieders leven speelde. Ze waren de leden van Seraha's overgangsteam. Ze waren hier om hem te helpen met de voorbereidingen voor zijn intrede en ze zouden er zijn wanneer hij weer vertrok om hem te helpen met het assimileren van al de ervaringen van zijn leven.

Er zijn twee overgangsteams voor elk leven. Het ene is het team op Aarde en het andere is het team Thuis. Ze hebben beide soortgelijke taken maar zijn een spiegel voor elkaar. De mensen die zich hadden verzameld aan Seraha's ronde tafel waren allemaal leden van zijn Thuissteam.

Het was interessant dat ze zelf het spel nog nooit hadden gespeeld, toch waren ze experts in het gehele proces. Seraha beschouwde ze als de staf van de Hal der Archieven, toch konden ze verschijnen in elke vorm die nodig was. Deze Hal der Archieven was Seraha's creatie; elke persoon ervaart de Hal der Archieven anders, afhankelijk van zijn eigen gedachteproces. Sommigen zullen het ervaren als een vergaderplaats, anderen als een picknicktafel bij een meer, weer anderen als een eiland of een bergtop en nog weer anderen staande aan de poorten naar de Hemel of zelfs als een buurtcafé.

Seraha ging zitten op de plaats naast Merlia en er ging een applaus op. Het scheen dat een van de moeilijkste aspecten van het spel was om tot aan dit punt te komen. Elke ziel die uit eigen wil Thuis verliet en zijn eigen grootsheid lang genoeg vergat om het spel te spelen van doen alsof je afgescheiden bent, stond Thuis in hoog aanzien.

Seraha zag verschillende mensen die hij heel goed kende. Velen waren degenen waarmee hij in zijn meest recente levenservaring had gewerkt. Sommigen had Seraha de laatste tijd niet gezien, en terwijl de vage herinneringen langzaam terugkwamen, herinnerde hij zich hoe nauw verbonden hij zich met hen voelde. De ceremonies begonnen. De opwinding in de lucht was explosief. Dit was echt een familiereünie op vele niveaus.

Plotseling verscheen er in het midden van de tafel een heel levensecht driedimensionaal beeld. Een eerbiedige stilte daalde neer over de zaal. Net als een hologram in perfecte details, moeiteloos precies boven het midden van de tafel zwevend, bevatte het ook alle zintuigen van een fysieke ervaring inclusief alle emoties. Toen Seraha zich tot het uiterste inspande om de andere kant te kunnen bekijken, zette het zich op magische wijze in beweging om het hem gemakkelijker te maken. De projectie zou gebruikt gaan worden om de vele contracten in Seraha's nieuwe leven aanschouwelijk te maken. Hoewel het beeld driedimensionaal was, bepaalde het punt van waaruit hij ernaar keek wat hij zag. Dus moest hij gebruik maken van de andere mensen om de tafel om de projecties die hij zou gaan bekijken van alle kanten te bekijken. Hij werd zich al snel bewust dat het zijn gedachten waren die de beelden bepaalden. Hij herinnerde zich hoe het werkte en begon doelbewust de scène richting te geven. Daarop begon iedereen te applaudiseren; de eerste fase van zijn volgende aardse leven — de planningsessie — was begonnen.

De eerste keuze die Seraha moest maken was zijn primaire levensles, wat gewoon de hoofdfocus van het zielspad is. De meeste tijd werkt een ziel aan dezelfde levensles als in haar vorige incarnatie om een bepaald niveau van meesterschap te bereiken. De primaire levensles die hij koos was 'vertrouwen'.

Vervolgens, zoals bij ieder spel, moest Seraha zijn biologische huis kiezen, de bel van biologie waarin zijn volgende incarnatie zich zou afspelen. Hierbij moest hij zijn geslacht en lichaamstype kiezen, waarbij hij speciale aandacht moest schenken hoe beide op zijn primaire levensles inspeelden. Zelfs als ziel zijn wij gewoontedieren, vandaar dat we geneigd zijn steeds weer hetzelfde geslacht en zelfs hetzelfde lichaamstype te kiezen. Als een levensles beter gediend is in het ene geslacht in plaats van het andere, zullen we dat dus kiezen. We kiezen hierbij ook ons persoonlijkheidstype, de gewenste geboortetijd en de volgorde in de familie waarin we geboren willen worden, want al deze dingen hebben een diepgaande invloed op je ervaringen als mens.

De eerste scène die zich in het hologram afspeelde was van Seraha's meest recente incarnatie. Het was belangrijk om te kijken welke vorderingen hij had gemaakt en wat hij misschien had gemist. Terwijl scènes uit zijn leven snel na elkaar werden uitgebeeld, begon hij de patronen te zien en herinnerde hij zich wat voor hem het belangrijkste was geweest in die incarnatie.

Seraha's zielstraject werd bepaald door de omstandigheden, gebeurtenissen en emotionele staat rondom zijn laatste doodsovergang. Als we op Aarde 's avonds gaan slapen en we ons ergens zorgen over maken of met een probleem zitten, bepaalt de energetische wet dat we in dezelfde staat of met hetzelfde probleem wakker worden. Op een vergelijkbare manier, als we dood zouden gaan in angst, of in een depressieve of door zorgen gekwelde gemoedstoestand, bepaalt een energetische wet dat wij terug moeten keren naar diezelfde energie wanneer we het spel weer betreden in een nieuw lichaam. Dit wordt ons 'zielstraject' genoemd en veel zielen komen zó vast te zitten in een traject dat ze er nooit van herstellen totdat ze terugkeren naar Huis.

Een prima voorbeeld daarvan is een kind dat geboren wordt bij twee heel zachte zielen, maar zelf een boosheidprobleem vertoont. Je hoeft maar naar de ouders te kijken om te beseffen dat hij dat probleem niet van hen heeft. De vraag rijst dan: Hoe komt hij er aan? Het antwoord luidt: Van de manier waarop hij in zijn laatste incarnatie is gestorven. Dit komt dikwijls voor op Aarde en ligt aan de basis van veel belangrijke beslissingen.

Terwijl Seraha keek hoe de scènes uit zijn laatste leven zich ontvouwen, werd hij zich bewust van de levensles die hij probeerde meester te worden. Juist op dat moment ging de Hoeder van Tijd voor de groep rondom het zwevende beeld staan. Zijn taak was het om Seraha te adviseren over de beste tijd waarin belangrijke gebeurtenissen in zijn leven konden plaatsvinden.

Lineaire tijd, met verleden, heden en toekomst, is een illusie die alleen bestaat in een veld van polariteit, zoals dat bestaat op Aarde. De Hoeder van Tijd stond ervoor in dat de gebeurtenissen die Seraha aan het plannen was, zouden passen in het lineaire tijdsbestek en dat ze werden vrijgegeven op precies het juiste moment zodat de onderdelen allemaal samen zouden werken.

Terwijl Seraha naar de projectie bleef kijken, ontmoetten zijn ogen de blik van een vrouw die recht tegenover hem zat. Ze glimlachte veelbetekenend naar hem. De ogen van de vrouw vertelden hem dat daar iets was wat afgemaakt moest worden. Seraha kende haar en hij glimlachte waardoor ze een diepgaand zielscontact maakten. Elrah legde uit dat een zielscontact is als een oogcontact alleen veel dieper gaat, omdat het ons in staat stelt de ziel van de persoon en haar ware essentie te zien. Ze glimlachte terug en op dat moment werd het script opgesteld voor een belangrijk contract; ze zou Seraha's moeder gaan worden. De vrouw had de rol van zijn moeder al eens eerder gespeeld voordat ze vroeg in dat leven was overgegaan. Haar diep in de ogen kijkend vroeg Seraha haar om zijn moeder te spelen om een speciaal contract te vormen; dat van een primair oudercontract in zijn komende leven.

Elrah herinnerde hem eraan dat we altijd een primair oudercontract opstellen om ons in het begin te begeleiden. Meestal is dat met een van onze geboorteouders, maar het kan ook uitgevoerd worden door iemand die geregeld om ons heen zal zijn terwijl we opgroeien. Het is dit contract dat ons het spel intrekt. Aangezien alle partijen aanwezig zullen zijn op het speelbord van de vrije keuze, zullen ze zich altijd bewust zijn dat niet alle contracten die zo zorgvuldig worden opgemaakt ook echt worden gekozen. Op grond daarvan wordt één primair oudercontract onze basis vanaf het begin.

De laatste keer op Aarde was Seraha's vader zijn primaire oudercontract. Seraha's ouders gingen scheiden toen hij negen was. Hoewel hij tijdens de meeste vormingsjaren zijn vader niet vaak te zien had gekregen, waren zijn energie en zijn glimlach altijd een deel van Seraha's leven. Op momenten waarop Mam boos was op Seraha liet ze zich vaak ontvallen: "Je bent net als je vader!" Ook al was dat bedoeld om Seraha zich schuldig te laten voelen, glimlachte hij altijd in zichzelf wanneer ze dat zei. Later in zijn leven werd Seraha weer met zijn pappa verenigd, maar het belangrijke contract was al afgerond want zijn vader was er voor hem geweest toen hij het spel binnenkwam. Nu zat Seraha tegenover de vrouw die deze belangrijke rol zou gaan spelen en het was voor hen een heel bijzondere tijd.

Daarna kwam een ander staflid tegenover Seraha zitten. Ze stond bekend als de Procureur van Licht. Haar taak was vergelijkbaar met die van een advocaat, in zoverre dat ze alle contracten bestudeerde om zich ervan te vergewissen dat ze zouden werken en om mogelijke problemen naar voren te brengen. Ze bekeek het contract dat Seraha en zijn aanstaande moeder zojuist hadden opgemaakt. Ze wees op de mogelijke uitdagingen die konden komen. Na de mogelijkheden te hebben besproken, stemden ze er allemaal mee in dat dit nog altijd de beste mogelijkheden in zich had. En nu iedereen het er volledig mee eens was, werd het contract in gang gezet.

Als gevolg daarvan nam de driedimensionale projectie zijn beginpositie weer in en veranderde de scène om Seraha's nieuwe mamma erin op te nemen. En nu vlak voor hem speelde de dag zich af waarop hij werd geboren in zijn nieuwe leven. Seraha keek naar zijn geboorte. Toen hij was geboren fluisterde de zuster "Welkom op Aarde" tegen het pasgeboren kind en gaf hem over aan zijn moeder. Terwijl hij zichzelf in zijn moeders armen zag liggen en zijn vader naast haar stond, begreep Seraha dat op dit moment alles nog altijd slechts een mogelijkheid was.

Vervolgens maakte Seraha contact met een heel lieve ziel die tegenover hem zat. Ze glimlachte terug en dat raakte zijn hart op een zodanige manier dat een enorme hoeveelheid emoties werden opgewekt in het hologram dat voor hem zweefde. Er ontstond opwinding rondom de tafel terwijl Seraha deze bijzondere ziel vroeg om de rol van zijn geliefde te spelen. Terwijl ze instemmend teruglachte, werden ze zich er beiden van bewust dat ze hadden geprobeerd die rol al eerder te spelen, maar altijd zonder succes. De laatste keer liep Seraha weg in plaats van de lessen waarvoor hij het script had geschreven aan te durven. Ze hield ontzettend veel van hem maar kon niet langer met hem leven. Deze keer stelden ze een aantal omstandigheden op die hen beiden direct met deze les zouden confronteren en hopelijk het geschenk eruit zouden ontvangen.

Seraha begreep dat hij een heel belangrijk contract opstelde met de persoon die zijn partner zou gaan worden in dit leven. Hij nam de tijd om er heel goed naar te kijken en zag dat hij op magische wijze tot haar aangetrokken werd. Desondanks, omdat ze zich beiden bewust waren dat ze de verbinding wellicht niet zouden herinneren, maakten ze scripts voor verschillende back-up plannen, voor het geval dat. Het is in feite heel gewoon om de vibrationele wet van aantrekking te gebruiken om zulke omstandigheden voor onszelf op te zetten. Dit maakt het mogelijk dat op de specifieke tijd waarop we klaar zijn, een exacte vibrationele match zich voordoet.

De driedimensionale projectie liet hen de mogelijke omstandigheden zien waaronder ze elkaar zouden kunnen vinden. Van achteruit de zaal, legde de stem van Elrah uit: "Houd in gedachten dat dit pas de eerste omstandigheden zijn waaronder jullie tweeën elkaar kunnen vinden. Neem die goed in je op en neem dit beeld met je mee naar het volgende leven. Breng de tijdlijn nu vooruit en creëer verschillende andere gelegenheden voor het geval jullie de eerste missen. Als jullie niet met elkaar in contact zijn gekomen wanneer je twee-en-dertig bent, zal het nodig zijn om verder te gaan om de andere contracten die je hebt opgemaakt mogelijk te maken.

Seraha keek in de ogen van zijn toekomstige maatje en wist dat zelfs als ze elkaar zouden missen, ze beiden de ander onvoorwaardelijke liefde en ondersteuning zouden sturen. Dat is de aard van liefde. Thuis.

Wetend dat er altijd de mogelijkheid was dat hij niet zou ontwaken uit de illusie van dualiteit, vroeg Seraha aan Ann, een dierbare vriendin: "Houd jij genoeg van mij om de moeilijke rol van de schurk te spelen?" In zijn meest recente leven werd deze rol gespeeld door Angela. Deze keer zou Ann op een pad zijn dat heel veel overeenkwam met het zijne. Dit zou een volmaakte kans voor hen zijn om een relatie aan te gaan als zakenpartners. In zijn laatste leven hadden ze een diepe liefde en diepgaand respect voor elkaar ontwikkeld. Als in de levensles die Seraha had gekozen de positieve ervaringen die hij had opgezet hem niet zouden helpen het geschenk te ontvangen, zou hij een negatieve ervaring nodig hebben die groot genoeg was om zijn koers te verleggen.

Seraha vroeg: "Wil jij de negatieve rol in mijn leven spelen om me te helpen me in de juiste richting te duwen, als dat nodig mocht zijn? Wil jij mijn zakenpartner zijn en al het geld verduisteren zodat ik de kans kan krijgen om de les 'vertrouwen' te leren en meester te worden?"

Ann keek met liefde in haar ogen naar Seraha en antwoordde: "Ja, dat zal ik doen. Ook al zou ik liever de rol van je vriend spelen, zal ik dit graag voor je doen aangezien het ook mijn les ten goede zal komen."

Opeens zag Seraha een klein meisje naast hem zitten. Hij kende haar goed en had een diepe liefde voor haar. Ze keek naar hem op en glimlachte. Haar glimlach deed zijn hart onmiddellijk smelten. De scène op de tafel liet haar nu zittend op zijn schoot zien. Ze zou in dit leven zijn kleindochter worden en moest een speciaal contract vervullen. In het laatste leven was ze Seraha's dochter Alison geweest en had ze geholpen het leven van iedereen om haar heen te veranderen door op de jonge leeftijd van twaalf betrokken te zijn bij een fataal auto-ongeluk. Seraha was degene die haar haar naam had gegeven en ze wilde de naam Alison in dit leven opnieuw dragen. Ze was zo'n dappere ziel en nu vroeg ze hem om een speciale rol in haar leven te spelen. Als jong meisje van acht zou ze betrokken worden in een moeilijke scheiding tussen haar ouders en haar ware kracht uit het oog verliezen. Ze vroeg Seraha om haar geweldige grootvader te zijn die het vermogen zou hebben om in haar ogen te kijken en haar te helpen herinneren wie ze werkelijk was.

Weer wees de Procureur van het Licht op de mogelijke uitdagingen van zo'n contract maar terwijl Seraha diep in Alisons ogen keek, wist hij dat dit een heel bijzondere liefde zou worden. Hij zou eindelijk de kans hebben om haar te zien opgroeien en het volwassen vrouw-zijn in te gaan.

Op dat moment weerklonk Elrahs stem: "Denk aan de back-up plannen."

"Ach ja," zei Seraha. "Ik vergat de vrije keuze bijna en de noodzaak voor back-up plannen."

Elrah sprak: "Back-up plannen zijn nodig, want het feit dat we dit spel van het leven op een speelbord van vrije keuze spelen, betekent dat alle contracten slechts bestaan uit mogelijkheden totdat alle betrokken partijen ze in werking stellen. Momenteel zit op Aarde circa twintig procent van de mensen niet in hun oorspronkelijke ouderkeuze, maar werkt met een back-up plan."

Seraha keek naar de jonge Alison naast hem en daarna naar het beeld dat boven de tafel zweefde. Hij zag dat er een reële mogelijkheid was dat ze haar beide ouders zou verlaten

om bij hem te komen wonen. De twee werden heel opgewonden bij de mogelijkheid en met een vluchtige blik tussen hen was het script voor het contract klaar.

Na een tijd hadden alle zielen in alle dimensies van de Hal der Archieven hun kans gehad om naar voren te stappen om een rol te spelen in Seraha's leven. Er waren vele contracten opgesteld en sommige daarvan waren vervlochten met andere potentiële contracten. Er bestond geen tijd in de Hal der Archieven, noch Thuis. Maar als de aardse begrippen van tijd waren omgezet in energie, werd aan de planningsfase ongeveer twaalf keer meer energie besteed dan aan welke andere levensfase ook. Nadat alle mogelijkheden waren onderzocht en duizenden potentiële contracten waren opgesteld, haalde Seraha eens diep adem in de wetenschap dat de planningsfase voor dit leven klaar was. Vele andere contracten konden worden gemaakt wanneer het spel eenmaal aan de gang was, maar voor nu had hij een goed plan opgesteld.

Seraha keek naar tante Boef. "Bijna tijd," sputterde ze. "Wat gaan wij daarginds deze keer doen?" Maar Seraha wist dat ze een grap maakte, want ze had er al mee ingestemd om de moeilijkste positie in te nemen die een spirit maar kan innemen. Ze zou zijn spiritgids zijn in dit leven. Meerrijdend op zijn schouders, kijkend naar elke beweging die hij zou maken, en probeerend om op hem in te werken en hem te helpen. Tanta Boef gaf hem het boze oog en zei: "Je zult mijn stem nooit uit je hoofd kunnen krijgen, maatje."

Sedert hij Thuis was, dook ze telkens op met bemoediging of met de juiste informatie als hij een antwoord nodig had. Door haar als zijn gids te hebben kon hij die verbinding in zijn nieuwe leven vasthouden. Hij was vele malen teruggeweest naar haar huis voor haar 'waarheidssessies'. Ze vond het echt heerlijk om mee te helpen de sluier weg te trekken en ze hadden samen gewoon een harmonie die onvoorstelbaar was. Seraha kon niet voorkomen dat hij zich afvroeg hoe het geweest zou zijn als hij zou zijn geboren als haar zoon zoals zijn oorspronkelijke levensplan verlangde.

Alle mensen bezitten op het speelbord Aarde dezelfde scheppingskrachten als ze Thuis hebben, maar ze herinneren het zich gewoon niet. Veel gelach dat wordt gehoord vanaf de andere kant van de sluier, wordt veroorzaakt doordat mensen vragen stellen waarvan ze de antwoorden al kennen.

Seraha had nog andere contracten opgemaakt met zielen die hij niet in het fysieke leven zou ontmoeten. Twee van de belangrijkste daarvan waren met twee wezens die hem het best kenden, toch zou hij zich zelden hun naam herinneren. Deze twee hadden er ook mee ingestemd om zijn gidsen te zijn. Ze waren een deel van zijn oorspronkelijke Lichtfamilie en begrepen hem volledig. Deze gidsen zouden er altijd zijn om Seraha te herinneren aan Thuis en hem te verbinden met zijn eigen hoger zelf voor leiding en goddelijke inspiratie. Dit is een ontzettend frustrerende taak. De waarheid is dat ze ontzettend veel van je moeten houden om toe te moeten kijken hoe jij je weg door de duisternis van het mens-zijn zoekt. De meeste tijd op het speelbord zul je je zelfs niet eens herinneren dat ze een deel van jouw spel zijn.

Voordat hij de Hal der Archieven verliet nam Seraha nog even de tijd om een beeld te krijgen van de globale richting van zijn levenslessen, inclusief zijn zielstraject en de invloeden van zijn laatste incarnatie. Een van de dingen waar iedereen tijdens de planningsfase bezorgd om was, was om te voorkomen dat je zielstraject de oorzaak zou zijn dat je in de aanlooprichting vast zou komen te zitten. Seraha nam een momentopname

in zich op van zijn energie op het moment waarop hij in zijn vorige leven stierf, om bij zijn geboorte in diezelfde energie terug te stappen. Seraha oordeelde dat de energie waarin hij was bij zijn dood behoorlijk goed was. In feite had hij voor zijn dood zijn hele leven behoorlijk opgeruimd. Daarom besloot hij dat zijn zielstraject geen bijstelling nodig had.

Nu hij dit had besloten, begon hij aan zijn levensvooruitblik. In plaats van te kijken naar hoe het leven dat hij net had voltooid aan hem voorbij flitste, zou hij kijken naar een vooruitblik op wat er voor hem zou liggen wanneer hij de contracten koos die hij voor zichzelf had opgesteld. Deze keer was hij zelf in de driedimensionale projectie, met hoge snelheid bezig al de hoogtepunten te plannen van de scripts die hij zojuist had samengesteld voor de volgende fase van het spel.

Zo nu en dan zette hij de handelingen even stil om meer back-up plannen te maken voor het geval bepaalde gebeurtenissen een andere wending zouden nemen. Als je tijdens de levensvooruitblik een contract met een andere ziel activeert, zal die ziel diep oogcontact met je maken in een poging om haar energie bij je in te prenten. Je zult die ziel dan gemakkelijker herkennen wanneer de tijd om haar te ontmoeten daar is.

Elrah kwam op de tafel toegelopen om zich nog één keer tot het gezelschap te richten. "Jullie staan op het punt om het spel binnen te gaan en de sluier van vergetelheid voor de doen," lichtte hij voor.

"Jullie worden geëerd meer dan jullie ooit zullen weten omdat jullie de moed hebben om het spel opnieuw te gaan spelen.

Wij kruisen misschien je pad maar jullie zullen ons over het algemeen niet herkennen. Toch zullen wij altijd bij jullie zijn."

Met elke ademhaling begon Seraha zich zwaarder en compacter te voelen...

Beginnen aan de 27 maanden en de zoektocht naar spirituele familie

Seraha voelde zich vreemd maar kon de stem van Elrah duidelijk horen die zijn vertrektoespraak voortzette. "Wij willen nu een paar simpele richtlijnen met je delen om je te helpen met je reis. Deze eenvoudige punten zullen de eerste dingen zijn die je zult vergeten zodra je het spel weer binnenkomt. Je gidsen zullen echter altijd bij je zijn om in je oor te fluisteren wanneer je eraan denkt om te luisteren.

Het belangrijkste is dat alle relaties opgebouwd moeten worden, wees er dus niet bang voor en durf vaak en met heel je hart lief te hebben. Liefde zal je altijd weer Thuis brengen.

Je volgende stap is de opleiding van de ziel, want je moet sommige dingen die je vergeten zult zijn opnieuw leren. Eerst moet je je herinneren hoe je pretendeert dat je afgescheiden bent, terwijl je in werkelijkheid een wezenlijk deel bent van alles. Je zult je ook moeten herinneren hoe je vertrouwt op slechts acht van je zintuigen om interactief te zijn met de fysieke wereld. Vijf ervan zijn fysiek en drie zijn energetisch.

Hoewel je met je gedachten elk aspect van je werkelijkheid zult creëren, zul je je niet herinneren dat jij de schepper van die werkelijkheid bent. Het tijdsverloop dat in de derde dimensie bestaat zal je ervan weerhouden te zien dat het je eigen creaties zijn en het zal je ook beschermen tegen je eigen gedachten. Denk er bovendien aan dat je werkelijkheid bepaald wordt door het gezichtspunt van waaruit je die waarneemt. Als je moeite hebt met het begrijpen van wat je ziet, verander dan je waarnemingspunt van waaruit je ernaar kijkt."

Elrah ging verder: "Denk eraan dat in de momenten van je grootste wanhoop, je levensplan waarschijnlijk op z'n best werkt. Vind dus het geschenk in alle situaties en ga dan verder. Weet dat wanneer je in het leven bang bent of je houvast verliest, je de neiging zult hebben om anderen te veroordelen.

Je zult zeker pijn ervaren tijdens je groei. Maar een heel leven van pijn of een heel leven gebaseerd op het voorkomen ervan, is een ervaring die onnodig is en waar je volledig zelf voor kiest.

Weet ook dat het maken van keuzes de basis is van je kracht. Het is goed om te weten dat elke keuze gerespecteerd wordt.

En boven alles: denk er alsjeblieft aan dat als je op een bepaald moment niet gelukkig bent met je werkelijkheid, heb dan de moed om een nieuwe keuze te maken.

Je zult nu de illusie van tijd beginnen te ervaren. Aangezien dat zo'n moeilijke aanpassing is, zul je beginnen met een 27 maanden durend aanpassingsproces aan de Aarde. In die tijd zul je de wereld ervaren als een spirit die over de schouder van je primaire oudercontract meekijkt. Dat zal je in staat stellen om te zien hoe je contracten bij elkaar zullen komen, maar ook om je aan te passen aan de illusie van lineaire tijd. Je zult nog altijd oneindig zijn maar net doen alsof je leeft in een eindige wereld. Je zult alles voelen en het zal een goede oefening zijn om je voor te bereiden op het leven in een fysieke bel van biologie.

En nu het voor ons moeilijkste onderwerp om over te spreken. Aangezien het een noodzakelijk deel van het spel is om te geloven in de illusie van het afgescheiden zijn, zul je ongetwijfeld vergeten dat wij er nog zijn. Je zult ons vragen om tekens en onomstotelijk bewijs, in antwoord waarop je wellicht alleen onze liefdevolle lach zult horen. Weet dat wij bij elke stap op de weg bij je zijn en dat je nooit alleen bent, ook al vertellen je zintuigen je iets anders. Onze grootste vreugde is om er te zijn en rustig toe te kijken wanneer jouw ogen opengaan en je ontwaakt uit de droom. Dan zullen wij je bij je Thuiskomst allemaal weer huldigen omdat er weer een cyclus van de ziel is voltooid."

Een glimlach verhelderde Elrahs gezicht. De liefde die uitging van de mensen die rondom de tafel zaten was bijna overweldigend. Sprekend voor het collectief vroeg Elrah toen: "Ben je er klaar voor?" De Hoeder van Tijd stapte naar voren, één vinger in de lucht. Met een brede glimlach op zijn gezicht liet hij zijn hand zakken zodat zijn vinger naar de vloer wees, daarmee aangevend dat het nu tijd was.

Tranen welden op in Seraha's ogen en in de ogen van degenen die om hem heen zaten terwijl ze hem vertelden hoeveel respect en liefde ze voor hem hadden dat hij de rol die nu voor hem lag ging spelen.

"In dit leven heb je een kans om voor ons allemaal meer vooruitgang te boeken dan ooit tevoren," zei Elrah. "Vanaf dit moment zul je diep in je hart weten dat er een speciaal doel voor je ligt. Vertrouw dat gevoel altijd, want dat zullen wij zijn die via je hart tegen je spreken. Probeer niet te hard om te luisteren naar leiding. De woorden die wij tegen je zullen spreken, zullen meer met je hart worden gehoord dan met je oren.

Het gevoel diep in je dat je iets bijzonders hebt te geven, is absoluut juist, meer dan je ooit zult weten. Wij zijn bezig zaden van Licht in je te planten voor je reis. De manier om die zaden te activeren is door datzelfde Licht te vinden in anderen. Je maakt deel uit van de familie van Licht; je zult tijdens je reis op Aarde in contact komen met veel oorspronkelijke familieleden. Wij zullen altijd boven je schouder zweven, net buiten je gezichtsveld, en je helpen het pad te vinden dat je voor jezelf hebt uitgestippeld.

Goede reis, lieverd."

Op mamma's schouder

Seraha haalde eens diep adem en stapte naar voren. Plotseling vlogen intense kleuren en lichtvonken om hem heen. Hij hoorde geluiden die hij nooit eerder had gehoord. Toen werd alles stil. Niet gewoon stil, maar intens stil. Opeens hoorde hij in de verte kinderen lachen die aan het spelen waren. Hij probeerde ze te zien maar alles was wazig. Zijn zicht begon helderder te worden en op dat moment besefte hij dat hij over de schouder van zijn toekomstige mamma keek.

Ze stond op het schoolplein en riep iets naar een groepje zesjarigen. Een van de jongens keerde zich om en zei: "Hallo mam." Seraha kon voelen hoe het hart van zijn moeder in reactie daarop oplichtte. Hij vond dit heel vreemd, want het was bijna alsof hij daar zelf was. Hij kon alles voelen, alles ruiken, horen en zowaar alles aanraken. Hij was verrast door deze onverwachte sensatie. Het was alsof hij zijn moeders liefde bijna kon aanraken.

De jongen kwam naar het hek toe en hield zijn hand op voor een high-five en zei: "Hoi Mam."

"Hallo Jacob. Ik dacht maar even langs te komen om je te laten weten dat je vader je uit school zal halen." Tijdens dit gesprek observeerde Seraha de jongen en herinnerde hem als een heel goede vriend van Thuis. Hij werd zich bewust dat hij zijn oudere broer zou worden. Seraha vond dat prachtig; hij zou een fantastische broer zijn, vooral omdat hij zeven jaar ouder zou zijn, en Seraha herinnerde zich dat hij een prachtige leider was die anderen in hun kracht zette. Hij zou een ideaal oudste kind zijn in de familie.

Met die gedachte nog in zijn hoofd veranderde de scène. Hij keek ineens over zijn moeders schouder terwijl de familie aan het avondeten zat. Zij zat recht tegenover Jacob die een schuldige blik op zijn gezicht had alsof hij iets verborg. Seraha kon goed zien dat hij er plezier in had om zijn zuster, die twee jaar jonger was, te plagen. In feite likte hij net aan zijn vinger met de bedoeling om die in het oor van zijn zusje Kahlan te steken, toen zijn moeder hem het boze oog gaf. Kahlan en Jacob hadden een liefdevolle maar rivaliserende relatie. Deze rivaliteit kwam voor een deel voort uit het feit dat zij een heel mannelijke kant had. Ze vond het heerlijk om met zijn speelgoed te spelen, wat Jacob gek maakte.

Katie, de jongste van de twee meisjes, kon goed opschieten met zowel haar broer als haar zus en was haar vaders oogappel. Zij was de creatieveling in de familie met aanleg voor kunst en muziek, zelfs al op deze jonge leeftijd. Pappa en Katie hadden een bijzonder liefdevolle relatie met elkaar die zich uitstrekte over meer dan vijftien levens. Het contract dat ze hadden opgesteld voor dit leven was voor hem om haar beschermer en kampioen te zijn, en hij vond het heerlijk om die rol te spelen.

Een voor een werd Seraha geïntroduceerd bij de vele spelers die op het punt stonden een deel van zijn spel te worden. Hij was in staat om toe te kijken en te doen alsof hij echt een deel van het leven op Aarde was. Zijn grootmoeder van zijn moederskant vormde echter een uitzondering. Zij was stervende en de kans dat Seraha haar in dit leven nooit levend zou zien was erg groot. Toch bestond er een sterke band tussen hen beiden die bevestigd moest worden.

Die belangrijke bevestiging kwam op een dag waarop zijn oma iets aan zijn moeder vertelde. Zijn grootmoeder stopte midden in een zin en staarde recht in Seraha's ogen. Hij bewoog zich een beetje om te zien of ze hem werkelijk zag en tot zijn verbazing volgden haar ogen al zijn bewegingen. Op dat moment stak ze haar hand uit en pakte de handen van haar dochter terwijl er tranen in haar ogen kwamen. "Ik weet dat hij eraan komt. Ik weet niet of ik er nog zal zijn wanneer hij arriveert, maar ik kan voelen dat hij dichterbij komt." Seraha's moeder was totaal verbijsterd over wat ze zojuist had gehoord en voor de eerste keer vroeg ze zich af of haar moeder haar hoofd een beetje kwijt was.

"Ik weet dat je het niet begrijpt, maar ik wil dat je alleen maar naar me luistert. Er komt een kleine jongen aan en ik heb iets heel belangrijks voor hem."

"Mam, waar heb je het over? Ik ben niet zwanger en wij hebben geen plannen voor meer kinderen. Is dat wat je bedoelt?"

"Nee, ik ken geen details maar ik kan je wel zeggen dat hij eraan komt. Wil je hem iets van mij geven?"

Seraha's moeder wist niet wat ze moest doen maar omdat haar moeder zo ziek was zei ze: "Natuurlijk". Daarop ging zijn grootmoeder naar haar kast en na een paar minuten in dozen te hebben gerommeld, haastte ze zich terug en overhandigde haar dochter de trouwring die ze al vele jaren niet meer droeg. "Ik wil dat je me belooft dat je hem deze ring geeft wanneer hij de juiste leeftijd heeft."

"Natuurlijk, mam."

De geboorte

Naarmate de 27 maanden vorderden was Seraha in staat om vertrouwd te raken met het doen alsof je een mens bent en met dat idiote verschijnsel wat tijd wordt genoemd. Na 18 maanden had hij uitgemaakt dat alles 'op rolletjes liep' en dat hij de volgende stap zou zetten om geboren te worden. Op dat moment moest hij tot actie overgaan, terwijl hij daarvoor alleen maar een waarnemer was geweest. Voor dit levensavontuur had Seraha zijn huiswerk gedaan. Hij had de best beschikbare eigenschappen gevonden die hij wilde hebben. Om nu zijn wens in vervulling te laten gaan moesten zijn mamma en pappa de liefde bedrijven op precies het juiste tijdstip zodat hij geboren kon worden op de dag en de tijd die hij had uitgekozen. Dit is een van de moeilijker taken die een binnenkomende spirit moet uitvoeren.

Seraha was nu klaar voor de beslissende stap negen maanden voor de geboorte. Hij zweefde vlak boven de schouders van zijn ouders en deed verwoede pogingen om ze aan te moedigen aan de liefde te doen zodat zijn aanstaande energetisch/fysieke lichaam verwekt zou worden met de kenmerken die hij wilde. Dit was allesbehalve een gemakkelijke taak, om niet te zeggen traumatisch en het was het eerste energiestempel dat Seraha in dit leven zou krijgen. Als gevolg daarvan, zou hij vanaf deze dag een afkeer voelen bij de gedachte dat zijn ouders aan de liefde deden. Maar toch, het was Seraha gelukt en hij was getuige van zijn eigen conceptie.

Nu tevreden over zijn vermogen om een interactie aan te gaan met zijn ouders, begon hij zich te concentreren op zijn moeder, zijn primaire oudercontract. Juist op dat moment verbrak tante Boefs stem zijn concentratie. "Even wachten, maatje. Je gaat veel te snel." Toen hij zich omkeerde keek hij niet alleen in tante Boefs liefdevolle ogen, maar voelde hij ook de uitstraling van Elrah om zich heen. Elrah sprak: "Voor je verder gaat willen wij dit laatste moment nog even gebruiken om samen door te brengen voordat je de sluier van vergetelheid voordoet."

"Je hebt nu 18 maanden in de tijdlijn doorgebracht om je nieuwe familie te leren kennen. En wat denk je ervan?"

"Ik ben er echt blij mee. Ik denk dat dit goed gaat uitpakken."

"Wel, we moeten je vertellen dat er één contract niet geactiveerd zal kunnen worden wanneer je bij deze familie blijft. Je hebt een contract opgemaakt met Angela die voor je heeft gewerkt. In feite had ze je bedrogen wat je bijna je hele bedrijf kostte. Jullie tweeën hadden iets bijzonders afgesproken voor dit komende leven maar nu heeft ze anders besloten en zal die afspraak met jou niet kunnen nakomen."

Seraha liet het tot hem doordringen en vroeg: "Hoe gebeurt zoiets? Wat kan ik doen? En wat zijn mijn keuzemogelijkheden?"

"Hoe het gebeurt is eenvoudig: elke keuze wordt gerespecteerd op de planeet van vrije keuze. Wat betreft je keuzemogelijkheden: aan de ene kant kun je dit gewoon voorbij laten gaan, bij je plan blijven en een nieuw contract met haar opstellen voor de volgende keer dat je naar de Aarde gaat. Aan de andere kant kun je alles doen om het contract dat je met haar hebt gemaakt te vervullen. Maar dat betekent dat je naar een back-up plan

moet gaan en je andere contracten moet veranderen, speciaal het primaire oudercontract. Tussen deze uitersten heb je zelfs nog meer keuzemogelijkheden. Maar wanneer je eenmaal de volgende stap naar het fysieke lichaam hebt gezet, wordt het veranderen van je pad veel moeilijker. Bijvoorbeeld: je pad nu veranderen zou betekenen dat je moeder een miskraam krijgt. Wat we op dit moment van jou moeten weten is: Wat is jouw keuze?"

Seraha dacht even na en besloot zonder aarzeling om op het pad te blijven. Hij en Angela zouden elkaar in dit leven missen, maar zouden dat in een volgend leven wel weer goedmaken.

"Laat me uitleggen," begon Seraha. "Deze familie zal ontzettend goed uitpakken. Het zal de volmaakte omgeving voor mij zijn om op te groeien als de jongste van vier kinderen. Deze familie bezit zoveel liefde en is verschrikkelijk goed in het communiceren. Ze zullen mij goed helpen me dat speciale stukje van Thuis dat ik meedraag te herinneren en naar buiten te brengen. Daarom wil ik in deze familie blijven."

Elrah merkte op: "Grappig gebeuren, zo'n familie. In het begin ziet niemand hoeveel invloed, of gebrek aan invloed, familieleden zouden kunnen hebben op een binnenkomende ziel. De manier om hier naar te kijken is dat dit een groep liefdevolle mensen is die ermee heeft ingestemd om zich samen met jou in een bepaalde ruimte op te sluiten totdat je een bepaalde leeftijd bereikt. Het vraagt ongeveer 14 jaar om een deel van spirit geleidelijk in je lichaam te laten stromen. In aardse termen: je lichaam is bij het bereiken van de puberteit volledig ingestroomd met dat deel van je spirit dat het kan bevatten. Het is rondom deze tijd dat je je eerste ego-identiteit begint te definiëren en volledig in eigendom te nemen, inclusief de verantwoordelijkheden die daarmee gepaard gaan. Je zou kunnen zeggen dat dit de tijd is waarop je wezenlijk jezelf wordt. Op Aarde bestaan zelfs vele gebruiken om deze overgang te vieren.

Terwijl je bel van biologie de komende negen maanden op maat wordt gemaakt, is het goed om vier belangrijke punten in gedachten te houden. Drie ervan heb je al aangepakt. Het eerste is de tijd en datum van je geboorte, die je al met succes hebt onderzocht en in gang gezet."

Tante Boefs stem kwam van vlak boven zijn schouder: "Tja, dat is een beeld dat voor altijd in zijn hersens is gebrand," zinspelend op het feit dat Seraha moest toekijken hoe zijn ouders aan de liefde deden.

"Het tweede is je geboortevolgorde, die je ook tot je tevredenheid overeen gekomen bent. Je zult worden geboren als de jongste van vier: een magische plaats vol mogelijkheden.

Het derde punt is de tijd en datum van je vertrek van het speelbord. Je kunt dit zien als een dood of een magische poort waardoor je je weg naar Huis gemakkelijk kunt vinden, eenvoudigweg omdat die overeenkomt met het magnetisme van je geboorte. Je hebt het script al geschreven voor verschillende deuren die je kunt gebruiken om het spel te verlaten. Nu de tijd klok tikt, om het zo maar eens te zeggen, hebben deze deuren misschien een kleine bijstelling nodig. Dit zal magnetisch plaatsvinden tijdens de komende negen maanden en jij kunt helpen dat proces richting te geven.

Rest alleen nog nummer vier, en dat is de vibratie waaronder je in dit leven bekend zult staan. Ik heb het over je naam."

Onmiddellijk trok Seraha zijn energie een beetje terug. Dit was een heel pijnlijk punt voor zijn ziel. Het scheen dat hij heel wat moeite had gedaan om de perfecte aardse naam te vinden en hij had geprobeerd die te gebruiken voor de laatste vijf levens, echter zonder succes. Elke keer had hij geprobeerd de magische klank van zijn zielsnaam in zijn moeders moedertaal te vertalen. Maar wanneer hij die in haar oor fluisterde, hoorde ze iets anders en ten slotte kreeg hij iets anders dan zijn eerste keuze. De naam Seth was zijn laatste teleurstelling. Hij keek naar Elrah die bijna in de lach schoot over zijn gedachten.

"Kom op, maatje. Ik kan je hiermee helpen. Herinner je je mijn gaven?"

De evolutie van een sneeuwvlok

Ra keek door het raam naar de sneeuw die op zijn oprit viel. Hij wist dat hij morgen al die sneeuw zou moeten opruimen, maar vandaag had hij vrij en had hij er alleen maar plezier in om naar de vallende sneeuw te kijken. Zijn gedachten gingen terug naar zijn schooltijd waar hij had geleerd dat elke sneeuwvlok uniek is en hij filosofeerde dat dit overeenkwam met mensen die ook allemaal uniek zijn. Hij lachte bij de gedachte toen hij Lisa's stem uit de keuken hoorde roepen: "Heb je honger, Ra?"

Voor het eerst die dag dacht hij aan zijn maag en zei: "Ja, ik zou wel wat lusten." Ra genoot van zijn vrije dag. Hij hield van zijn werk maar hij had ook geleerd om evenwicht te bewaren. Vooral nu de kinderen allemaal het huis uit waren, bracht hij meer tijd door met zijn vrouw, Lisa. Hij had geleerd om echt te genieten van deze zeldzame vrije dagen. Vandaag was het een van die bijzondere dagen waarop niets zijn tijd opeiste. Er hing iets van verwachting in de lucht maar alles was verder volmaakt zoals het was.

Terwijl hij in het vuur staarde dacht Ra na over zijn huwelijk met Lisa. Hij was zo dankbaar dat hij haar uiteindelijk had gevonden. Voordat hij Lisa had ontmoet was hij niet erg gelukkig geweest met zijn relaties. Er was bijvoorbeeld een knallende ruzie geweest met zijn broer Jacob. Ra was begin twintig toen zijn broer Jacob zijn vriendin Anna mee naar huis nam. Het duurde niet lang of zij en Ra werden verliefd op elkaar en begonnen een liefdesaffaire achter de rug van zijn broer om. De resulterende ruzie zorgde ervoor dat Jacob vele jaren niet meer tegen zijn broer sprak. Hij kon het niet nalaten zich af te vragen wat er van zijn leven zou zijn geworden als hij met Anna was getrouwd. In plaats daarvan eindigde hun relatie abrupt toen zij verhuisde.

Kort daarna ontmoette hij Lisa en werd op haar verliefd vanwege de manier waarop ze zijn naam zei. Zij was de eerste geweest die hem Ra noemde.

Zijn moeder was verantwoordelijk voor de naam die hij had gekregen. Ze had op die vreemde naam gestaan, ondanks het feit dat iedereen in de familie het haar moeilijk had gemaakt. Niemand kon haar van gedachten doen veranderen en ze noemde haar zoon Seraha. Hij hield van die naam want op de een of andere manier vond hij die goed bij hem passen. Ze vond het woord SER-AhHa gegraveerd in een ring die haar moeder haar had gegeven vlak voordat ze van hem zwanger werd.

Toen Ra en Lisa gingen trouwen, schoof hij de ring met die naam om haar vinger met haar naam eraan toegevoegd.

"Alsjeblieft, Ra," onderbrak Lisa zijn gedachten toen ze zijn lunch op zijn schoot zette.

"De sneeuw valt nu echt heel dicht, is het niet prachtig? Weet je, ik heb ergens gehoord dat geen twee sneeuwvlokken hetzelfde zijn. Denk je dat dit waar is?" Seraha lachte breed en hoefde niet te antwoorden.

"Ik heb het nog niet eerder zo mooi naar beneden zien komen," ging Lisa verder. "Het is bijna alsof elke sneeuwvlok zijn eigen persoonlijkheid heeft. Ra, herinner jij je nog die dag in april toen je ingesneeuwd was?"

Seraha's gedachten gingen terug naar die verschrikkelijke dag, drie jaar geleden. Hij en zijn vriend James, hadden een autorit gepland. Ze zouden naar de Grand Canyon gaan in James' rode Mustang met open dak. Ze hadden elk detail gepland. Ze hadden totaal niet verwacht dat in april een van de grootste sneeuwstormen ooit zich zou voordoen waardoor ze al hun plannen moesten annuleren. Ondanks dat hadden ze een fantastisch weekeinde bij Ra en Lisa thuis met veel gesprekken en muziek.

"Jullie halvegaren zouden helemaal naar de Grand Canyon rijden en terug in die Mustang. Ik had dat wel eens willen zien." Ra en Lisa rolden beiden met hun ogen en keken door het raam naar de vallende sneeuw.

"Ben je er klaar voor Ra?" Zonder te aarzelen keek Ra haar aan en glimlachte tegen haar. De sneeuw begon nog dichter te vallen.

Juist op dat moment klonk op de radio een prachtige melodie. Lisa ging rechtop zitten en zei: "Ra, herken je deze song? Het is de song die Tommie voor ons speelde, de laatste keer dat we hem zagen."

Tommie was een van Ra's oude vrienden van de middelbare school; een oud hippie type met onverzorgd haar en een John Lennon-brillette die losjes op zijn neus hing. Hij bezat en dreef de enige platenzaak die in de stad was overgebleven. Je zou die kunnen vergelijken met een antiekzaak. De meeste platen die hij verkocht of ruilde waren uit zijn eigen persoonlijke collectie. Hij had Seraha eens verteld dat hij het als zijn persoonlijke uitdaging beschouwde om de beste muziek te verspreiden onder iedereen die ernaar wilde luisteren. Seraha begreep dat deze winkel nooit een zaak kon zijn in de traditionele zin van het woord, want soms streek Tommie met zijn excentrieke persoonlijkheid de mensen tegen de haren in. Toch waren de twee goede vrienden want Seraha wist heel goed wie hij was. Ra beschouwde hem als een muzikengel die al dansend door het leven mensen met zijn muziek ontroerde.

"De laatste keer dat we Tommie zagen droeg hij een outfit die een gorilla bang zou maken," grapte Lisa, "maar ik moet zeggen dat ik nog nooit iemand heb gehoord die met zijn stem twee noten tegelijk kan zingen, zoals Tommie dat kan. Het is jammer dat hij maar één elpee heeft uitgebracht."

Tommie had één hit die hem een platina plaat opleverde en hem de fondsen bezorgde voor al zijn excentriciteiten. Hij zou echter teveel hebben moeten veranderen van zijn unieke persoonlijkheid om het leven van een rockster te leiden. Hij vond de manier waarop hij nu leefde veel prettiger. Twee-Toon Tommie was zeker uniek in zijn soort, en Ra en Lisa waren blij dat ze hem hun vriend konden noemen. Hoe vreemd hij ook was, Ra zag in Tommie een deel van zijn zielsfamilie.

Ze herinnerden zich allebei de tijd dat Tommie naar de achterkamer van zijn platenzaak ging en terugkwam met een zwarte elpee. Ze waren beiden verbaasd dat die nog steeds bestonden. Toen hij de oude platenspeler aanzette, die het hart van het geluidssysteem van zijn winkel was, lichtte de hele ruimte op met de mooiste muziek die Seraha en Lisa ooit hadden gehoord. Ze keken naar Tommie die tranen in zijn ogen had en alles wat hij zei was: "Het is muziek rechtstreeks van Thuis."

Om dezelfde reden stond Ra erop dat deze song gespeeld zou worden op de begrafenis van zijn favoriete oom die zes maanden geleden was overgegaan. Hij en oom Bob hadden een bijzondere band die niemand in de familie goed begreep. Ze hadden beiden dat jongensachtige gevoel voor avontuur behouden en waren tijdens grote familiebijeenkomsten vaak te vinden op de zolder van het huis van Seraha's grootouders, pratend over de meest ingenieuze uitvindingen. Oom Bobs overgang was de eerste keer dat Seraha te maken had met het laten gaan van iemand waar hij zielsveel van hield. Op de een of andere manier had zijn oom het gemakkelijker voor hem gemaakt door vlak nadat hij was overgegaan in zijn slaapkamer te verschijnen. Hij glimlachte zijn breedste glimlach die zijn neef zich kon herinneren en zei: "Weet je, het is echt niet zo bijzonder om die grens over te gaan."

De telefoon ging en onderbrak zijn gedachten. "Lieverd, het is Dan. Wil je met hem praten?"

Dan was al vele jaren Seraha's zakenpartner. Hoewel beide mannen totaal verschillende persoonlijkheden waren, genoten ze van hun relatie en hadden samen heel wat bereikt. Vandaag leek Dan echter in een andere wereld te zitten en Ra wist niet zeker of hij die sprong naar de zakenwereld kon of wilde maken. Dat voelend zei Lisa tegen Dan: "Ra zal je later terug moeten bellen. Hij zit midden in 'Sacred Sunday'." En daarmee hing Lisa de telefoon op. Ze staarden beiden naar buiten naar de nog steeds vallende sneeuwvlokken.

Lisa en Seraha gingen beiden rechtop zitten toen ze een auto door het witte sneeuwkleed zagen ploegen. "Ze zijn er Ra," zei Lisa zachtjes.

Zijn zoon, Cedric, en zijn vrouw waren door een verschrikkelijke scheiding gegaan. Zij was weggelopen met een rijke man die ze amper kende, maar die waarschijnlijk in staat zou zijn om haar de luxe te geven die Cedric haar nooit zou kunnen geven. Ze liet hem achter met de verantwoording om te zorgen voor hun dochter Alison, een meisje van acht met een heel speciale band met haar grootvader Ra.

Zij was haar grootvaders oogappel. Ra was erbij toen ze werd geboren. Hij was de eerste om haar vast te houden en haar welkom te heten in deze wereld. Toen ze zijn stem haar naam hoorde zeggen, stopte ze met huilen, deed haar grote donkere ogen open en keek op naar zijn gezicht. Ra herinnerde zich dat hij overweldigd was toen haar ogen zich aan de zijne hechtten. Vanaf dat moment kenden en begrepen de twee elkaar volledig.

En nu, door een serie vreemde omstandigheden kwam Alison bij hem en Lisa wonen. Cedric was overgeplaatst naar een kantoor in een andere staat. Zonder familie en vrienden om hem te helpen, zou hij niet voor Alison kunnen zorgen en zijn baan behouden. Ze was ondersteboven geweest bij het idee om haar school, vrienden en in het bijzonder opa Ra en oma Lisa achter zich te moeten laten. Tot ieders verbazing was het Alison geweest die opeens haar ijsje neerzette, haar grootouders recht aankeek en vroeg of ze bij hen zou kunnen komen wonen.

"Op die manier pappa, kun jij naar je werk en kan ik opa Ra helpen met zijn platencollectie," zei ze met een glinstering in haar ogen. Een van de favoriete dingen die ze graag deed toen ze opgroeide was opa Ra helpen met het herordenen van zijn platencollectie die een volledige muur van één kamer in beslag nam. Het was niet de muziek die haar aantrok, het waren de verhalen die haar opa haar vertelde over iedere elpee die

hij bezat waar ze van hield. Diezelfde middag stelden ze de datum vast waarop ze bij hen in zou trekken.

Meestal deed Lisa de deur open, maar toen de bel ging op die sneeuwmiddag was het Ra die opstond. Voor hij echter bij de deur was hoorde hij Alison roepen: "Opa Ra, schiet eens op, ik ben het."

Ze viel in zijn armen toen hij de deur opende. Toen deed ze een stapje achteruit en zei — hem imiterend: "Heb je zin om wat plezier te beleven?" Op dat moment had Ra het gevoel dat alle stukjes van een heel grote puzzel zojuist op z'n plaats waren gevallen.

Hij keek naar zijn zoon Cedric, die stralend van geluk in de deuropening stond. Alison zei: "Het is oké, pappa. Ik ben nu hier." Ze keek op naar opa Ra en op dat moment landde er een sneeuwvlok op haar wang. Ra stak zijn hand uit en veegde die weg van het jonge gezicht. Geen van beiden kon ophouden met giechelen. Alison keek rechtstreeks in zijn ziel en glimlachte. Ra smolt en op dat moment wist hij dat alles compleet was. Terwijl ze door de hal liepen keek Alison op naar haar opa Ra en zei:

"Wist je opa, dat geen twee sneeuwvlokken hetzelfde zijn?"

Andere boeken van Steve Rother (Seraha) en de groep

Her-inneren ~ een handboek voor menselijke evolutie

Spirituele Psychologie en de 12 primaire levenslessen

Welkom Thuis ~ het leven op de Nieuwe Aarde

Groeten van Thuis

Dus ik ben god... ~ Wat nu?

In het Nederlands uitgegeven door Uitgeverij Akasha, Eeserveen

De VirtualLight Broadcast

Neem deel aan een gratis maandelijkse internet uitzending. De VirtualLight Broadcast wordt gehouden op de laatste zaterdag van de maand en brengt daarin speciale gasten en een live channeling van de groep.

www.Lightworker.com

Paths 2 Empowerment en het Evolution Center

Dit is onze online afdeling waar je de laatste onderwerpen kunt vinden voor mensen die in hun kracht staan en een plek waar spirituele familie kan samenkomen. Zie ook de "Thought of the Day".

www.Paths2Empowerment.com

